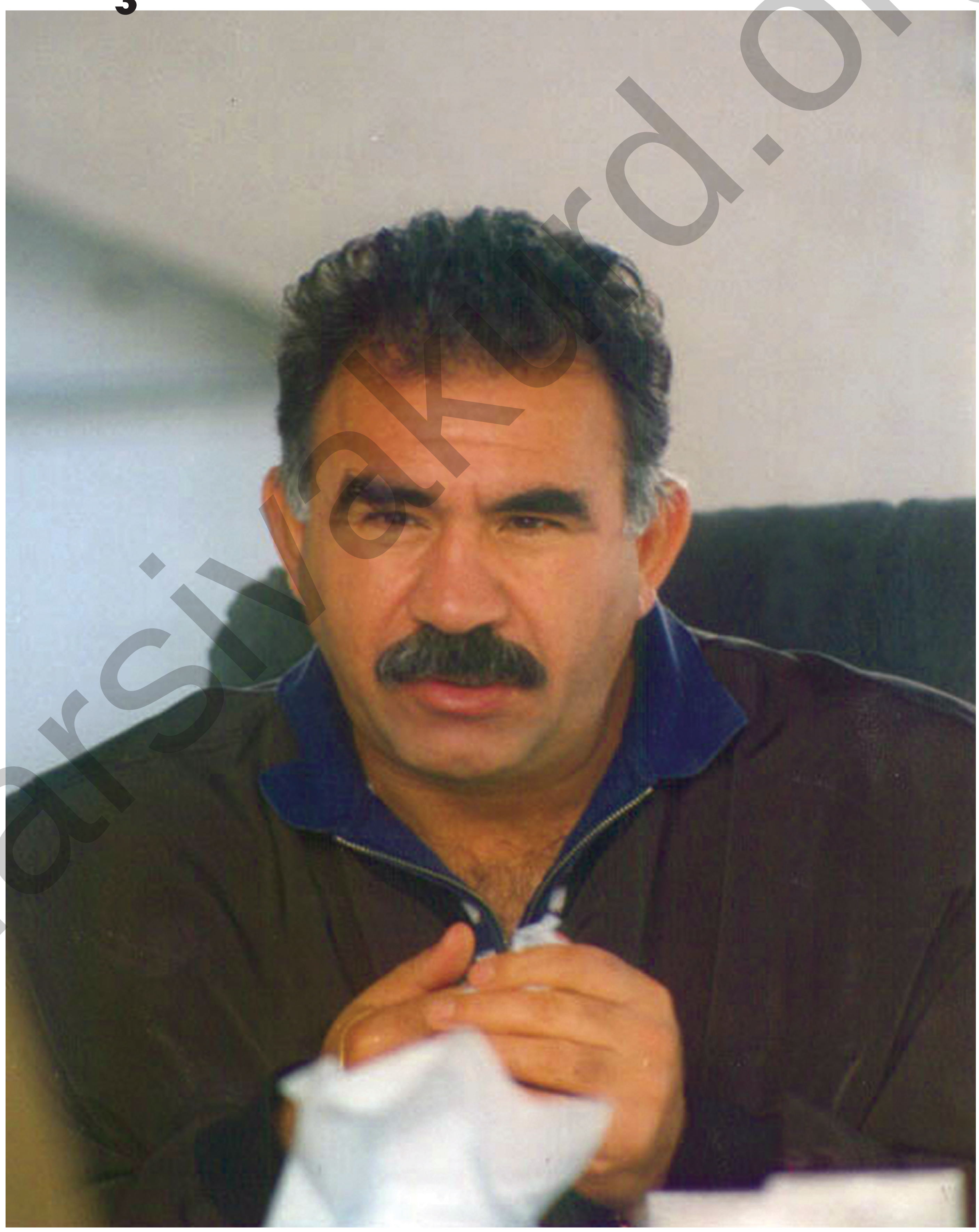
SERXWEBÛN
JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE
Sal: 30 / Hejmar 357 / Îlon 2011

GÜN ÖNDER APO'YU SAHİPLENME VE ÖZGÜRLEŞTİRME GÜNÜDÜR

Özgürlüğümüz için direneceğiz

● AKP'nin ve Türk devletinin yürüttüğü psikolojik savaş karşısında eğilerek bükülerek bir yere varılamaz. Özgürlük ve demokrasi ancak AKP'ye ve Türk devletine karşı mücadele edilerek kazanılabilir. Eğer zayıflık gösterilirse AKP gerçekten fırsatçıdır, ezer geçer. Ama AKP diğer taraftan da gücü gördüğünde, mücadeleyi gördüğünde geri adım atacak karaktere de sahiptir. Bu açıdan gevşeklik ezilmeye, mücadele ise başarıya götürür. Halkın mücadelesini geriye çeken yaklaşımlar kabul edilmemelidir. Mücadelesizlik teslimiyete o da köleliğe götürür.

sayfa 2'de

Tecrit edilen özgürlüğümüzdür

● Önder Apo Kürt halkı ve tüm insanlık adına direnişini sürdürdüğü için hala İmralı'da ve tecrittedir. Gerek Erdoğan'ın ve AKP'nin temsil ettiği Türk egemenliği, gerekse de Obama ve ABD'nin temsil ettiği kapitalist sistem güçleri Önder Apo üzerinden Kürt halkı ve insanlığa saldırı içindedir. Önder Apo'ya yaklaşım bu anlamıyla Kürt halkına ve insanlığa yaklaşımdır. Önderliğimiz de İmralı sistemine karşı duruşunu ve direnişini Kürt halkı ve insanlık adına geliştirmekte ve sürdürmektedir.

sayfa 6'da

Çözüm Demokratik Konfederalizmde

● Demokratik Konfederalizm, Ortadoğu'da yaşanan sorunları gidermeyi, halklar arasında yaşanan düşmanlığı gidermeyi de esas almaktadır. İlk temel ilkesi bu olacaktır. Halklar arası kardeşlik ve ilişkiyle birlikte ekonomik, kültürel, sosyal gelişmenin önü açılacaktır. Ulus devletlerin yarattığı halkların, ülkelerin, toplulukların arasındaki ekonomik, sosyal, kültürel engelleri kaldırarak hepsinin bu alanlarda eşit ilişkiler geliştirilmesini sağlayacaktır.

sayfa 8'de

Suriye'de siyasal mücadelenin karakteri

● Ortadoğu'da son yirmi yılda, 1990'dan bu yana yaşadığı bu büyük mücadelenin hangi sonucu ortaya çıkaracağı daha dar anlamda Suriye'de yaşanacak mücadelenin sonucuyla belirlenecek. Suriye arada bir yerde çok önemi olmayan bir ülke gibi görünebilir. Arabistan'ın küçük bir parçası olarak görüldüğü gibi, Güneybatı Kürdistan da çok küçük bir parça olarak görülebilir. Coğrafya ve nüfus olarak öyle olabilir ama stratejik konumu farklıdır.

sayfa 11'de

ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ İÇİN DİRENECEĞİZ

"AKP, Kürt özgürlük hareketinin "oyalama, zaman kazanma ve Kürtleri yeni inkar ve imha sistemi içine alma politikasından vazgeç" çağrısına savaşla karşılık vermiştir. Ya teslim olacaksınız ya da savaşla ezileceksiniz yaklaşımında bulunmuştur. Buna karşı Kürt özgürlük hareketi direnince AKP gerçekten de şok olmuştur. Son iki ay içindeki gerilla eylemleri karşısında çaresiz kalmıştır"

Türkiye'deki mevcut siyasal gelişmeler esas olarak AKP'nin geldiği düzey ve izlediği politikalarla ilgilidir. AKP bilindiği gibi halkların demokrasi özlemini sömürerek iktidara gelmiştir. Yirmi yıla yakın süren savaşın sonrasında gerilla güçlerinin sınır dışına çıkmasıyla birlikte Türkiye'nin siyasi olarak rahatladığı bir dönemde hükümet olmuştur. Yirmi yıllık savaş ortamında uygulanan baskı özgürlük ve demokrasi özlemini arttırmıştı. Savaş ekonomisi sonucu yoksulluk ve sefalet içinde kıvranan halk ekonomik durumunun düzelmesini istiyordu. Bu ortam ve beklentiler AKP'yi iktidara taşıyan temel parametrelerdi. 2001 yılında yirmi yıllık savaşın ekonomik faturası halka yıkılmak zorunda kalınca mevcut hükümet fazlasıyla yıpranmıştır. DSP, ANAP ve MHP'nin seçim kazanma imkanları tümden yok olmuştu. CHP'nin söyleminde de demokrasi ve özgürlük yoktu. Bu açıdan demokrasi ve özgürlük söylemlerini en iyi biçimde kullanan AKP iktidara gelmişti.

AKP'nin iktidara geldiği süreçte gerilla sınır dışına çekilmişti, ama Kürt sorunu çözülmemişti. AKP iktidara geldikten sonra Kürt özgürlük hareketi defalarca Kürt sorununun çözülmesi konusunda adım atılması çağrısında bulunmuştur. Ne var ki AKP devlet gibi Kürt özgürlük hareketinin tasfiye olduğunu ya da etkisizleştiğini düşünerek Kürt sorunu konusunda herhangi bir adım atmadı. Avrupa Birliği'ne giriş çerçevesinde Kürt sorununu ilgilendirmeyen bazı alanlarda kimi yumuşamalara gittiyse de gerçek anlamda demokrasi ve özgürlükler konusunda herhangi bir adım atmadı. Bunun sonucu 1 Haziran 2004 tarihinde Kürt özgürlük hareketinin çözümsüzlüğe karşı gerilla direnişiyle karşılık vermesi AKP hükümetini hazır olmadığı bir durumla karşı karşıya bırakmıştır. AKP hükümeti gerilla karşısında giderek sıkışmış, ne yapacağını bilemeyen bir hükümet durumuna düşmüştür.

Bir taraftan gerilla tarafından sıkıştırılırken diğer taraftan da gerillanın direnişi karşısında klasik iktidar blokları Kürt özgürlük hareketinin bastırılması konusunda AKP'yi sıkıştırmıştır. Ne var ki AKP ne Kürt sorununun çözümünü düşünen bir yaklaşımla ne de Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırma programıyla hükümet olmuştu. Bu nedenle ne çözüme ne de bastırmaya hazır olan bir hükümet söz konusuydu. Bu açıdan ilk önce her iki tarafı idare etmeye çalışmış, bu politikayı daha fazla yürütemeyeceğini anlayınca 2007 Mayısı'nda genelkurmay başkanı Büyükanıt'la yaptığı Dolmabahçe görüşmesinde Kürt özgürlük hareketinin tasfiye edilmesi konusunda bir mutabakata varmışlardır. AKP'nin Kürt özgürlük hareketini tasfiye politikası izlemesi karşılığında 22 Temmuz 2007 seçimlerinde iktidarının önü bir daha açılmıştır. O günden bugüne belirli aşamalardan geçse de esas olarak AKP'nin izlediği politika Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme politikası olmuştur.

Zaten Kürt özgürlük hareketini en iyi ben bastırırım, en iyi ben tasfiye ederim, benden başka tasfiye edecek ve bastıracak güç yoktur diyerek iktidar olmuştur. Hükümetine bu temelde icazet almıştır. AKP'nin bu iddiası bir yönüyle gerçeği ifade etmektedir. Çünkü ne MHP'nin ne CHP'nin ne de başka bir hükümetin Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme kapasitesi vardır. Daha doğrusu hepsi denenmiş yöntemleri düşünen siyasi güçler olduğu için onlarla Kürt özgürlük hareketine karşı durmak daha baştan kaybetmekle eş anlamlıdır. Bu bakımdan klasik iktidar blokları dini de kullanan ve yıpranmamış AKP iktidarıyla Kürt özgürlük hareketini tasfiyeyi hedeflemişlerdir.

AKP kendi politikasını Kürt özgürlük hareketine kabul ettirmeye çalışmıştır

2007 ve 2008'de genelkurmay başkanıyla yapılan mutabakat sonucu tasfiye politikası izlese de hem siyasi hem de askeri olarak Kürt özgürlük hareketi karşısında sürekli bir gerilemeyi yaşamıştır. AKP hükümeti ne yapsa da Kürt özgürlük hareketini zorla bastıramayacağını görerek yeni bir yaklaşım içine girmiştir. Sanki Kürt sorununu çözebilecekmiş gibi, adım atacakmış gibi bir yaklaşım göstererek bir beklenti yaratmıştır. Kürt özgürlük hareketi de Türk devletinin geldiği sıkışıklığı düşünerek belki AKP hükümetine adım attırabilirim düşüncesiyle ateşkesler yapmıştır. Bu ateşkesler ortamında Türkiye toplumunu ve halkını çözüme hazırlayarak AKP hükümetini çözüme zorlamak istemiştir. Ancak Kürt özgürlük hareketi, bu olumlu yaklaşımlarla AKP'ye fazlasıyla fırsat vermesine rağmen 12 Haziran seçimlerinden önce ve sonrasında görüldüğü gibi herhangi bir çözüm politikası olmadığı görülmüştür.

AKP çözüm doğrultusunda hiçbir adım atmadığı gibi, Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi temelinde yeni bir siyasi egemenlik ve kültürel soykırım sistemini kurmaya yönelmiştir. 12 Haziran seçiminden sonra bırakalım Kürt özgürlük hareketi ve BDP ile bir yumuşama içine girmesi, çözüm için bir uzlaşma ve müzakereye yanaşması, aksine BDP milletvekillerini içeride tutarak, Hatip Dicle'nin milletvekilliğini düşürerek bir uzlaşma aramadığını göstermiştir. Kürt siyasi hareketinin iradesini kırarak düşündüğü yeni anayasa temelinde Kürtler üzerinde yeni bir siyasi egemenlik ve kültürel soykırım sistemi kurmayı düşündüğü anlaşılmıştır. Önder Apo'nun ve hareketimizin çağrılarına rağmen ne meclisi açık tutmuş ne de Kürt sorununu çözme konusunda beklenen taahhütlerde bulunmuştur. Aksine BDP üzerinde baskıyı arttırdığı gibi, gerilla için de dağda bulundukları müddetçe operasyon olur, mücadeleye devam ederiz yaklaşımıyla tamamen kendi politikasını Kürt özgürlük hareketine kabul ettirmeye çalışmıştır.

Kürt özgürlük hareketinin çözüm konusunda AKP'ye fırsat vermesine rağmen AKP'nin çözüm konusunda bir irade ortaya koymaması karşısında Kürt özgürlük hareketi bu oyunu bozmak için direnme kararı almıştır. Çünkü ne bir çözme iradesi ne de Önder Apo'nun sunduğu protokolleri kabul eden bir yaklaşım göstermiştir. Bunun karşısında direnmemek, AKP'nin politikalarını seyretmek aslında geliştirilen tasfiye hareketinin, yeni inkar ve imha soykırım sisteminin gerçekleşmesine izin vermek olurdu. Bu yönüyle Kürt özgürlük hareketinin bu tasfiye politikası karşısındaki tutumunu, duruşunu ve mücadelesini bu oyunu bozma olarak görmek gerekir. Kürt özgürlük hareketi tutumuyla AKP'ye Kürt halkının iradesini dikkate almadan, demokratik haklarını ve özgürlüğünü tanımadan iktidarını sürdüremeyeceğini göstermiştir. Bu tutumuyla Kürt halkının ulusal varlığını tanıma ve özgürlüğünü kabul etme konusunda adım atma çağrısı yapmıştır. Kürt özgürlük hareketi AKP'nin zamana yayma ve bu temelde yeni bir siyasi egemenlik ve kültürel soykırım sistemi kurmasına geçit vermeyeceğini gösterince AKP'nin gerçek yüzü açığa çıkmıştır. AKP'nin operasyona çıkan askerlerin vurulması sonrası "artık yeni bir strateji izleyeceğiz, bizden iyi niyet beklemesinler" yaklaşımı, aslında düşündüğü inkar ve imha sisteminin kabul edilmemesi karşısında ortaya koyduğu tutum olmaktadır.

Erdoğan tek adam ve tek parti politikası izlemektedir

AKP kendine göre Kürtleri bastırarak, Kürtleri susturarak, Kürtlere kendi siyasi egemenlik ve kültürel soykırım projesini kabul ettirerek devletin başat gücü olmak istiyordu. Nasıl ki 1930'larda CHP bütün toplumu susturarak tek partili bir iktidar kurdu ve Türkiye'nin bütün ekonomik, siyasal, sosyal parametrelerini CHP belirlediyse AKP de şimdi Türkiye açısından böyle bir rol oynamak istemektedir. Bu açıdan AKP, Kürt sorununu çözerek Türkiye'yi demokratikleştirip demokrasi içinde kendi varlığını sürdürme yerine, tamamen tek partili diyebileceğimiz otoriter bir Türkiye yaratmaya çalışmaktadır. Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi temelinde bunu başardığı takdirde Türkiye'nin başat gücü olacağına inanmaktadır. Dolayısıyla Kürt sorununu çözmemesi ve Kürt özgürlük hareketine karşı tasfiye politikası izlemesinin nedeni, 1930'lar Türkiye'si gibi bir sistem kurmak istemesidir.

AKP Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde herhangi bir demokratik güç olmak istemiyor. Bu nedenle de Kürt sorununun çözülüp Türkiye'nin demokratikleşmesini, düşündüğü hedefler için uygun görmüyor. AKP için temel hedef Türkiye'nin demokratikleşmesi değildir; temel hedef, Kürtlerin bastırılması temelinde Türkiye'nin gerçek sahibi olmaktır, tek sahibi olmaktır. Gerçekten de AKP ve Başbakan böyle bir hedef doğrultusunda yürümektedir. Tek adam ve tek parti politikası izlemektedir.

Kuşkusuz bunda yeşil sermaye denilen, yeni yetişen ve giderek büyüyen burjuvazinin etkisi de vardır. Bu burjuvazi de Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirerek bu temelde Ortadoğu'ya açılmak, Ortadoğu'yu kendi arka bahçesi, hinterlandı, sömürge alanı haline getirmek istemektedir. AKP'nin bugünkü iç ve dış politikasını esas yönlendiren, bu aç gözlü yeşil sermaye denen burjuvazinin, yeni egemen sınıfların Türkiye'yi tümden ele geçirme ve bu temelde de yeni Osmanlıcılık zihniyetiyle Ortadoğu'yu tümden fethetme politikasıdır. AKP'nin bugün geldiği nokta budur.

Kendisi devlet içine kabul edildikten sonra, özellikle 12 Eylül referandumuyla birlikte AKP için demokrasi sorunu bitmiştir. AKP'ye göre artık ileri demokrasi vardır. Halbuki Türkiye'de demokrasi sorunu, Türkiye cumhuriyetinin kuruluşundan sonra Kürtleri, solcuları ve siyasal islamcıları siyasal, ekonomik, sosyal ve kültürel alan dışına atmasıyla ortaya çıkmıştır. Türkiye'de demokrasi sorunun ortaya çıkması böyle gerçekleşmiştir. Bu nedenle de başta Kürtler ve sol demokratlar olmak üzere Türkiye'de bu sisteme karşı demokrasi mücadelesi, özgürlük mücadelesi verilmiştir. Kuşkusuz siyasal islamcılar da bu rejim altında belirli bir baskı görüyorlardı. Ama onların gördüğü baskı hiçbir zaman Kürtler ve solcuların gördüğü baskı düzeyinde olmamıştır. Zaten Cumhuriyet, Diyanet İşleri Başkanlığıyla İmam Hatip okullarıyla aslında devlet fideliğinde yetişen siyasal islamcı bir akım yaratmıştır. Eğer bugün AKP niye bu kadar devletçi, milliyetçi ve şovenist deniliyorsa, bunun altında yatan temel gerçek, cumhuriyetten sonra yaratılan siyasal islamcı kadroların Diyanet İşleri Başkanlığı ve İmam Hatipler çerçevesinde devlet fideliğinde yetişmiş kadrolar olmasındandır. Onların genlerinde ve zihniyetinde devletçilik vardır. Herhalde İmam Hatip okullarında okuyanlar islamın özündeki kültürde var olan eşitlik, hak, adalet, hukuk çerçevesinde yetiştirilmiyor. Tamamen Türk milliyetçisi duygularla, bir nevi Türk-islam sentezcisi bir yaklaşımla yetiştirilmektedir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ilk önce Sovyetler Birliğine karşı yeşil kuşak temelinde siyasal islamcı güçlerin kullanılması vardır. Soğuk savaştan sonra da Ortadoğu'yu içten fethetmek için işbirlikçi siyasal islam temelinde Ortadoğu'yu teslim alma politikası sonucu islamcı-Türkçü denen çevrelerin güçlendirilmesi vardır. AKP'yi oluşturan birçok kadro soğuk savaş döneminde CIA tarafından desteklenen komünizmle mücadele derneğinde çalışan kişilerdir. Yine birçok kadronun Türkçü karakteriyle bilinen "Milli Mücadeleciler"den devşirildiği bilinmektedir. Bugün AKP'yi değerlendirirken içte yaşanan bu gelişmeleri, yeşil sermayenin Türkiye'yi ele geçirme ve bu temelde Ortadoğu'ya yayılma politikalarını görmek gerekir. Diğer taraftan da ABD'nin işbirlikçi islam temelinde Ortadoğu'yu teslim almada Türkiye'deki işbirlikçi ılımlı islamı ve onun dayandığı burjuvaziyi Ortadoğu'da kullanma politikası çerçevesinde değerlendirmek AKP'nin politikalarını anlamada önemli bir veri olarak görülmelidir.

AKP, Kürt özgürlük hareketinin "oyalama, zaman kazanma ve Kürtleri yeni inkar ve imha sistemi içine alma politikasından vazgeç" çağrısına savaşla karşılık vermiştir. Ya teslim olacaksınız ya da savaşla ezileceksiniz yaklaşımında bulunmuştur. Buna karşı Kürt özgürlük hareketi direnince AKP gerçekten de şok olmuştur. Son iki ay içindeki gerilla eylemleri karşısında çaresiz kalmıştır. Hem Kürt sorununu çözemiyor hem de tasfiye edemiyor. Bu durum AKP'nin uzun süre kaldıramayacağı bir durumdur. Bu açıdan Irak'a gitmiştir, Güney Kürdistan'a gitmiştir, tasfiye po-

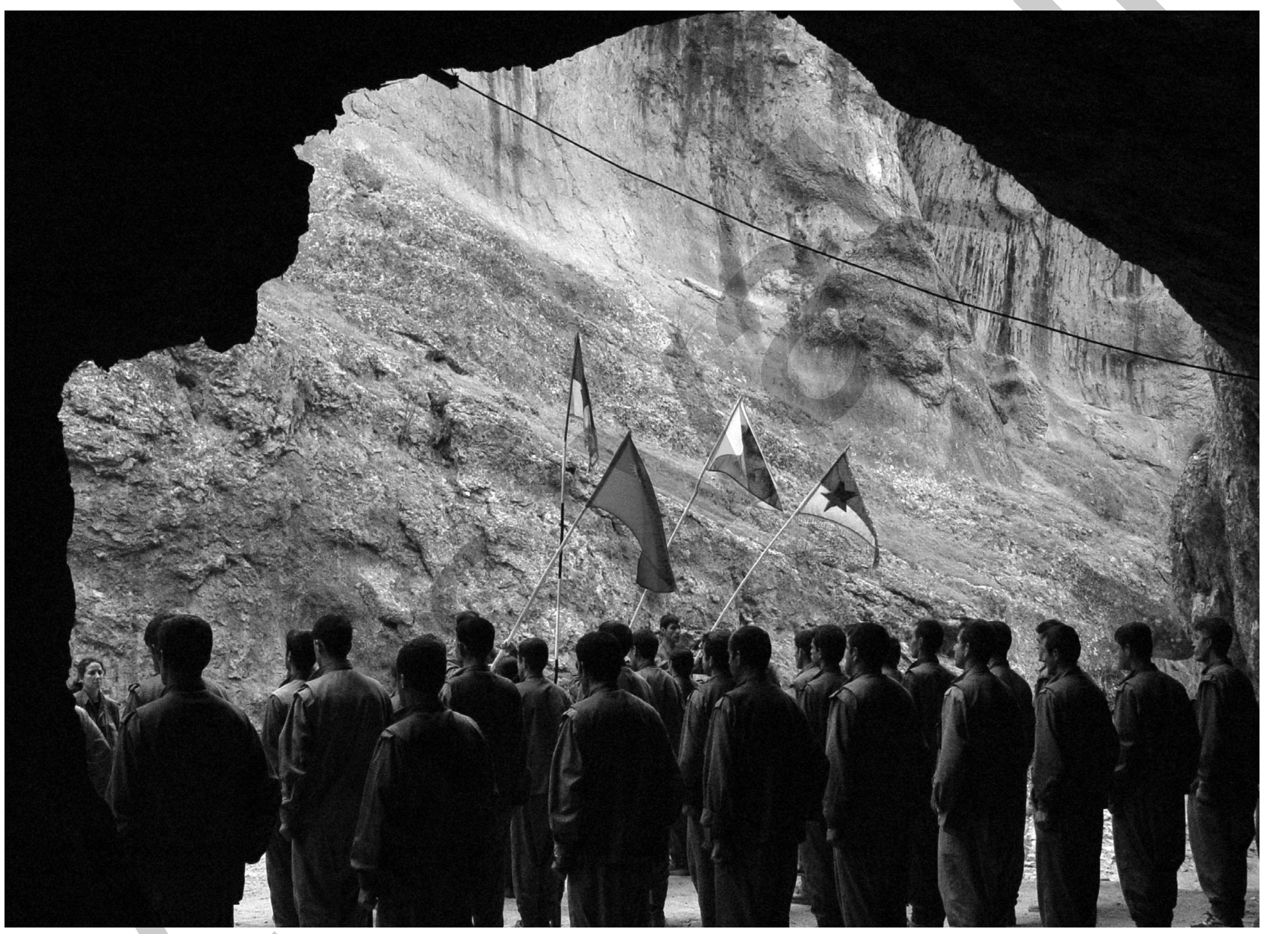
litikaları konusunda destek almaya çalışmıştır. Ancak bunun yeterli olmadığı anlaşılmıştır ki ABD'ye gidip Obama'nın dizlerine kapanmıştır. Avrupa'ya destek arayışına çıkmıştır. Bütün bunların hepsi AKP'nin varlığını, geleceğini Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesine bağladığını göstermektedir. Son zamanlarda eğer AKP hükümeti İsrail'e kabadayılık yapıyor, kendine göre halkları Ortadoğu'daki hükümetlere karşı koruma havası yaratmak istiyorsa, bunun nedeni Kürt özgürlük hareketi karşısında sıkışmasıdır. Kürt özgürlük hareketi karşısında çaresiz kalan hükümet bu demagojik özel savaş politikalarıyla hem içeride toplumsal desteğini arttırmaya çalışıyor hem de Ortadoğu'da halklar içinde kendine göre sempati yaratarak aldığı bu dış destekle de Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmeyi planlıyor. İsrail karşıtlığının da, sözde özgürlükçü görünmesinin nedeni de budur. Bununla Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmeyi hedefleyen inkar ve imha harekatının antidemokratik, baskıcı, faşist karakterini de örtmek istemektedir.

Devletin topyekun imha savaşında gerilla karşısında başarısız kaldığı kesindir

Türk devleti yüz yıldır Kürtlere karşı bir özel savaş devleti biçiminde kendini yapılandırmıştır. Bütün imkanlarını Kürtleri yok etme temelinde harekete geçirmektedir. Yüz yıldır Kürdistan'ı Türk uluslaşması alanı haline getirip Kürt varlığını ortadan kaldırmak için bütün siyasi, ekonomik, sosyal, diplomatik, kültürel imkanlarını seferber etmiştir. Türk devletinin özel savaş devleti olduğu ve Kürt özgürlük hareketi karşısında kirli bir savaş yürüttüğü gerçeği bugün de devam etmektedir. Kürt sorunu çözülmediği müddetçe de Türk devletinin karakteri özel savaş devleti olmaya devam edecektir. Bütün politikalarının sahte, çarpıtma, bir halkı soykırıma uğratma politikalarını gözden kaçırma üzerine kurulu olduğu görülmelidir. Zaten bugün AKP hükümetinin iktidar olmasının nedeni de budur. Kürtler üzerindeki soykırım sistemini en iyi perdeleyecek, örtecek, dünyaya yutturacak, gözden kaçıracak ve bu temelde de siyasi egemenlik ve kültürel soykırımı sürdürecek bir hükümet olmasından dolayıdır. Nasıl ki 1994'lerde Çiller'in o kadın yüzünü, yumuşak yüzünü kullanarak Kürt halkı üzerinde tam bir inkar ve imha politikası yürütüldüyse, kirli savaş yöntemi uygulandıysa, bugün de AKP dindar yüzüyle özgürlük ve demokrasi laflarını ederek Kürt halkını, Türkiye demokratik kamuoyunu ve dünyayı aldatarak Kürtler üzerindeki bu inkar ve imha sistemini sürdürmeye çalışmaktadır. AKP'nin bu özel savaş devleti karakteri görülmeden Türkiye'de gerçek anlamda demokrasi ve özgürlük mücadelesi verilemez. Ya da bu özel savaş devlet karakteri görülüp buna karşı etkili bir mücadele verilmeden Türkiye'de Kürt sorununun demokratik çözümünün sağlanması ve Türkiye'nin demokratikleşmesi mümkün değildir.

Terörle mücadeleyle ilgili olduğu söylenen devlet bakanı Beşir Atalay teröre karşı "entegre mücadele ediyoruz" diyerek aslında topyekun bir imha mücadelesi başlattıklarını ilan etmiştir. Ancak devletin topyekun imha savaşını yürütmede özellikle gerilla savaşı karşısında başarısız kaldığı kesindir. Belki kendi kontrolünde olduğu Türkiye ve kuzey Kürdistan'da bazı konularda bu savaşı yürüterek kendine göre bazı sonuçla alıyor, ama kontrolünde olmadığı için gerillaya karşı mücadelede başarısız kalıyor. Kontrolünde olan Kürt demokratik siyasetine her gün siyasi soykırım operasyonlarıyla saldırıyor. Diğer taraftan da Kürt Halk Önderi üzerinde iki aydan fazladır tecrit uygulanıyor. Bu iki yaklaşım aslında Türk devletinin Kürt özgürlük hareketi karşısında içine düştüğü çaresizliği ifade ediyor. Bu çaresizlikle Kürt özgürlük hareketine karşı şantaj yapıyor, tehditte bulunuyor. "Eğer teslim olmazsanız, benim politikama boyun eğmezseniz, benim politikamı kabul etmezseniz Önderliğiniz üzerinde tecrit uygularım; Kürt demokratik siyasetçilerin hepsini içeri atarım" şantajını yapıyor. Bu nedenle binlerce siyasetçiyi rehin tutuyor. Herhalde dünyada tehdit ve şantaj politikasını bu düzeyde uygulayan başka bir hükümet görülmemiştir.

Uluslararası hukuka göre kendi sorumluluğu altında olan bir tutsağa, cezaevindeki bir insana baskı uyguluyor. Daha doğrusu açıkça kendi yasalarını bile çiğniyor. Bunun 12 Eylül'deki uygulamalardan ne farkı var? 12 Eylül faşizminin ya da Diyarbakır zindanlarındaki zulmün özü neydi? Hiçbir ahlak kuralını, hukuk kuralını, evrensel normları tanımadan özgürlük tutsakları üzerinde baskı yapmaktı. Bu özgürlük tutsakları üzerinde baskı yaparak teslim almaktı. Onları düşüncelerinden, inançlarından, hedeflerinden vazgeçirmekti. Şimdi de aynı politika İmralı'da Kürt Halk Önderine karşı uygulanmaktadır. Bundan daha

alçakça bir politika olabilir mi? Daha iki ay öncesine kadar görüştüğü, güya Kürt sorununun çözümü için en temel aktör olarak gördüğü bir insana, bir lidere kendi dedikleri olmayınca tecrit uyguluyor, baskı ve şantaj yapıyor. Bundan daha ahlaksızca bir şey olabilir mi? Eğer Kürt sorununda en temel aktör olan bir halkın liderine, önderine bu yapılıyorsa orada herhangi bir çözüm iradesinden, herhangi bir iyi niyetten söz edilebilir mi? Bu açıktan açığa "ben sorunu çözmek istemiyorum. Benim Kürt sorununu çözme gibi ne bir niyetim vardır ne de yaklaşımım vardır. Ya benim politikama uyarsınız ya da ezer, teslim alırım" demektedir. 'Sorun neden çözümsüz kaldı, görüşmeler olmuş neden tıkanmış ve çatışmalar neden artmış' sorusunun cevabı mevcut hükümet ve devlette bulunan bu anlayıştır.

Şimdi BDP'ye meclise gel deniliyor. Çağrı yapılıyor. BDP gelsin mecliste Kürt sorununu tartışsın, demokratik platformları kullansın deniliyor. Bu çağrıların demokratik siyaset platformlarının kullanılmasıyla ilgili ve samimi olmadığı açıktır. Bilindiği gibi seçimden sonra BDP'nin iradesinin kırılması için ahlak, hukuk ve demokratik teamüller bir tarafa bırakıldı. Bir milletvekili düşürüldü, diğerleri de zindanda tutuldu. Demokratik çözüm niyeti olsaydı Kürt toplumunda bu düzeyde bir gerilim yaratılır mıydı? Demokratik çözüm niyeti olsaydı Kürt toplumuyla barışmak için ilk adım olarak hemen milletvekillerini serbest bırakırdı. Bir toplumun iradesini tanımıyorsan, toplumun seçtiği insanları zindanda tutuyorsan bu o toplumla ve o siyasi hareketle kavga etmek anlamına gelir. Bu yaklaşım bile başlı başına AKP'nin çözüm politikası olmadığının kanıtıdır. Aksine ortamı yumuşatmak için derhal milletvekillerini serbest bırakırdı, iyi niyetini gösterirdi. Ama öyle yapmamış, gerilimi arttırmıştır.

AKP hükümetinin çözüm politikası olmadığı netleşmiştir

PKK'yi teslim almak için, PKK'ye kendi dediğini kabul ettirmek için Kürt Halk Önderi üzerinde tecrit uyguluyor ve binlerce insanı tutukluyor, zindanlara atıyor. Demokratik siyaset yapanları zindana atmak zaten demokratik zihniyetin olmadığının kanıtıdır. Demokratik çözüm isteyenler, demokratik çözüm niyeti olanlar Kürt halkının demokratik siyasetiyle uğraşanları zindana atara mı? Herkes de biliyor ki belediye başkanlarının, meclis üyelerinin, parti üyelerinin, sivil toplum örgütlerinde çalışanların öyle illegal faaliyetleri yoktur. Bütün faaliyetleri demokrasi içindedir. Düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün olduğu herhangi bir demokratik ülkedeki insanların yaptığı faaliyette bulunmaktadırlar. Gerçekler buyken "bunlar KCK üyesidir, KCK üyesi gibi hareket etmektedir" diyerek zindana atmak aslında bu halka karşı savaş açmaktır. Bir halka karşı savaş nasıl yürütülür? Onun temsilcilerine karşı tutumla ortaya konulur. 20 milyon Kürt'ü zindana atamayacağına göre, temsilcilerini zindana atıyorsa bu açıktan açığa o halka karşı savaş ilandır. Bu açıdan gelinen aşamada AKP hükümetinin çözüm politikası olmadığı netleşmiştir.

AKP'nin Kürt sorununu çözme politikası olmadığı gibi öyle iddia ettiği gibi Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme gücü de yoktur. O kadar nara attı, sınır ötesi harekat yapacağım dedi, ama bunları yapacak gücü olmadığı ortaya çıktı. Sınır ötesi harekat propagandasının, ha bugün gittik ha yarın gideceğiz propagandasının aslında sınır içindeki, Türkiye içindeki baskıları gizlemeye yönelik, gündemi saptırmaya yönelik bir konu olduğu anlaşıldı. Bir taraftan Kürt Halk Önderi üzerinde tecrit uyguluyor, diğer taraftan her gün siyasi soykırım operasyonları yapıyor. Bunları gözden kaçırmak için de her kesin dikkatini kara operasyonuna yöneltiyor. Kamuoyunun kara operasyonu yapacağım ve ezeceğim biçiminde bir propagandayla gerçekleri görmesinin önüne geçiyor. Halbuki bir kara operasyonu yaparsa bırakalım ezmeyi, nasıl çıkacağını düşünüyor. Bu nedenle kara operasyonu yapmaktan korkuyor. Kuşkusuz Türk devletinin kara harekatı yapma gücü de bazı alanlara girme gücü de vardır. Ancak gerillanın göstereceği direniş karşısında başarısızlığa uğrayacağını görmektedir. Hatta kara operasyonunu gündemleştirmesi şimdi hükümetin başına bela olmuştur. Yapsa bir türlü, yapmasa bir türlü! Özcesi gerilla karşısında başarısızlığa uğrayacağını gördüğü için iki aydır harekete geçememektedir. Yoksa önünde ne ABD ne Irak ne de Güney Kürdistan hükümeti engeldir. Eğer başarılı olacağına inansa hemen saldırıya geçer.

AKP hükümeti kara operasyonu yaparsam başarısız olurum ve sonum gelir korkusuyla kara harekatı yapamıyor. Gelinen aşamada kara operasyonu propagandasını bir psikolojik savaş aracı olarak yürütüyor. Irak'ı şöyle bağladım, Güney Kürdistan yönetimi benim yanımda, İran benim yanımda, dünya benim yanımda, artık PKK'ye gidecek yer kalmamıştır, kara operasyonu da yapacağım, tasfiye edeceğim diyor. Daha doğrusu bunun propagandasını yapıyor. Türkiye halkını ve Kürt halkını buna inandırmaya çalışıyor. Türkiye halkını Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmeye inandırarak hükümetine destek alıyor. Diğer taraftan da Kürt halkına da Kürt özgürlük hareketini tasfiye edeceğim diyerek Kürt halkını tehdit edip baskıyı arttırarak mücadeleden alıkoyamaya çalışıyor. Şu anda hükümetin yürüttüğü esas politika, Kürt özgürlük hareketi karşısındaki başarısızlığını, darbe üstüne darbe almasını psikolojik savaş yöntem ve araçlarıyla kapatıp kendisini üstün görme çabasıdır. Bu dönemde yandaş basına, merkez basına, AKP'nin bütün ayıplarını örtmeyi üstlenmiş taraf gibi bir psikolojik savaş medyasına verilen görev, Kürt özgürlük hareketi karşısında AKP'yi kurtarmak olmuştur. AKP'nin çözümsüz politikalarının üstünü örtmek, Kürt sorununun çözümsüzlüğünün nedeni AKP değilmiş de Kürt özgürlük hareketiymiş gibi göstererek PKK'nin itibarını, etkisini azaltarak AKP'yi kurtarmak, rahatlatmak şu andaki özel savaş devletinin, özel savaş medyasının temel görevi haline gelmiş bulunmaktadır.

Özgürlük hareketine karşı yürütülen savaş ağırlıklı olarak psikolojik savaştır

Eğer bir yerde özel savaş ve psikolojik savaş yoğun bir biçimde yürütülüyorsa, psikolojik savaş görülmedik bir düzeye çıkarılmışsa bu, o sistemin aslında çaresizleştiğinin ve çürüme noktasına geldiğinin kanıtıdır. İdeolojik olarak, siyasi olarak ve askeri olarak yenilen, kaybeden, etkisizleşen iktidarların her yerde yaptığı gibi Türk devleti de Kürtler üzerinde yoğun bir psikolojik savaş sürdürmektedirler. Bugün belki Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen savaşın ağırlıklı bölümü psikolojik savaştır. Savaşın yüzde 60-70'i bu alanda sürmektedir. Çünkü psikolojik savaş aynı zamanda Türk devletinin kendi haksızlığının üzerini örtme, Kürt özgürlük hareketini haksız duruma düşürme, toplumsal bağını koparma, toplumdaki itibarını geriletme harekatıdır. Sadece savaşta bir gücün başarısını abartma ya da başarısızlığını örtme çabası değildir. En fazla da meşruiyetini kaybetmiş devletlerin, sömürgecilerin bu meşruiyetini sürdürmek için kara propagandaya, yalana başvurmasını ifade etmektedir. Sadece bugün değil, Türk devletinin 30 yıldır yürüttüğü savaş önemli düzeyde psikolojik alanda yürütülmüştür. 30 yıldır PKK'yi karalamak için, PKK'nin Kürt toplumunda ve Türk toplumundaki imajını kötü göstermek için her türlü kara propaganda yürütülmüştür. Geçmişteki Türk basının PKK'ye, PKK Önderliğine, PKK militanlarına yönelik ne kadar yalan attıkları, ne kadar kara propaganda sürdürdükleri ve bu temelde bu savaşı sürdürmede Türkiye toplumunda meşruiyet sağlamaya çalıştıkları bilinmektedir. Zaten Kürdistan'da bunu daha yoğun sürdürmüşlerdir. PKK'nin toplumdaki etkisinin artmasını engellemek için her türlü yol ve yöntem kullanılmıştır.

Geçmişte psikolojik savaşın etkisiz kaldığı yerde bizzat insanlar öldürülerek, fiziki baskı uygulanarak sonuç alınmak istenmiştir. Yalanla dolanla Kürt özgürlük hareketi ile toplum arasındaki bağı koparamayanlar bu defa da şiddetle, zorla bu bağı koparmaya çalışmışlardır. Bugün de aslında aynı yöntem uygulanmaktadır. Bir taraftan psikolojik savaşla Kürt özgürlük hareketinin toplum içindeki itibarı düşürülüp etkisi kırılmaya çalışılırken, diğer taraftan bütün siyasetçiler tutuklanarak demokratik siyaset alanında çalışmak ve Kürt özgürlük hareketine sempati duymak pahalıya ödetilmektedir. Dün demokratik siyaset yaparak Kürt halkının özgürlük ve demokrasisini savunmak canıyla ödetilirken bugün zindanlara atılarak ödetilmektedir.

1990'larda faili meçhul cinayetler niye işlendi? Bilindiği gibi bu cinayetlerin çoğunluğu demokratik siyaset alandaki yöneticilere, üyelere yönelikti. Bilinçli Kürtlere yönelindi. Bunlar öldürülerek demokratik siyasetin, serhildanların önü alınmaya çalışıldı. Dün bu yöntem yapılıyordu, bugün esas olarak zindana atılarak yapılmaktadır. Zihniyet değişmemiştir, politika değişmemiştir; sadece yöntemler değişmiştir. Yöntemlerin de değişmesini sağlatan Kürt halkının Özgürlük mücadelesinin gücüdür. Ya da eski özel savaş yöntemlerinin, kirli savaşın çok teşhir olması nedeniyle artık özel savaşta, psikolojik savaşta, kirli savaşta yeni yöntemler devreye sok-

muşlardır. Bu açıdan şu andaki Türk devletinin zihniyetiyle 1990'lardaki Türk devletinin, hükümetlerinin zihniyetlerini çok ayrı görmek yanlıştır.

Şu açıktır, Kürt sorunu çözülmediği müddetçe siyasi soykırım operasyonları da sürecek, zindanlara da atılacak, işkence de olacak, mitinglerde sokak ortasında ölümler de olacak, devlet uçağıyla, tankıyla, topuyla büyük operasyonlar da yapacak. Psikolojik savaşla Kürt özgürlük hareketi, Önderliği, Kürt halkının bütün değerleri karalanacak. Bunlar Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen özel savaşın gereği olarak sürdürülecektir. Çünkü Türk devleti gerçekten Kürt özgürlük hareketi karşısında başarısız kalmıştır. Türk devleti AKP eliyle Kürt özgürlük hareketini tasfiye edeceğini düşünmüş, ama AKP de Kürt özgürlük hareketi karşısında etkisiz kalmıştır. AKP, Kürt halkını aldatmayı, Kürt halkını etkilemeyi, bu temelde Kürt özgürlük hareketini daraltmayı, etkisizleştirmeyi ve tasfiye etmeyi başaramamıştır. AKP bugün çok öfkeliyse, AKP yandaşı basın ve yazarlar PKK'ye öfke duyup kan kusuyorlarsa bunun nedeni, AKP'nin Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü savaşta başarısız kalmasıdır.

Kürt sorununun çözümü ve demokratikleşme önünde en büyük engel AKP'dir

AKP Kürt özgürlük hareketini tasfiye ederim diyerek iktidar olmuştur. Eğer bunu başaramazsa, bugüne kadarki kazandıkları, elde ettikleri mevzileri kaybetme tehlikesi vardır. Daha doğrusu AKP Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmediği takdirde Kürt sorununun demokratik temelde çözümü gündeme girecektir. Kürt sorununun demokratik temelde çözülmesi aslında AKP'nin Türkiye'de 1930'ların CHP'si olma hedeflerine ulaşamayacağı anlamına gelir. Çünkü Kürt sorunu çözülüp Türkiye demokratikleştiğinde AKP de demokratikleşmiş Türkiye'deki herhangi siyasi güçten biri olacaktır. Ama AKP bununla yetinmiyor, bunu kabul etmiyor. İlla da 1930'larda CHP'nin yaptığı gibi Türkiye'nin esas hakimi ben olayım; bütün Türkiye'yi istediğim gibi yiyeyim, tüketeyim, diyor. Bu hedefine engel olduğunu düşündüğü PKK'yi tasfiye etmeye çalışıyor. İşte bugünkü savaşı ortaya çıkaran da budur. Çünkü bu savaş Kürt sorununun çözümsüzlüğünden, Türkiye'nin demokratikleşmemesinden ileri geliyor.

Gelinen aşamada Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi önünde AKP engel haline gelmiştir. Kürt sorununa çözüm politikası olmadığı gibi demokratik zihniyete de sahip değildir. Demokratik bir zihniyeti olmadığı halde belirli çevreleri aldatarak Kürt sorununu çözeceği, Türkiye'yi demokratikleşeceği biçiminde bir beklenti yaratarak Kürt sorununun çözümünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini engelleyerek Türkiye'ye en büyük kötülüğü yapmaktadır. Dolayısıyla AKP'nin çözüm önünde engel olan politikası aşılmadan Türkiye'nin demokratikleşmesi ve bu temelde istikrara kavuşması mümkün değildir.

AKP hükümeti ve devletin sorunu çözme politikası yoktur. Bu nedenle tasfiye politikasında ve klasik imha politikasında ısrar etmektedir. Ancak hükümetlerin bu politikayı sürdürmesinde esas suçlu, Kürt özgürlük hareketine karşı psikolojik savaş yürüten Türkiye basınıdır. Türkiye basını AKP'nin bu çözümsüzlüğünü normal görmekte, meşrulaştırmakta ve bu temelde savaşın sürmesinin psikolojik zeminini hazırlamaktadır. Bu açıdan Türkiye'deki psikolojik savaş ve bu konuda rol alan Türk basını etkili bir biçimde teşhir edilmeden Kürt sorununun demokratik çözümünün önü açılması zordur. Şu andaki yandaş basın, Türk basını 1990'lardaki basından daha fazla bir psikolojik savaş yürütmektedir. Çünkü 1990'lardaki basın yürütülen savaşın destekçisiydi. Bu yönüyle elinden geldiği kadar kirli savaşa bütün imkanlarıyla destek oluyordu. Ama Türk devletinin savaşma gücü, klasik savaş yöntemleriyle tasfiye etme imkanları geçmişe göre azaldığından, daha doğrusu geçmişteki uygulamalar başarısız kaldığından şimdi özel savaşa ve psikolojik savaşa daha fazla ağırlık verilmiştir. Bu bakımdan basının rolü daha da artmıştır. Daha doğrusu Türk devleti esas savaşını bu alanda yürütmektedir. Bir nevi sert güçle ezemedim, yumuşak güçle tasfiye edeceğim demektedir. Daha doğrusu sert güçle yumuşak gücü yan yana kullanmaktadır. Yumuşak güç denilirken siyaseti, ekonomik ve kültürel imkanları kullanarak çözüm yönünde adım atmayı düşünmemektedir. Yumuşak güç dedikleri, esas olarak Kürt özgürlük hareketini karalayarak, AKP'nin Kürt özgürlük hareketine karşı savaşma meşruiyetini sağlayarak devletin klasik inkar ve imha politikasını sürdürmesine yardımcı olmaktır.

Son zamanlarda psikolojik savaşı arttırdıkları görülüyor. Özellikle Siirt'te dört yurtsever genç kızın polis koleji baskınına giderken yanlışlıkla gerillalar tarafından vurulması sonrası bu psikolojik savaş daha da arttırılmıştır. Bunu fırsat bilerek PKK'yi sivil öldüren, rastgele insan öldüren bir örgüt gibi göstermeye çalışmışlardır. Böylece Kürt halkının özgürlük mücadelesini siyasi bir mücadele değil de sanki rastgele insan öldüren bir mücadeleymiş gibi göstererek kendi çözümsüzlüklerinin üstünü örtme gayreti içine girmişlerdir. Bu psikolojik savaşla AKP hükümetinin ve onun çözümsüz politikasının ömrünü uzatmaya çalışıyorlar. Yoksa bu olayın bu kadar pervasızca kullanılması olmazdı. Aslında bu olaya sevinmişlerdir. Bu olayı psikolojik savaşın malzemesi olarak görmüşlerdir. Ellerine çok iyi bir malzeme geçtiğini düşünerek tüm basını kullanıp kara propaganda kampanyasını görülmedik düzeyde yükseltmişlerdir. Yine bu gençlerin ölümü üzerinden BDP'ye yüklenilmiştir. BDP'ye, demokratlara, demokrasi güçlerine PKK'ye karşı çıkın, PKK'ye terörist deyin dayatmasına vesile yapmışlardır. Halbuki her gün yürüyüşlerde, mitinglerde çocuk, kadın demeden siviller hem de bilerek öldürülmektedir. Halkın demokratik mücadelesini ezmek, demokratik iradesini kırmak için bu mitinglere sürekli saldırılmaktadır. Her mitingde sürekli bir-iki insan öldürülerek halkın demokratik mücadelesi engellenmeye çalışılmaktadır. Ama bunlara, bu özel savaş basını, sözde kendine liberal demokrat diyen yazarlar hiç ses çıkarmamaktadırlar. Arada sırada bir lafını edip geçiştirmektedirler.

Siirt'teki olaydan sonra nasıl bir kıyamet kopardıklarını, güya bunun üzerinden PKK'yi nasıl yerle bir etme hayaline kapıldıklarını görüyoruz. Bu olaydan sonra PKK bitti, kaybetti, kaybedecekti değerlendirmeleri yapmaları basının nasıl bir psikolojik savaş aracı olduğunu ortaya koymaktadır. Eğer bunlar gerçekten bu sivillerin ölümüne üzüntülü olsalardı, bu konuda gerçekten ilkeli olsalardı bir ay önce Güney Kürdistan'da biri bebek, dördü çocuk, biri hamile kadın yedi insanın katledilmesine tepki duyarlardı. Bırakalım tepki duymayı, bu olayın devlet tarafından yapılmasının üzerinde kuşku uyandırarak AKP hükümetini, devleti temize çıkarmaya çalışmışlardır. Bütün dünya bu katliamı Türk uçaklarının yaptığını bildiği halde bir özür bile dilememişlerdir. Halbuki çocuklar, kadınlar savaş uçakları saldırısı sonucu paramparça olmuştur. O araba bilerek vurulmuştur. Vurarak "siz PKK'yi barındırırsanız PKK yüzünden ölürsünüz, bu nedenle PKK'ye karşı çıkın" mesajı vermek için, yani halkı PKK'ye karşı çıkarmak için bu saldırı yapılmıştır. Diğer taraftan Kandil'i boşaltarak daha rahat vurmak, her tarafı yakıp yıkmak için bu saldırıyı yapmışlardır. Onlar için sadece PKK, gerilla hedef değildir; gerillanın bulunduğu alanda ormanları yakmak, her tarafı yakıp yıkmak, dağları taşları, coğrafyayı bir bütün olarak ortadan kaldırıp PKK'nin yaşamayacağı bir çöl haline getirmek istemektedirler. Kürdistan'da her gün siviller ölüyor, çocuklar ölüyor. Her gün mitinglerde, sınır boylarında insanlar öldürülüyor. Ama bunların hiç birisine bırakalım yandaş yazarları, kendine liberal demokrat diyen yazarlar bile ses çıkarmamışlardır. Bu da onların bu dört insanın ölümü karşısında nasıl ahlaksızca yaklaştıklarını, bırakalım üzülmelerini, nasıl sevindiklerini göstermektedir. Kuşkusuz bu ölümler acı vericidir, gerçekten kabul edilecek ölümler değildir. Kaldı ki öldürülenler yurtsever Kürt kızlarıdır. BDP'ye oy verenlerdir. Herhalde PKK sempatizanıdırlar.

Türk basınının, devletin, hükümetin bu olayı bu düzeyde psikolojik savaş aracı olarak kullanması gösteriyor ki aslında Türk devletinin politikalarını teşhir etmede yetersiz kalıyoruz. Türk devletinin politikaları yeterince teşhir olsaydı psikolojik savaş bu düzeyde pervasız yürütülemezdi. Daha doğrusu psikolojik savaşla toplumun, insanların, çeşitli çevrelerin kafası bulandırılamazdı. Bu açıdan psikolojik savaşa karşı mücadelenin hem ideolojik hem siyasi hem basın alanında yeterince yürütülmediği anlaşılmaktadır. Bu açıdan Türk devletinin ve hükümetinin bu yürüttüğü kirli savaşa karşı halkın, demokratların, toplumun, gençlerin, kadınların, demokratik siyaset alanının herkesin bilinçlendirilmesi gerekmektedir. Türk devletinin psikolojik savaş karakteri, özel savaşçı karakterinin ortaya konulması gerekmektedir. Bu psikolojik savaşla zorla, şiddetle teslim alınamayan Kürt özgürlük hareketinin, Kürt demokratik hareketinin ve Kürt halkının iradesi ve inancı kırılmaya çalışmaktadır. Psikolojik savaşın bu kadar arttırılmasının amacı budur. Bu yönüyle Kürt halkı, Kürt özgürlük hareketi, Kürt demokratik siyasi güçleri, gençleri, kadınları mücadelenin önemli bir boyutunun da psikolojik savaş olduğunu bilmelidir. Dolayısıyla bu psikolojik savaşa karşı da bilinçlenmek, toplumu bilinçlendirmek ve psikolojik savaşı boşa çıkararak Türk devletini en önemli silahından mahrum etmek önemli hale gelmiştir. Bu yönüyle psikolojik savaşa karşı mücadele gerçekten de Özgürlük mücadelesinin en önemli bir boyutu olarak görülmelidir. Türk devletinin özel savaş politikaları her yerde teşhir edilmelidir. Türk devletinin Kürtlere karşı nasıl bir psikolojik savaş yürüttüğünün, nasıl bir kirli savaş yürüttüğünün, nasıl bir özel savaş yürüttüğünün, amacının ne olduğunun topluma kavratılması gerekmektedir.

Zaten Türk devleti Kürt basınına göz açtırmayarak, susturarak psikolojik savaşını daha etkili kılmak istemektedir. Dikensiz gül bahçesinde dolaşmak istemektedir. Bu yönüyle Türk devletinin yürüttüğü, AKP ve yandaşlarının, yandaş basının yürüttüğü psikolojik savaşa bu fırsatı vermemek gerekmektedir. Savaşın ağırlıklı bölümünün bu alanda sürdüğünün görülmesi önemlidir. Özellikle demokratik siyaset alanı psikolojik savaştan gerçekten çok etkilenmektedir. Psikolojik savaş merkezleri de demokratik siyaset alanının, demokratik siyasetçilerin bu etkilenmesini görerek onlar üzerindeki psikolojik savaşı daha da arttırmaktadırlar. Bu yönüyle demokratik siyaset alanı psikolojik savaşa karşı bir zafiyet içindedir. Psikolojik savaşa karşı ne kendini, ne toplumu, ne üyelerini yeterince bilinçlendirdikleri ve savundukları söylenebilir. Bu açıdan önümüzdeki dönemde demokratik siyaset alanının bir görevi de toplumu bu özel savaş karşısında, psikolojik savaş karşısında bilinçlendirmek olmalıdır.

Bugün sınır ötesi harekat, kara operasyonu çok gündemdedir. Aslında bunun da gelinen aşamada bir saptırma olduğu anlaşılmaktadır. Kuşkusuz devlet fırsatını bulduğunda kara operasyonu yapacaktır. Geçmişte de yaptı, bundan sonra da yapacaktır. Yapamıyorsa ürktüğünden, korktuğundan yapmamaktadır. Kara operasyonunun yapılıp yapılmayacağına takılıp kalmak Türk devletinin psikolojik savaşının tuzağına düşmek olur. Türk devleti Önderlik üzerinde bu kadar ağır tecrit uyguluyor, tehdit ve şantaj politikası yürütüyor, demokratik siyaset üzerinde bu kadar saldırı yapıyor, toplumu demokratik siyasal alanda mücadele edemez hale getiriyor; gençliği, kadınları eylemsiz bırakıyor ve bu süreçte bütün dikkatleri kara operasyonu olacak mı olmayacak üzerinde yoğunlaştırıyor. Hatta yapılmayan kara operasyonu üzerinden zaferler çıkararak PKK'nin tasfiyesinin yakın olduğu propagandası yapılıyor. Bu açıdan kara operasyonunun bu kadar gündemde tutulması Türk devletinin özel savaşının bir parçası olarak görülmelidir. Buna takılınmamalıdır.

AKP Kürtleri parçalamaya çalışıyor

Bugün Önderlik esaret altındadır, demokratik siyaset üzerinde baskı vardır, Kürt özgürlük hareketine karşı tasfiye politikası izleyen bir AKP hükümeti vardır. Gençliğin, kadınların ve tüm toplumun esas olarak bu saldırılara karşı ve bir bütün olarak da AKP hükümetinin politikalarına karşı mücadeleyi yükseltmesi gerekmektedir. Tabii ki bugünden de kara harekatına karşı çıkılmalı ve olduğunda da buna karşı aktif mücadele edilmelidir. Ama Türk devleti oldu, olacak diyerek dikkatleri buraya toplarken Kürt halkı ve demokrasi güçlerinin de ha oldu ha olacak biçiminde kendilerini buraya kilitleyerek gerçek görevlerini yapmaktan uzaklaşan bir yaklaşım içinde olmamalıdırlar.

Herkes bilmelidir ki Türk devletinin aslında kara harekatı yapacak, siyasal hamle yapacak gücü kalmamıştır. AKP hükümeti Kürt özgürlük hareketi tarafından başarısız kılınmıştır. AKP hükümeti, dolayısıyla devlet bugün çok sıkışmıştır. Ya Kürt sorununu çözme ya da tasfiye harekatını yürütme seçeneğiyle karşı karşıyadır. Çözüm gücü olmadığı için tasfiye harekatı yürütmek istiyor. Bunun için kara harekatı yapmaktan ve gerillayı ezmekten söz ediliyor. Ama bunu başaracak gücü ve kudreti de yoktur. Eğer demokrasi güçleri, Kürt özgürlük hareketi, halk, gençlik iyi mücadele ederse AKP'nin bu çözümsüzlük politikası kırılabilir, Kürt sorununun demokratik çözümünün, Türkiye'nin demokratikleşmesinin önü açılabilir. Bu yönüyle esas enerjiyi serhildanın yükseltilmesine, demokratik mücadelenin yükseltilmesine, AKP'nin çözümsüz politikalarına karşı mücadele edilmesine yöneltmek gerekmektedir. Bugün her zamankinden daha fazla mücadeleye ve mücadele temelinde Türkiye'deki siyasi gelişmeleri etkilemeye ve yönlendirmeye ihtiyaç bulunmaktadır. Eğer demokrasi güçleri etkili mücadele ederse AKP'nin çözümsüzlük politikası boşa çıkarılarak Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi sağlanabilir.

Ancak bunun gerçekleşmesi için en başta da her gün her tarafta yürütülen siyasi soykırım operasyonlarına dur denilmesi gerekmektedir. Çünkü beşeronar tutuklayarak Kürt halkının demokratik siyasi iradesi kırılmak isteniyor. Halbuki halkın bu tutuklamaya izin vermemesi, uyanık olması gerekiyor. Tutuklanan her kişinin serhildan gerekçesi olması gerekiyor. Bu kadar tutuklunun olduğu yerde artık demokratik çözüm için niyet olduğu düşünülemez. AKP'nin çözüm politikası var mı, yok mu üzerinden zaman kaybetmek gaflet olur. Bugün bastırma harekatı yürütülmektedir. Bunun böyle görülmesi lazım. Yaşananlar bu çerçevede ele alınmadan ve mücadele ederek boşa çıkarılmadan, demokratik siyasetçiler serbest bırakılmadan, demokratik siyasetin serbest çalışma imkanı ortaya çıkmadan hiç kimse demokratik çözümden söz edemez, çözüm bekleyemez.

Önderlik esaret altındayken, bir halkın en temel siyasi iradesi olan Önderliği üzerinde bu kadar tecrit uygulanırken herhangi bir hükümetin, devletin çözüm iradesinden bahsedilebilir mi? Bu durumda yapılması gereken mücadele etmektir, mücadeleyi yükseltmektir, Önderliğe sahiplenmektir. Önderliğini sahiplenmeyen bir halkın özgürlük ve demokrasiyi hak etmesi mümkün müdür? Geçmişte neden önderler idam edildi, Önderlere yönelindi? Önderlere yönelmeselerdi, idam etmeselerdi bu halkın iradesini kırabilirler miydi? Eğer bu halk direnerek önderlerinin idam edilmesine, esaret altına alınmasına fırsat vermeseydi o sonuçlar doğabilir miydi? Bu açıdan halk Önder Apo üzerindeki politikalara karşı çıkıp Önderliğin sağlığı, güvenliği ve özgürlüğünü sağlamadan AKP hükümetini çözüme yanaştıramaz. Çünkü en temel aktörüne böyle bir saldırı, tecrit varsa orada bir çözüm niyeti yoktur; tasfiye niyeti vardır, bastırma politikası vardır. Bu açıdan dikkatleri oraya toplamak, mücadeleyi bu çerçevede yükseltmek gerekmektedir.

Kara operasyonu yaparsa yapabilir; yaparsa gerilla da onu karşılayacaktır. Hem de en iyi biçimde karşılayacaktır. Gerilla savaşının nasıl verileceğini sa-

"Önderlik esaret altındayken, bir halkın en temel siyasi iradesi olan Önderliği üzerinde bu kadar tecrit uygulanırken herhangi bir hükümetin, devletin çözüm iradesinden bahsedilebilir mi? Bu durumda yapılması gereken mücadele etmektir, mücadeleyi yükseltmektir, önderliğe sahiplenmektir. Önderliğini sahiplenmeyen bir halkın özgürlük ve demokrasiyi hak etmesi mümkün müdür?"

dece Türk devletine değil, bütün dünyaya gösterecektir. Kara operasyonu yapacak devlete karşı gerillanın başarılı olması isteniyorsa bugünden Önderliğe karşı yürütülen tecride, demokratik siyaset üzerinde yürütülen baskılara karşı mücadelenin yükseltilmesi gerekmektedir. Psikolojik savaşla tasfiye politikasını herkese kabul ettirip Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek isteyen hükümete karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesinin her alanda yükseltilmesi gerekmektedir. Kara operasyonunun da başarısız kılmanın da yolu buradan geçmektedir.

Önemli olan meclis dışında ya da içinde iradeli bir duruş doğru tutum göstermek

BDP meclise çağrılıyor. Meclise girer mi girmez mi bilemiyoruz. Gelinen aşamada BDP'nin meclise gitmesinin çok fazla bir anlamı kalmamıştır. Ama giderlerse de Türkiye siyasetinin, Türkiye meclisinin, Türkiye sisteminin ne olduğunu bilerek hareket etmeleri gerekmektedir. Kendilerini Kürtler üzerinde siyasi egemenlik ve kültürel soykırımın yeni sistemini kuracak bir sürece alet etmemeleri gerekiyor. Kuşkusuz mecliste de mücadele yürütebilirler, ama Kürtler üzerinde yeni siyasi egemenlik ve kültürel soykırım politikasının meşruiyetini sağlayan bir konuma düşmemelidirler. Yeni bir anayasayla Kürtlerin üzeri betonlanmak isteniyor. Kuşkusuz Kürt demokratik siyaseti yeni bir inkar imha sistemiyle Kürtlerin üzerinin betonlanmasına müsaade etmemelidir. Bu konuda tavizsiz, ciddi mücadele etmesi gerekmektedir.

AKP hükümetinin demokratik bir anayasa yapma iradesinin olmadığı görülmelidir. Düşündükleri anayasa İlker Başbuğ'un liberal demokrasi çözümü dediği inkar ve imha sisteminin yeni biçimde sürdürülmesinin sistemini hedefleyecektir. Belediyelerin hizmetlerinin genişletilmesi, seçmeli ders ve vatandaşlıktaki Türklük kavramının sivriliklerinin törpülenmesini ifade eden bir anayasayla Kürtleri yeni bir siyasi egemenlik ve kültürel soykırım sistemi içine sokacaklardır. Eğer meclise gidilecekse bu bilinerek gidilmelidir. AKP'nin mevcut durumda zihniyeti, tutumu değişmediği takdirde demokratik bir anayasa yapmayacağı, aksine Kürtler üzerinde siyasi egemenlik ve kültürel soykırımı yeni bir siyasal sisteme kavuşturacak bir anayasa yapmayı düşündüğü bilinmelidir. Meclisteki görevin de buna karşı mücadele etmek ve bu politikayı boşa çıkarmak olduğu görülmelidir. Eğer bu konuda dikkatli politikalar izlenmezse AKP'nin Kürtler üzerinde siyasi egemenlik ve kültürel soykırımı sürdürecek yeni anayasa yapımının meşruiyet ayağı haline gelebilirler. Kürt demokratik siyasetinin görevinin dünyadaki herhangi bir milletvekili, herhangi bir demokratik siyasetçi gibi olmadığını, Kürtlerin bir ölüm kalım savaşı içinde olduğunu, ulusal varlığını koruma ve özgürlüğünü sağlama sorunu olduğunu, bu temelde de kendilerinin rolünün böyle olduğunu görmeleri gerekir. Ne Türkiye meclisi, Türkiye siyaseti dünyadaki herhangi bir meclis ve demokratik siyaset alanıdır ne de Kürtlerin durumu dünyadaki diğer demokratik siyasetçilerin durumuna benzemektedir.

AKP'nin irade kırma, aşağılama, küçük düşürme politikaları karşısında halkla birleşerek, demokrasi güçleriyle bütünleşerek ciddi bir biçimde karşı durmaları gerekir. Bu karşı duruşu göstermedikleri takdirde AKP Kürt demokratik siyasetini de demokrasi güçlerini de ezmeye çalışacaktır, iradesini kırmaya çalışacaktır. Kendi politikasının yedeğine düşürmeye çalışacaktır. Nasıl ki bir kısım kendine liberal demokrat aydın diyenleri yedeğine düşürmüş, onları kullanmış, kullanıyorsa, Kürt demokratik siyasetçilerini de doğrudan olmasa bile dolaylı olarak bu duruma düşürmek isteyecektir. Kuşkusuz Kürt demokratik siyaseti bu konuda bilinçlidir, tecrübelidir. AKP hükümetinin, Türk devletinin politikalarının ne olduğunun bilincindedir. Bu yönüyle AKP'yi ve Türk devletini tanımıyor denilemez. Ama taktiklerde, tutumlarda yerinde, zamanında tutum göstermek de önemlidir. Yoksa sadece doğruları bilmek, sadece iyi niyetli olmak yetmez. Gerektiğinde doğru taktikler, doğru tutumlar koyarak devletin ve AKP'nin toplum üzerinde, demokrasi güçleri üzerinde oynadığı oyunların boşa çıkarılması gerekir.

Bu kadar demokratik siyasetçinin tutuklandığı, binlercesinin zindana atıldığı yerde AKP BDP'yi demokratik siyaset yapmaya, anayasa çalışmalarına katılması için çağırıyor gibi düşünmek bir gaflettir. BDP'nin demokratik anayasa yapılması için ya da Kürt sorununun demokratik çözümü için, Türkiye'nin demokratikleşmesi için demokratik siyaset platformunu kullanması için çağrılmıyor. Bu çağrıda iyi niyet yoktur. Zaten iyi niyetli olsalardı seçimden sonra BDP ile gerilimi arttırmazlardı. Halkın seçtiği milletvekillerini zindanlarda tutarak halkın iradesine meydan okumazlardı. Kürt halkıyla böyle bir gerilim içine girmezlerdi. Eğer bunu yaptılarsa ve bugüne kadar sürdürdülerse bu, AKP'nin Kürt halkının Özgürlük mücadelesi'ne karşı nasıl bir tasfiye planı, nasıl bir kötü niyet içinde olduğunu gösterir. Dolayısıyla bu politika karşısında gerektiğinde meclis dışı, gerektiğinde meclis içi, nerede olursa olsun iradeli bir duruş ve doğru tutum göstermek çok çok önemlidir.

Kuşkusuz bu süreçte Kürtler arası birlik ve Türkiye demokrasi güçleriyle birlik de önemlidir. Çünkü Türk devleti kirli savaşını, çözümsüzlüğü bir yönüyle de Kürtler arası parçalanmışlıktan ve Türkiye demokrasi güçleriyle Kürt halkının buluşmamasından yararlanarak sürdürmektedir. Eğer bugüne kadar bu savaş sürdürülmüşse, Kürt sorunu çözülmemişse nedeni Kürtlerin parçalanmışlığı ve Türkiye demokrasi güçleriyle Kürt özgürlük hareketinin buluşmasının engellenmiş olmasıdır. Bu açıdan bu iki alanda da ciddi çalışmaların yürütülmesi gerekmektedir. Ancak bu çalışmaları yürütürken ilkeli olmak gerekmektedir. AKP'nin politikalarına hizmet eden, AKP'nin politikalarını uygulanmasına zemin sunan, AKP'nin politikalarına karşı halkın mücadelesini geriye çeken yaklaşımları da kabul etmemek gerekir. Kuşkusuz Kürtler arası birlik önemlidir; kuşkusuz Türkiye demokrasi güçleriyle birlik önemlidir. Ama bu birlik geriye çekilerek değil, Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi doğrultusunda mücadeleyi geliştirecek doğrultuda olmalıdır. Yoksa herkesi tutalım, yanımıza çekelim yaklaşımıyla her türlü geri anlayışı kabul ederek mücadeleye hizmet etmeyen birlikler yaratmak bu çalışmaların doğasına ve hedefine ters düşmek olur. Kuşkusuz en geniş kesimlerle Kürtler arası birliği sağlamak, en geniş kesimlerle demokrasi güçlerin birliğini sağlamak hedef olmalıdır. Bu konuda gerçekten de esnek, politik olmak gerekmektedir. İdeolojik kalıplara takılmamak gerekmektedir. İdeolojinin ilkeleriyle hareket edilir. Ama politikanın esnekliği ve yaratıcılığı olur. Bu konuda politik esneklik ve yaratıcılık sonuna kadar kullanılmalıdır. Ama bunu yaparken kesinlikle ilkelerden taviz vermeden, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinden taviz vermeden yürütmek gerekmektedir.

Gevşeklik ezilmeye mücadele ise başarıya götürür

Çünkü bazen yanlışlıklar yapılmaktadır. Aysel Tuğluk'un Demokratik Özerklik ilan edildikten sonra "zamanı iyi olmadı" demesi, aslında halkın Demokratik Özerkliğe sahiplenmesi ve bu temelde mücadeleyi yükseltmesi konusunda önemli bir zafiyet yaratmıştır. Bunun bilinmesi gerekir, bu ciddi bir eleştiri konusudur. AKP'nin ve Türk devletinin yürüttüğü psikolojik savaş karşısında eğilerek bükülerek bir yere varılamaz. Özgürlük ve demokrasi ancak AKP'ye ve Türk devletine karşı mücadele edilerek kazanılabilir. Eğer zayıflık gösterilirse AKP gerçekten fırsatçıdır, ezer geçer. Ama AKP diğer taraftan da gücü gördüğünde, mücadeleyi gördüğünde geri adım atacak karaktere de sahiptir. Bu açıdan gevşeklik ezilmeye, mücadele ise başarıya götürür.

Özellikle de başta Amed olmak üzere Kürdistan'daki şehirlerde ve kasabalarda halkın mücadelesini yükseltmesi gerekmektedir. Halkın mücadelesini geriye çeken yaklaşımlar kabul edilmemelidir. Mücadelesizlik teslimiyete o da köleliğe götürür. Mücadelesizlikle AKP'den, devletten bir şey bekleyerek hiçbir şey elde edilemez. Özellikle Kürt halkı bunu onlarca yıllık deneyinden öğrenmiştir. Bu açıdan Kürt halkının özgürlüğü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi ancak mücadeleyle gerçekleşir. Kürtler arası birlik, Türkiye'deki demokrasi güçleri arasındaki birlik, Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi konusunda bir mücadele platformları olduğunda ve demokrasi mücadelesine güç kattığında anlam kazanır. Dolayısıyla mücadeleyi geriye çeken yaklaşımları kabul etmek mümkün değildir.

Türk devleti ve AKP hükümeti Kürtler arası birliği parçalamaya, bozmaya ve bu birlik içinde bazılarını tahrik ederek, kışkırtarak onlar eliyle mücadeleyi geriye çekmeye, Kürt halkını ve demokratik siyaseti mücadelesiz bırakmaya çalışmaktadır. Diğer taraftan Türkiye'deki demokrasi güçleri üzerinde baskı kurarak onların Kürt halkıyla birlikteliğini bir mücadele gücü, mücadele platformu değil de Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini geriye çeken, Kürt halkının taleplerini geriye çeken bir platforma dönüştürmeğe çalışmaktadır. Bu açıdan Kürtler arası birlik ve demokrasi güçlerinin birliğini sağlamaya çalışırken devletin ve AKP'nin bu birliği parçalayan, olumsuz etkileyen yaklaşımlarını iyi görmek, bu çabalarını da doğru tarz, yöntem ve üslupla boşa çıkarmak gerekmektedir.

Türk devletinin bu dönemde uyguladığı en temel politika ise Kürtleri parçalayarak Kürt özgürlük hareketini zayıflatıp inkar ve imha sistemini yeni koşullarda sürdürmeyi planlamaktadır. Son zamanlarda bazı Kürtlerin basına çıkarılıp Kürt özgürlük hareketi aleyhinde konuşturulmasının nedeni budur. Anlaşılıyor ki PKK karşıtı Kürtleri birleştirip onların ağzına bir parmak bal çalıp Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesinde kullanmak istemektedir. Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü tüm saldırılar boşa çıkarılmıştır. Kürt özgürlük hareketini bölüp parçalama imkanları olmadığını görünce kimi Kürtleri kullanma politikasının parçası haline getirmiştir. Eskiden işbirlikçi Kürtleri de ciddiye almazdı. Ancak Kürt özgürlük hareketi karşısında sıkışınca bunları kullanmaya yönelmiştir. Kemal Burkay'ın çağrılması ve televizyon televizyon dolaştırılması bu nedenledir. Bunlar eliyle Önder Apo, gerilla ve Kürt özgürlük hareketi hakkında kuşku yaratıp Kürt toplumu içindeki itibarı kırmaya çalışmaktadır. Psikolojik savaşın bu yönlü çabalarına PKK karşıtı bu çevreler de katılmaya çalışılmaktadır. Kürdistan ve Kürt halkının özgürlüğü için yaşamını feda eden binlerce gerillanın mücadelesi üzerine gölge düşürmek gerçekten de Kürtler açısından acı verici bir durumdur. Bunlar nasıl bir Kürt'tür ki Kürt toplumunun en dinamik güçlerini ve en güzel değerlerini psikolojik savaşın parçası olarak kötülemektedirler? Türk devletinin kimi Kürtleri bir araya getirme çabası ve bu Kürtlerin bu oyunun parçası olmaya gönüllü soyunmaları gerçekten de Kürt halkını arkadan hançerlemek anlamına gelmektedir. Kuşkusuz Kürt halkı onlarca yıllık mücadele içinde büyük deneyim kazanmıştır. Türk devletinin politikasının Kürtleri parçalayıp Kürtler üzerinde yürüttüğü kültürel soykırımı devam ettirmek olduğunu çok iyi bilmektedirler. Bu Kürtlere Kürt halkına hak vermek için değil de Kürt halkının hak ve özgürlük taleplerini bastırmak için izlenen bir politika olduğu açıktır. Bu politika aslında Türk devletinin ne kadar sıkıştığını göstermektedir. Türk devleti öyle bir inkarcı devlettir ki, eğer sıkışmasaydı bu Kürtlerin yüzüne bile bakmazdı. Dolayısıyla bu politika aynı zamanda Kürt halkının mücadelesinin geldiği düzeyi göstermektedir.

Kürt sorununun çözümü kesinlikle yakınlaşmıştır. Eğer Kürtler arası birlik sağlanırsa ve Kürtler kendi taleplerini açık ve net ortaya koyar, bunun için mücadele ederlerse, yine Türkiye'de demokrasi güçlerinin birliği sağlanır, Türkiye'nin demokratikleşmesinin temel parametreleri ortaya konur, bu çerçevede bütün siyasi güçler ve toplumsal güçler mücadele içine çekilirse AKP'nin özel savaşı, psikolojik savaş ne kadar kapsamlı olursa olsun demokrasi güçleri karşısında başarılı olma şansı yoktur. Çünkü 9 yıllık iktidarı sonucunda Kürt özgürlük hareketi karşısında başarısız kalmıştır. Sürekli mücadele eden, gelişen, kazanan, ilerleyen Kürt özgürlük hareketi olurken AKP ise sürekli Kürt özgürlük hareketi karşısında askeri, siyasi ve ideolojik olarak kaybeden güç olmuştur. Son dört beş yıllık pratik bunu kanıtlamaktadır. Bu açıdan AKP'ye karşı mücadele etme ve kazanma şansı vardır. Gelinen aşamada ya Kürt özgürlük hareketi ve demokrasi güçleri birlikte mücadele ederek AKP'nin politikasını boşa çıkararak Kürt sorununun çözümünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini gerçekleştirecekler ya da bu başaramadığı takdirde AKP kendine göre düşündüğü bir anayasayla Kürtler ve demokrasi güçleri üzerinde yeni bir egemenlikçi sistemi kurmaya yönelecektir. Ama Kürt halkının ve Türkiye'deki demokrasi güçlerinin onlarca yıldır yürüttüğü mücadele sonucu demokratik bir anayasa temelinde Türkiye'nin nasıl şekillenmesi gerektiğini, Türkiye'nin sorunlarının hangi temelde çözülürse Türkiye'nin demokratikleşeceği, özgürleşeceği ve bu temelde de güçlenerek demokratikleşme temelinde Ortadoğu'da yükselen bir ülke haline geleceği netleşmiştir. Türkiye'nin Kürt özgürlük hareketini ezip yeni Osmanlıcılık anlayışıyla değil de Kürt sorununu çözüp demokratikleşen Türkiye temelinde Ortadoğu'da yükselen güç haline gelmesi imkanları bugün her zamankinden daha fazladır. Kürt sorunu çözüldüğü, Türkiye demokratikleştiği takdirde böyle bir Türkiye Ortadoğu'nun demokratikleşmesine de büyük bir güç katacak, bu sadece Ortadoğu'nun demokratikleşmesini sağlamayacak, Ortadoğu'nun kapitalist modernist dünya karşısında gerçek bir özgürlük ve demokrasi ocağı, odağı haline gelmesi gerçekleşecektir.

TECRİT EDİLEN ÖZGÜRLÜĞÜMÜZDÜR

İnsan yarı yarıya manevi bir varlıktır. Onu sadece rasyonel, maddi bir varlık olarak ele almak insan gerçeğinden hiçbir şey anlamamak demektir. İnsan her zaman somut yaşamaz, çoğu zaman soyut yaşar. Yani insan biraz hayaldir, biraz umuttur, biraz idealdir, biraz amaçtır, biraz ütopya ve düştür.

Toplumsallık insanın olmazsa olmaz gerçeğidir; kaybettiğinde kendisinin de kaybolacağı en büyük hakikatidir. Doğumu, karakter olarak şekillenmesi, kişilik oluşumu, yetenekleri ve korkuları olumlu ve olumsuz özellikleriyle toplum tarafından yaratılır. Toplumundan koptuğunda insan insanlığından, kendinden ve toplum tarafından inşa edilen tüm bu özelliklerinden, yani kendi insani gerçeğinden kopar. Bu yüzdendir ki, en lanetli kişilikler kendi toplumundan kopmuş veya koparılmış insanlar arasından çıkar. Denilebilir ki, bir insana verilebilecek en büyük ceza onu genelde toplumdan, özelde kendi toplumundan maddi ve manevi olarak koparma, izolasyona tabi tutma ve yalnızlaştırmadır. Bu da ölümlerden ölüm beğenmeye mahkum etmedir.

Egemenler tarafından iyi bilinen bir yöntemdir bu ve tarihin çeşitli dönemlerinde halklara karşı bir ceza olarak sıkça gündeme getirilmiştir. İsyan önderleri, fikir insanları, öncüler ve direnen militan kişilikler başta olmak üzere, sistem karşısında tehdit oluşturanlar sık sık toplumdan tecrit edilme, kendi toplumundan koparılma, toplum dışına çıkarılma ya da topluma hitap etmemeleri için toplumun uzağına itilme durumlarıyla sık sık karşılaşmışlardır. Tarihe baktığımızda büyük dava ve inanç insanlarının yaşamlarının bir bölümünde bu tarzda toplumlarından koparılma, toplumlarının dışına itilme durumlarıyla karşı karşıya kaldıklarını görürüz. Bu kopuş çoğu kez gönüllü bir tercih değildir, bir zorunluluktur, hiç istenmeyen ve en kısa sürede bu kişilikler tarafından aşılmaya çalışılan bir durumdur. Neredeyse verili düzenlere karşı çıkan, mevcut durumda yaşanan adaletsizliği, baskı, sömürü ve eşitsizliği aşmayı amaçlayan her kişilik, bir biçimde tecrit durumunu yaşamak zorunda kalmıştır. Zorba, baskıcı ve sömürücü sisteme karşı çıkan hemen her öncü kişilik, deyim yerindeyse kendi çarmıhını omzunda taşımak zorunda kalmıştır.

Tüm büyük peygamberlerin yaşamında toplumdan, özelde de kendi toplumundan tecrit edilme, bu çerçevede gerçekleştirdikleri göçler ve hicretler vardır. Tarihin en vahşi tecritlerini bu en büyük toplumcular yaşamışlardır. İnsanlığın en büyük hakikati olan toplumsallığı en yaman savunanlar ve en çok koruyanlar en büyük tecritlere mahkum edilmişlerdir. 'Topluma zararlı' denilerek, toplum için tehlikeli gösterilerek, toplumsallığımızın bu en büyük mimarları, kahramanları ve koruyucuları, tarih boyunca bir avuç asalak ve soyguncunun toplumsallığımıza saldırısını göğüslemek ve korumak için büyük yalnızlıkları ve tecritleri göze alarak bir zincirin halkaları gibi birbirine eklenmişler ve insanlığımızı bugüne taşımışlardır.

En koyu yalnızlık ve tecrit içinde en büyük kalabalığı yaşayanlar onlardır. Hani dedik ya, insan soyut yaşayabilen bir varlıktır. Yani biraz hayal, biraz düştür. Aslında insan hayallerinin büyüklüğü ölçüsünde özgürdür. İnsan bu temelde toplum içinde en toplum dışı şekilde yaşayabileceği gibi, en koyu tecrit ortamında en yoğun toplumsal yaşamı sürdürebilir. Büyük kalabalıklar içinde en büyük tecritler ve yalnızlıklar yaşanabileceği gibi, tek kişilik bir hücrede de en büyük toplumsallık yaşanabilir. Bunu tarihten öğreniyoruz, kuşkusuz bir de Önder Apo'dan. En ağır tecrit ortamında en büyük kalabalığın yaşanabileceğini, tüm çağların ve zamanların içine uzanılabileceğini, toplumsal bir insan, yani insan gibi insan olunabileceğini halk olarak ondan öğreniyoruz.

Önderliğin toplumdan tecrit edilmesi hiçbir biçimde mümkün olmamıştır

Kim tecritte, kim milyonlarla birliktedir? Kim milyonlarla nefes alıyor, kim kalabalıklar arasında yalnızlığıyla boğuluyor? Bu sorular çerçevesinde dürüst her insanın kendisini yeniden sorgulaması gereken bugünlerde Önderliğimize uygulanan tecrit üçüncü ayına giriyor. İki aydır halkımız Önderliğinden haber alamıyor, iki aydır halkımız nefes alamıyor. İki aydır her birimiz üzerindeki yalnızlık büyüyor, tecrit yayılıyor, karanlık artıyor. Zifiri karanlığın ve gecenin iktidarı olan Yeşil AKP faşizmi, iki aydır Özgürlük Güneşimiz'i en alçakça biçimde karartmaya çalışıyor, gündüzümüzü geceye çevirmek istiyor.

Önderliğimiz üzerinde uygulanan tecridin, O'nu toplumdan, kendi toplumundan koparmanın çeşitli politik, psikolojik ve kişisel nedenleri bulunuyor. Buna geleceğiz. Ancak on iki yıldır yaşadığı fiziki tecrit içinde her gün toplumsallığı yeniden daha özgür temellerde ören ve böylece milyonların gönlündeki yerini daha da büyüten bir kişiliğin karşısında tecrit kavramı ve olgusu yeniden sorgulanmayı gerektiriyor. Daha derine baktığında, Önderliğimize uygulanan tecrit bize birçok açıdan ayna tutuyor.

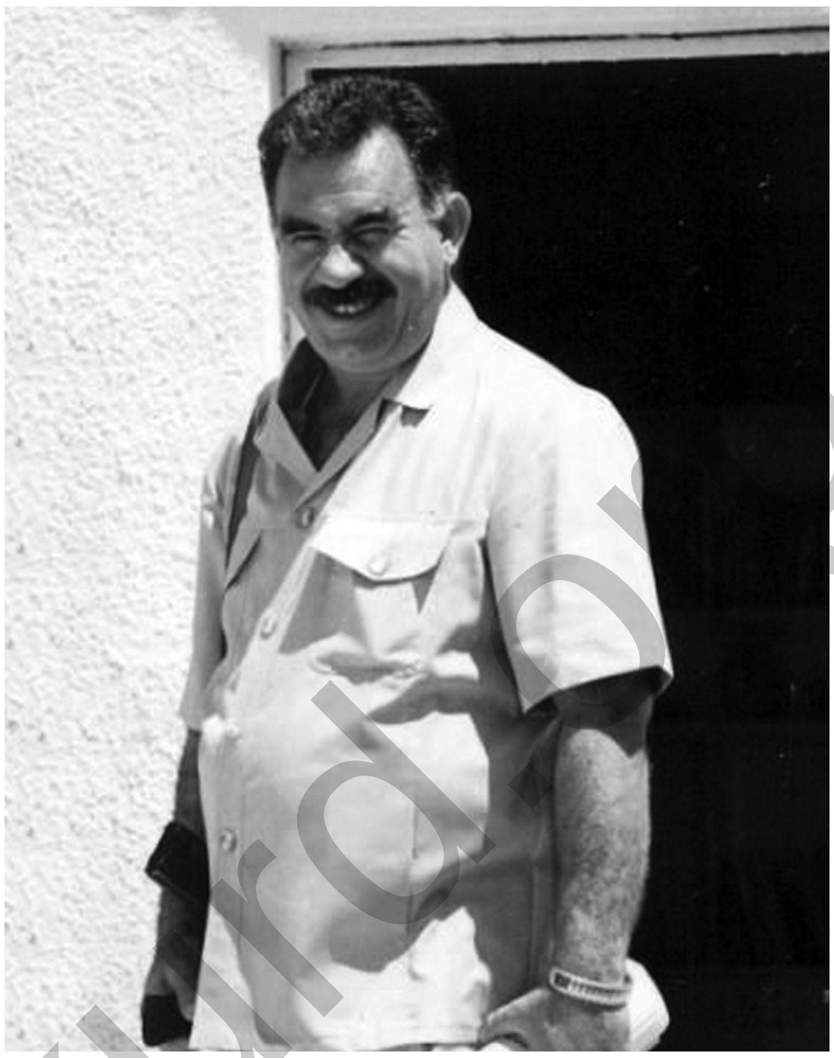
Birçok insan için Önderliğin tecridine karşı bir şeyler yapmak, 'Önderlik için bir şey yapmak' gibi bir iyi niyete dayanıyor. Bazıları böyle davranarak belki de vicdanını rahatlatmak istiyor. Başta militanları ve halkı olmak üzere böylesi bir iyi niyet içinde soruna yaklaşanların büyük bir yanılgı içinde olduklarını belirtmek ve tespit etmek durumundayız. Üzerindeki tecridin kırılması gerekenin sadece Önder Apo olduğu tehlikeli bir yanılsamadır. Yine tecrit altında olanın sadece Önderlik olduğu da bir yanılsamadır. O en büyük toplumsallığı yaşamaktadır. Onun toplumdan tecrit edilmesi hiçbir biçimde mümkün olmamıştır, hiçbir zamanda mümkün olmayacaktır. Hangi namuslu Kürt bireyi ve demokrat kişilik, Önderliği anmaksızın, ondan bir parça yaşamaksızın gününü tamamlıyor? Etrafımıza bakalım, kendimize bakalım. O muhteşem temposuyla büyük bir yürüyüş içindedir ve bu yürüyüşünde bir halka giderek bütün özgür insanlığa ulaşmış bulunmaktadır. Bunu soylu yaşamının her aşamasında ispatlamıştır.

Özgür yaşam arayışı özgür bir toplum arayışıdır. Dolayısıyla toplumun yokluğu yaşamın da yokluğudur. Biyolojik bir varlık olmanın sınırları içinde kalarak nefes alıp vermeye, yeryüzünü ve atmosferi kirletmeye insani yaşam denilmeyecekse bu böyledir. Bu anlamda her önder kendi halkını yaratır. Kendini bildi bileli Önder Apo'nun her adımı toplumsallaşma temelinde atılmıştır. O çocukluk hayallerine ihanet etmemiş biridir. Çocuk ruhunun saflığını korumak, ruhunu satmamak, kendi çocukluk hayallerine ihanet etmemek önemlidir. Ruhun bekaretinde ısrar, devlet odaklı yaşam tarzından gelebilecek her türlü kirlenme tehlikesine karşı en büyük güvencedir. Zaten fiziksel olarak içinde yer aldığı toplumun verili yaşam tarzına öfke duymuştur. Bu çerçevede mevcut toplumsal zemini bir 'ölüler yatağı' olarak algılamaktadır. Bu algılamayla birlikte kararını vermiştir: Kirli suların aktığı bu bataklıkta yüzmeyecektir; asla bu zeminde soluk alıp verenler gibi yaşamayacaktır. Bu kararının içeriğine ilişkin sözleri çarpıcıdır:

"Oldukça aykırı olacağım. Alternatifini buldum mu, bulabildiğim kadar yaşarım. Hiç bulmazsam, hiç olmazsa bir takva sahibi, bir zikir sahibi kişi gibi, herkesin yanından bile geçemeyeceği soyut bir tarzı tercih ederim, sadece soyut yaşarım. Bu kirli somuta katılmam."

Çocukluğundan başlayan bu yaklaşımın Önderliğimizi giderek kendi arkadaş grubunu kurmaya götürdüğü, sonrasında bunun bir örgüte, ardından sonuna kadar özgür yaşamakta kararlı bir halka dönüştüğü ortadadır. Önder Apo tek başına, sıfır olanaklar altında ve mezar gibi mekanlarda Kürt halkının en büyük ve en özgür toplumsallaşma sürecini başlatmış ve bunu adeta tanrısal bir yaratıcılıkla günümüze kadar getirmiştir. Bu süreçlerde çoğunlukla soyut yaşamıştır, kirli somut diye tanımladığı modernite yaşamından kendini adeta tecrit etmiştir. Mezar kadar bir yerde beynine ve yüreğine yüklenme dışında başka hiçbir olanağa dayanmadan, fiziki anlamda kendini en büyük yalnızlıklara ve en ağır tecritlere yatırarak, tanımı tarifsiz acılar içinde yeni, özgür ve direngen halk gerçeğimizi yaratmıştır. Dolayısıyla burada sorgulanması ve aşılması gereken, onun tecridi değil bizim tecridimizdir. Bizim yüreğimizdeki ve beynimizdeki toplum dışılıktır, kendi toplumumuzdan kopukluktur. Toplumsallaşmayan, kendini bireysel özgürlük adına, kendi olma adına, birey olma adına toplumsallıktan koparan yaklaşımlarımızdır. En büyük hakikatine duyarsız yaklaşan, günübirlik, başarıdan uzak, örgüt ve zihniyet gücüyle donanmayan yarım hallerimizdir. İkinci ayını geride bırakan ancak on iki yıldır aşamadığımız tecridi bu sorgulama temelinde ele almak durumundayız.

Zira Önderlik üzerindeki tecridin sorumlusu devlettir, ancak bunun gerçek müsebbibi hala 'yetersiz yoldaşlık'tır. Devletin tecrit yöntemine başvurmakta kendine göre gerekçeleri ve nedenleri vardır. Sonuçta halkımızın düşmanıdır ve her düşman gibi o da düşmanlığını yapmak durumundadır. Elbette Önderliğimizi bir biçimiyle sınırlandırma ve etkisizleştirme, sesini soluğunu kesme, etkinliğini kırma ve sıradanlaştırma arayışı içinde olacaktır. Uluslararası komplonun amacı da buydu zaten. Bu biçimde tecrit altına alında kendisini ruhsal ve düşünsel çöküşe sürükleme ve teslim alma amaçlanıyordu. Böylece Kürt halkı geçmişinde çokça yaşadığı bir örnekle daha karşılaşacak, sözüm ona teslim alınmış Önderliği ve örgütü eliyle emperyalist güçlere hizmete koşturulacaktı. Kürt'ün özgürlük çığlığı ve kurtuluş umudu Kürt'ü peşkeş çekme işinin öncüsü yapılacaktı. Yoksa ölümlerden ölüm beğensindi. Komplo işte bu temelde geliştirildi. Dünyanın hakim güçleri bütün imkanlarını bunun için harekete geçirdiler. Zekalarının en iblisçe yaratıcılığını bu temelde sergilediler. Ve bu koca dünyada Kürt halkının Önderliğinin barınabileceği bir metrekarelik yer bırakmadılar. Tüm köşe başları tutuldu, tüm yollar kesildi. Bütün

pazarlıklar, tehditler ve şantajlar bunun için geliştirildi.

Önder Apo tutsak alındığı ilk günden itibaren rehine olarak tutulmaktadır

Önderliğimiz herhangi bir tutsak değil, özel bir rehinedir. Yeşil AKP faşizminin Önder Apo'yu bir rehine olarak elinde tuttuğu son gelişmelerle bir kez daha doğrulanmış oldu. Afganistan'daki sabık Taliban rejiminin ılımlılaştırılıp küresel kapitalizmin onayını almış hali olan AKP iktidarı, bu rejimin icraatlarının da gösterdiği gibi kendi hukukunu ayaklar altına almakta hiçbir sakınca görmüyor. Rehine 'bir anlaşma, sözleşme veya isteğin yerine getirilmesini sağlamak için teminat olarak ele geçirilen kimse' biçiminde tanımlanıyor. Bu sıradan tanımdan hareket edildiğinde bile, Önder Apo'nun daha tutsak alındığı ilk günden itibaren rehine olarak tutulduğu aşikardır. Rehine olmak, tümüyle hukuk dışı koşullarda tutulmak demek oluyor. Yalnızlığa mahkum etme ve tamamen hukuk dışı koşullarda tutma, rehine üzerindeki en temel uygulama olarak ortaya çıkıyor. Devletin hukuk kurallarıyla bağlanmış iktidar olarak kabul gördüğü ve meşruiyetini buradan aldığı dikkate alındığında, AKP iktidarının bu uygulaması hukuk devleti gerçeğiyle de bağdaşmıyor. AKP'nin bu uygulamayla TC'yi getirdiği nokta, 21. yüzyıla girerken küresel sistemin hegemon gücünün 'eşkıya devlet' olarak tanımladığı devletlerin özellikleriyle örtüşüyor. Kısacası AKP iktidarı Kürtler ve Önderliği söz konusu olduğunda hukuku bir kenara atıyor. Hukuk yerine eşkıyalığa mahsus yöntemlere başvuruyor.

Sistemin hastalıklı aklının en zalim ürünü olan İmralı sistemi de zaten bu temelde kuruldu. İmralı sistemi bir teslimiyet ve ihanet sistemi olarak tesis edildi. Elbirliğiyle, binyıllara varan egemenlik tarihinden süzülmüş tecrübeler ışığında özenle hazırlandı. Elindeki avucundaki tüm değerlerini vererek, en yiğit kızlarını ve oğullarını kurban ederek konulduğu mezardan doğrulan halkımızın bu son özgürlük hamlesi, elbirliğiyle Önderliğin şahsında yeniden mezara gömülmeye çalışıldı.

Buna inanıldı. Kürt'ün var olma ve özgür yaşama hedefine kilitlenmiş son çırpınışının böylece boğulacağı düşünüldü. Ne de olsa ellerindeydi, ne de olsa dünyadan tamamen yalıtılmıştı ve tecrit altındaydı. Kendisine her şey yapılabilirdi, her türlü teslimiyet dayatmasında bulunulabilirdi. Ne de olsa tüm dünya yapılanları görmezden gelecekti. Ne de olsa herkesin istediği buydu.

Teslim alınacak ve onun varlığıyla gelişen özgürlüğe akış tersine çevrilecekti. Böylece 'Amaralı Adam' özgürlük düşlerini ateşleyen bir ocak olmaktan çıkarılacak, Ortadoğu'nun ve dünyanın yeniden dizayn edildiği bir süreçte Kürtler onun eliyle yine başkalarının askeri kılınacaktı. Dolayısıyla Kürtler uluslararası egemenlerin elinde etkili bir sopa, iyi bir maşa olacaktı. Yine alavere dalavereyle Kürt Memet nöbete çıkarılacaktı. Yoksa ölümlerden ölüm, tecritlerden tecrit beğensindi.

Türkiye'nin komplo karşılığında neler verdiği, hangi şantajlara boyun eğdiği, nelerden vazgeçtiği epeyce işlendi. Ancak karşılığı her ne olursa olsun, imhacı ve inkarcı Türk sömürgeci eliti büyük bir sevinç ve coşku içindeydi. Ellerini ovuşturarak bundan sonra olacakları hesaplıyorlardı. Kürtlerden kaynaklanan yirmi dokuzuncu bela da savuşturulmuştu artık. Öcalan toplumdan, örgütünden, halkından soyutlanır ve üzerine büyük bir baskı uygulanırsa ne kadar dayanabilirdi ki? Dayansa da, bu dayanmayı ne kadar sürdürebilirdi ki? Eninde sonunda hizaya gelecek veya getirilecekti.

Ancak olmadı, hesaplar tutmadı. Beklenen bir türlü gerçekleşmiyordu. Bu büyük bir şaşkınlığa neden oldu. Bir hesap hatası yapılmış olmalıydı. Bir yerlerde bir şey eksik bırakılmıştı. Bu çerçevede her şey yeniden yeniden gözden geçirildi. Ne var ki hiçbir şey eksik değildi. Her şey adeta kusursuz denecek bir biçimde yapılmıştı. O zaman İmralı sistemini etkisiz kılan neydi? Beklentiler neden karşılıksız kalıyordu? Neden hesaplar tutmamıştı? Bu uzun bir süre muamma olarak kaldı. Türk devleti kadar Kürt halkı da, düşmanlar kadar dostlar da bu duruma bir anlam

veremediler. Belki biz kadrolar ve militanlar da anlam veremedik.

Sayısız özel savaş uzmanı, asker, politikacı, gazeteci, stratejist bu durum üzerine kafa yordu. Çeşitli yorumlar yapıldı. Her çevre, her ilgili kişi kendince bir tanım getirdi. Olup bitenler karşısında yerenler kadar övenler de işin aslına ulaşamadı.

Her zaman olduğu gibi bu durumu yine onun sayesinde anladık. Tarihin bu en amansız tecridine nasıl dayandığını herkes yine ondan öğrendi. O bunun için önce insanı tanımladı. İnsan mikro kozmos değil miydi? Fiziki yanı kadar fizikötesi bir yanı da yok muydu? Somut yaşayabildiği gibi soyut yaşamıyor muydu? Toplum tarafından yaratılmakla birlikte, toplumu yeniden inşa etme gücünde değil miydi? Eğer gerçekten toplumsallığına bağlıysa ve toplumsallığı en büyük hakikat olarak algılıyor ise, bir insan toplumdan tecrit edilebilir miydi? Tecrit neydi, insan nasıl tecrit edilebilirdi, yeniden öğrendik.

"Öldürmeyen darbeler beni güçlendirir." Bu, Önderliğimizin diyalektiğidir ve İmralı sisteminde çöken Önderliğimiz değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin arkasındaki kapitalist modernist sistem ve onun güçleri olmuştur. Toplumsallığı kuşanan Önderliğimiz, Savunmaları temelinde ortaya koyduğu zihniyet gücünü ve demokratik toplum paradigmasını bu tecrit sürecinde ortaya çıkardı. Bitişini ve teslimiyetini amaçlayan tecrit, onun yenilmez yükselişini ve bugün milyonların beyninde ve yüreğinde, fikrinde ve eyleminde yaşayan ve başarıya yürüyen özgürlük gerçeğini doğurdu. Onun görkemli yürüyüşünü takip eden Kürt halkı bu yıllar içinde kendini yeniden yarattı. PKK ve Kürt halkı yeni bir doğuşu gerçekleştirdi. Uluslararası gerici güçlerin ve koalisyonların boyun eğdiremediği ve diz çöktüremediği Kürt özgürlük hareketi ve Kürt halkı böyle şekillendi. Kürt halkının varlığı herkese böyle kabul ettirildi. Dili, kültürü ve tarihi olan, reddedilemez, görmezlikten gelinemez bir gerçeklik olduğu bu süreçte kabul ettirildi. Kürtler var mıdır, yok mudur tartışmaları bu süreçte sonlandırıldı. Tecride en büyük toplumsallıkla yanıt veren Önderliğimiz, bugün gurur duyduğumuz ve bizi yenilmez kılan tüm değerleri ve özellikleri bu süreçte yeniden yarattı, eksiklerinden arındırdı, büyüttü ve yenilmez hale getirdi.

Önderlik için değil kendimiz için tecridi sorgulamak durumundayız

Gelişmeler gösterdi ki eksik kalan biziz. Toplumsallaşamayan, yetmezlikleri tarafından tecride alınan, Önderliğin büyük dünyasına giremeyen, onun yoldaşlığını, evrenini yaşayamayan ve havasını soluyamayan biz olduk. Kendi yalnızlıklarımızda, karanlıklarımızda, hücrelerimizde tecridi aşamayan bizlerdik. Bu yüzden yeterince duyamadık, yeterince anlayamadık, yeterince uygulayamadık. Yarım duyduk, yarım anladık, yarım uyguladık. Biz tecritte kaldık, biz tecritten bir türlü tam çıkamadık. Bu yüzden ikinci ayını tamamlayan tecridi tartışırken, Önderlik için değil kendimiz için tecridi sorgulamak durumundayız.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin kendi hukukuna ve evrensel hukuka aykırı bir biçimde yürütülen bu tecrit uygulaması devlet açısından büyük bir çaresizliği gösteriyor. Eğer bugüne kadar uygulanan tecrit bir nebze olsun sonuç alabilmiş olsaydı, Türk devleti asla böylesi alçakça bir yönteme başvurmazdı. Önderlik üzerinde koyulaştırılan tecrit uygulaması, denenen tüm yöntemlerin Önderlik tarafından boşa çıkarılması ve tersine çevrilmesiyle izah edilebilir. AKP ve arkasındaki sistemin elinden gelen başka bir şey yoktur. Yapabilecekleri başka bir şey kalmamıştır. Zira geçmişe şöyle bir göz attığımızda, teslim almaya dönük hemen hemen tüm yöntemlerin denendiğini görürüz. Tüm teslimiyet, çürütme, unutturma, etkisizleştirme yöntemleri uygulanmıştır.

16 Şubat 1999'dan bu yana İmralı yönetimi 'Başbakanlık Kriz Merkezi' adıyla oluşturulan bir birimce yürütülmüştür. Anayasal hükümlere göre altı ayı geçmemesi gereken 'kriz hali' uygulaması on ikinci yılını tamamlamaktadır. Bir kriz mekanı olarak kurulan İmralı sistemi, geçen süre içinde Türk hukuk sisteminden özerk, uluslararası hukuktan muaf, kendine göre, sadece Önderliğimize özgü gayri meşru hukukla yürütülmektedir. 1999-2005 arası dönemde adil yargılanma, avukat ve ziyaretçileriyle görüşme, haberleşme hakkından yararlanma gibi hakların tamamı resmi infaz yasalarına göre değil, 'Başbakanlık Kriz Merkezi'nin kararlarına göre özerk ve gayri hukuki bir temelde yürütülmüştür. 2005 yılında ceza ve infaz yasaları yenilenirken, hakların düzenlendiği temel maddelerin sonuna ek paragraflar yerleştirilerek, 'Öcalan yasaları' olarak anılacak istisna hükümler üretilmiş, Önderliğimize özgü yasalar yapılmıştır. Sonraki süreçte bu istisna yasalar sadece İmralı'da Önderliğimize uygulanmıştır. Örneğin avukat görüşmesinin gizli olması kural iken, Önderliğimizin tüm avukat görüşmeleri bir yetkili tarafından dinlenmiş ve kayıt altına alınmıştır. AİHM'nin adil yapılmadığına hükmettiği yargılamaların yenilenmesi hukuki bir zorunluluk iken, davalara tarih sınırı konularak bilinçli bir şekilde Önderliğimiz bu kuralın dışında tutulmuştur. Devlet tüm yasal düzenlemelerde Önderliğimizin durumunu göz önünde bulundurmuş, lehte bir düzenlemeye ya da Önderliğimizin yararlanabileceği bir hükme geçit verilmemiş, özel yasalar ve ek hükümlerle Önderliğimiz dışında tutulmuştur.

"Homo Sacer" deyimi eski Roma hukukunda, kurban edilemeyen ama öldürülmesi de ceza gerektirmeyen kutsal insan anlamına gelmektedir. Homo Sacer 'öldürülebilir' olmakla beşeri hukukun dışına çıkarılmıştır, ama 'kurban edilemez' olmakla da ilahi hukukun dışında bırakılmıştır. Her türlü taşın atılması, linçe maruz bırakılması, hakaret ve küfür edilmesi serbesttir; yasal hukukun koruması dışındadır." (Giorgio Agamben / Kutsal İnsan)

21. yüzyılda tarihin en kadim halkı olan Kürt halkının Önderi kurban edilemeyen, ölüm cezasına çarptırılamayan ama yok sayılabilen, çürütülebilen, hakaret edilebilen bir "Homo Sacer" durumundadır. Önderliğimize yaklaşım tam da bu tanıma uygundur. İdam edilememektedir, ancak Türkiye Cumhuriyeti hukukuna ve evrensel hukuka aykırı bir şekilde zehirleme, zorla saçlarını kesme, hakaret ve darp etme gibi uygulamalarla öldürülmeye, psikolojik ve düşünsel olarak çökertilmeye çalışılmaktadır. Zamana yayılmış bir öldürme biçimi olan ağırlaştırılmış tecrit altında maruz bırakıldığı bu tür uygulamalar pozitif hukukun tüm metinlerinde suç sayılır ve cezayı gerektirirken, Önderliğimize uygulanan gayri insani, gayri ahlaki, gayri hukuki yaptırımlar ve uygulamalar her türlü cezai yaptırımdan muaftır. Çünkü O çağdaş bir "homo sacer" pozisyonundadır. Ağırlaştırılmış tecrit de dahil, tüm uygulamalar Önderliğimize özgü bu istisna statünün bir ifadesidir.

Bu anlamıyla son ağırlaştırılmış tecrit uygulaması herhangi bir soruna çare, bir çözüm planının parçası olarak değil, öncelikle çaresizliğin sonucu olarak gündeme gelmiştir. Aynı Kürt halkına savaş ilanı izlenen tüm politikaların aldatma ve yanıltma taktiklerinin açığa çıkması ve Kürt halkının tuzağa düşmeyerek AKP'ye tavır alması sonucu geliştiği gibi, Önderliğin de tüm oyalama yaklaşımlarına muazzam direnişçi ve çözümleyici yaklaşımı bütün oyunları bozmuş ve tecridi gündeme getirmiştir. Yapabilecekleri başka bir şey, verebilecekleri başka bir ceza yoktur. İdamı yeniden gündemleştirme, farklı cezalandırma biçimleri uygulama ve fiziki imha gibi uygulamaları dillendirmelerine rağmen, böylesi yöntemlere başvurmaları mümkün değildir. Zira Önderlik yol açtığı ve yarattığı gelişmelerle bunları aşmıştır. Yakaladığı pozisyon bu uygulamaların açık ve aleni uygulanamayacağı bir pozisyondur. En başta Kürt halkı ulaştığı zihniyet gücü, politik ve ahlaki gelişkinliği yine örgütsel ve eylemsel dinamizmiyle aşılmaz bir dağ gibi bu uygulamaların önünde engeldir.

Önder Apo Kürt halkına kaybettiği tüm değerlerini yeniden kazandırdı

Kürt halkı kendisi için yola çıkan tüm insanları dürüstlüğü ve samimiyeti oranında sahiplenmiştir, büyük bedeller pahasına da olsa kendisi için mücadele edenleri yalnız bırakmamıştır. Ancak söz konusu Önderlik ve PKK olunca bu hiç olmadığı kadar görkemli, hiç olmadığı kadar ısrarcı ve benzeri bulunmayan bir fedakarlık düzeyine ulaşmıştır. Çünkü Önder Apo Kürt halkına kaybettiği tüm değerlerini yeniden kazandırmıştır, onurlu, gururlu ve mağrur duruşuna yeniden ulaştırmıştır. Kürt halkının demokratik özgürlükçü bir zihniyet kazanması, geriliklerini ve zayıflıklarını aşması adeta büyük yeniliklere doğuş yaparak bölgenin ve dünyanın en dinamik demokrasi ve özgürlük gücü haline gelmesi Önder Apo ile gerçekleşmiştir. Bugün Kürt halkının gururla sahiplendiği, büyük bedellere ve saldırılara karşın yükselttiği özgürlük ve direniş kültürü, yeni toplumsallık gerçeği Önder Apo'nun bitimsiz sevgisi ve emeğiyle şekillenmiş, Kürt halkının eli, dili, beyni ve yüreğine nakış nakış işlenmiştir. Halkımız binlerce yıldır yaşadığı ve özlemini çektiği önderliksel boşluğu onunla yakalamış, yatırıldığı ölüm çukurundan onun inkara gelinemez çabasıyla ayağa kalkmıştır. Geçen direniş ve mücadele yılları içinde Önder Apo Kürt halkını ateş ve güneş soylu halk olarak yeniden yaratmıştır. Hiçbir güç bu gerçeği görmeden, hesaba katmadan Önder Apo'ya yaklaşamaz. Dil uzatamaz, el kaldıramaz. Esaret altında bile olsa, halkıyla arasına aşılmaz fiziki engellerde konsa o her an halkıyla, halkı her an onunladır. Bu Türkiye devletini, yeşil AKP faşizmini ve arkasındaki şer güçlerini sınırlayan en temel güçtür. Hiçbir güç bu sınırı aşarak farklı uygulamalar ve yaptırımlar geliştirme durumunda değildir. Dolayısıyla tutsak bile olsa, tecrit altında ve hareket alanı dörde dört bir odayla sınırlandırılmaya çalışılsa da esasta halkımızın ve insanlığın düşmanlarını sınırlayan Önder Apo'dur. Onların teknoloji ve hukuk kuşanmış barbarlıklarını bir noktada durduran, etkisiz kılan ve boşa çıkaran onun yaratıcı mücadele ve direniş gerçeğidir. Bu anlamıyla görüşmelerin kesilmesi gibi tecrit de çaresizliğin ve yenilginin itirafıdır; başarısızlığın ve uygulanan tasfiye politikalarının iflas etmesinin dışavurumudur, itiraf edilmesidir.

İki aya ulaşan tecride dair devletin yaptığı resmi bir açıklama yoktur. Şu nedenlerle tecrit uyguluyoruz denilememektedir. Bu hukuksuz ve ahlaksız saldırganlığın yaratacağı öfke ve tepkiden korkuyorlar. "Hava muhalefeti", "koster bozuk" gibi gülünç gerekçelerle açıkladıkları tecritle Kürt halkını ve Özgürlük hareketini gizlice tehdit ediyor, Önderliğinin durumunu halkımıza karşı ahlaksız ve onursuzca şantaj konusu yapıyorlar. "Direnmeye, sizin için belirlenen sınırları zorlamaya devam ederseniz, Demokratik Özerklik temelindeki statü arayışında ısrarı sürdürürseniz, sizi en hassas noktanızdan vururuz" demeye getiriyorlar.

Bunu yaparken uluslararası gericiliğin, kapitalist sistemin öncü güçlerinin desteğini aldıkları aşikardır. Komploda olduğu gibi, komplo sonrası süreçte de uluslararası gericilik hep devrede olmuştur. AKP faşizmi kendinden önceki tüm hükümetlerden daha fazla ve derinden uluslararası gerici güçlere bağımlıdır. Kendi başına karar alma ve uygulama gücünde değildir. Bu tecrit uygulaması da halkımıza karşı başlatılan saldırganlık gibi icazet alınarak yürürlüğe konulmuştur.

Bu nedenle halkımıza ve Özgürlük hareketimize olduğu gibi Önderliğimize yönelik her saldırganlık, her yönelim bileceğiz ki başta ABD olmak üzere uluslararası gerici güçlerin yönelimidir. Onların planlanmaları, destekleri ve onayları temelinde geliştirilmektedir. Bu kesindir ve kapitalist sistemin tarihinde hiçbir kişilik Önder Apo gibi, hiçbir halk Kürt halkı gibi imha ve tasfiye amaçlı yönelimlere tabi tutulmamıştır. Marks, Engels, Lenin, Troçki, Humeyni gibi sistemle mücadele yürütmüş büyük kişilikler bile Önderliğimiz kadar ağır bir takibe ve kompleya tabi tutulmamış, vahşiliği ve hukuksuzluğu tartışmasız İmralı sistemi gibi bir uygulamaya maruz kalmamışlardır. Bunun nedenleri üzerinde çokça duruldu, hala da anlaşılması gereken bir konudur. Bunun sebebini en can alıcı yanından tanımlayacak olursak, Önderliğimiz yakaladığı yoğunlaşma ve yarattığı düşünsel gelişmeler temelinde sistemle çatışmayı en stratejik, en belirleyici noktada, zihniyet savaşımında kazanmıştır diyebiliriz. Bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Önderliğimiz İmralı sürecinde evreni, doğayı, toplumu ve tarihi yeniden ele alıp değerlendirmiş, beş bin yıllık hiyerarşik ve devletçi uygarlık sistemini kapsamlı bir çözümlemeye tabi tutmuştur. Devletin insanlığın varoluş halinden bir sapma olduğunu ve kölelik üzerinde yükseldiğini, devleti esas almakla köleliğe son verilemeyeceğini, özgürlüğün ancak devleti dışlayan bir sistemle mümkün olacağını çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur. Devletin ve iktidarın insanlığı kirleten ve laneti başlatan araçlar olduğunu açığa çıkarıp, bunları toplumun dışına çıkarmak ve özgürlüğü bu araçların dışında arayıp bulmak insanlığımız için yepyeni bir durumdur, büyük bir müjdedir.

Önderliğimiz İmralı'da geliştirdiği yeni sistemini Demokratik, Ekolojik ve Cinsiyet Özgürlükçü Toplum Sistemi olarak adlandırmaktadır. Demokratik Konfederalizm olarak da adlandırdığımız bu sistem temelinde halkımızın ve direnen dünya insanlığının ağır bedeller temelinde geliştirdiği özgürlük mücadeleleri reel sosyalist ülkeler ya da ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklar gibi devletçi sisteme eklemlenme ve ona benzeşme biçiminde sonuçlanmayacaktır. Çünkü egemen sisteme karşı ezilenlerin devletle ve iktidarla sonuçlanmayacak, hüsrana uğramayacak mücadele ve yaşam sistemi yaratılmıştır. Hiyerarşik ve devletçi uygarlık sisteminin zihniyeti çözülmüş ve aşılmış, yeni özgür ve eşit toplumun zihniyeti yaratılmıştır. Düşüncede çözmek ve çözerek aşmak demek, eski olanın bitişini ilan etmek ve yeninin kuruluşuna büyük bir inançla başlamak demektir. Bu da devletçi uygarlık sisteminin stratejik nitelik taşıyan tarihteki en ağır yenilgisidir. Böylece bir kişinin büyük anlam ve duygu gücüne dayanması halinde tek başına da olsa bir sistemi yenilgiye uğratabileceği kanıtlanmıştır. Önderlikte zafere ulaşan bu zihinsel mücadele sürecini her türlü saldırıya rağmen sahiplenen ve yaşamayı esas alan Kürt halkı büyük bir öfkenin hedefi olmuştur. Demokratik Konfederalizm ve Demokratik Özerklik temelinde yeni toplumsallığını örmeye koyulan halkımız ete kemiğe bürünen Önderlik gerçeği olarak uluslararası gericiliğin hem en büyük korku kaynağı hem de en büyük hedefi durumuna gelmiştir.

İmralı sistemi uluslararası güçlerce tasarlanan ve kurulan bir sistemdir

Önder Apo Kürt halkı ve tüm insanlık adına direnişini sürdürdüğü ve bu direniş kırılamadığı için hala İmralı'da ve tecrittedir. Gerek Erdoğan'ın ve AKP'nin temsil ettiği Türk egemenliği, gerekse de Obama ve ABD'nin temsil ettiği kapitalist sistem güçleri Önder Apo üzerinden Kürt halkı ve insanlığa saldırı içindedir. Önder Apo'ya yaklaşım bu anlamıyla Kürt halkına ve insanlığa yaklaşımdır. Önderliğimiz de İmralı sistemine karşı duruşunu ve direnişini Kürt halkı ve insanlık adına geliştirmekte ve sürdürmektedir. İmralı sistemi uluslararası güçlerce tasarlanan ve kurulan bir sistemdir; herhangi bir sistem değil, bir imha ve tasfiye sistemidir. Bu sistem görünürde Önderliğimiz üzerine kuruludur, ancak başta halkımız olmak üzere insanlığın özgürlük arayışını ve mücadelesini tasfiye etmek istemektedir.

Son süreçte hareketimize yönelik olarak tırmandırılan saldırganlık, benzeri olmayan siyasi soykırım uygulamaları ve dostlarımıza yapılan tehditler, Önderliğimize uygulanan tecritle bağlantılıdır. Kimi sahte kişiliklerin Kürtlere lider olarak pazarlanmak istenmesi ve sistemin bölgeye yönelik ılımlı islam eliyle gerçekleştirmek istedikleriyle yakından ilgilidir. Bölge halklarına, insanlığa ve halkımıza dönük tüm uğursuz girişim ve hesaplar gelip Önderlikte tıkanmaktadır. Ona çarpıp deşifre olmakta ve parçalanmaktadır. Tutulduğunda ışığı kırarak tüm renklerini açığa çıkaran kristal bir küp gibi geliştirilen tüm aldatma, yanıltma ve kullanma amaçlı yaklaşımlar, politikalar ve hamleler ona çarpıp kırılmakta ve rengi ortaya çıkmaktadır. İşte tecrit bir benzetmeyle Önderliğimizin üzerinin örtülmesi, yaşarken öldürülmesi, hiçbir şeye ulaşamaz ve hiçbir şeyi etkileyemez hale getirilmesi demektir. Bu ise bizim gözlerimizin kapatılması, üzerimizin örtülmesi, hiçbir şeye etki edemez nesneler haline gelmemiz anlamına gelmektedir. Onun şahsında hedeflenen bizleriz ve insanlıktır. Dolayısıyla tecride karşı mücadele bizim sadece Kürtlüğümüzün değil, insanlık adına taşıdığımız tüm kimliklerin test edileceği bir süreç olmaktadır. Eğer öyleyse, çok yönlü amaçlar temelinde geliştirilen İmralı sistemine ve tecride karşı çok yönlü ve militanca bir mücadeleyi ortaya koymak tarihsel bir sorumluluktur.

Kürt halkı kendi Önderliğine her koşul altında sahip çıkacağını sayısız kez ortaya koymuştur. Bundan sonra da gereken her şeyi yapacak, bedeli ne olursa olsun Önderliğini sahiplenecektir. Önderliğini, özgür ve demokratik ulus kimliğini ve bunun cisimleşmesi olan Demokratik Özerkliği sahiplenerek ve bu temeldeki direnişini hiç olmadığı kadar yükselterek tecridi kırmasını bilecektir.

Buna inancımız sonsuzdur. Sonsuzdur, çünkü ***"Her önder kendi halkını yaratır."***

KCK Yürütme Konseyi Üyesi Cemil Bayık ile röportaj

Çözüm Demokratik Konfederalizmde

Serxwebûn: *PKK'nin bağımsız siyaset yürütme tarzının kaynakları ve ilkeleri nelerdir?*

Cemil Bayık: Önder Apo grup aşamasında ilk toplantılarında çok çarpıcı bir ifadede bulunmuştur. "Kendisine ihanet etmeyen tek bir Kürt kalmamıştır" demiştir. Kürdistan'daki bütün kötülükleri ve gerilikleri dış güçlere, sömürgecilere bağlamanın doğru olmadığını söylemiştir. Kuşkusuz Kürt halkının bu duruma düşmesinin, kültürel soykırımla karşı karşıya olmasının nedenini dış baskılar ve dış güçlerin emperyalist ve sömürgeci karakteriyle ilgisi vardır. Ama gelinen aşamada sorunların kaynağını esas olarak içten çözmeden, yüzyılların, binyılların içte yarattığı etkilere karşı bir mücadele yürütmeden sömürgeciliğe karşı da emperyalist dış güçlere karşı da mücadele verilemeyeceğini vurgulamıştır.

Binyılların, yüzyılların yarattığı olumsuz etkiler ortadan kaldırılarak özgürlük ve demokrasi mücadelesi verilebileceğine inanacak bir toplum ortaya çıkarılmasını en temel görev olarak önüne koymuştur. Kendi özgücüne güvenmeyen insanların, toplumların hep bir yerlerden, dışarıdan bir şeyler bekleyeceğini, ya da kolaylıkla bir şeyler elde etmeyi umacağını, bunun da hiçbir şey getiremeyeceğini tarihsel süreç içinde ortaya koymuştur. Bu açıdan daha baştan itibaren Kürt özgürlük hareketi özgüç kavramına, özgüven kavramına, özgücüne inanma kavramına vurgu yapmış ve bu temelde özgücüne inanarak mücadele etmeye ağırlık vermiştir. Bu açıdan Kürt özgürlük hareketinin ilk propagandacılarının en fazla kullandıkları kavram öz güç olmuştur. Özgüç kavramı bir nevi bir duaya başlamadan önceki bismillahirrahmanirrahim gibi kullanılmıştır. Özgücüne inanmadan, özgücü esas almadan hiçbir alanda hiçbir adım atılamayacağını, özgücü esas almayan her işin başarısız kalacağını açıkça vurgulamıştır. Bu açıdan Kürt özgürlük hareketinin özgürlükçü karakteri esas olarak da bu zihniyetin sonucudur. Özgüç kavramına güvenerek özgücüyle bütün değerleri yaratmıştır. Bütün değerleri özgücüne güvenerek, kendi insanındaki yanlışlıkları ortaya çıkarıp doğrusunu koyarak işe başlamıştır. Kendi insanını öz değerleriyle buluşturup, kendi gücüne inandırarak bütün gelişmeleri ortaya çıkarmıştır.

Kürt Halk Önderi'nin ve PKK'nin en temel karakteri budur. Özgüçle her şeyin başarılacağına, her engelin aşılacağına inanmaktadır. Özgüce inanıldıktan sonra toplumun özgücüne dayanarak her türlü imkanı yaratabileceğini, her türlü eksikliği giderilebileceğini esas almıştır. PKK, bir toplumun kendi gücünü harekete geçirdiğinde bütün engelleri aşarak başarılı olabileceğini söylemiş ve bunu da gün gün pratiğiyle kanıtlamıştır. Özgücüyle kazanılmayan hiçbir değerin de anlamı olmadığını, nasıl kolay kazanıldıysa öyle kaybedileceği bilinciyle hareket etmiştir. Bir değer herhangi bir güce dayanarak kazanılmışsa söz konusu gücün durumuna göre o kazanımların kaybedilebileceğini, bu açıdan özgücüne dayanmadan elde edilen hiçbir kazanımın güvencesi olamayacağını söylemiştir. Ancak özgüce dayanılırsa, özgüç esas alınırsa diğer uluslararası ilişkilerden, diplomasiden, farklı ülkelerin çelişkilerinden, konjonktürel imkanlardan, fırsatlardan yararlanılabileceğini söylemiştir. Ama özgüç olmadan, kendine güven olmadan bütün bu diğer etkenlerin anlamsız, hatta başa bela olduğunu, toplumları daha tehlikeli durumlara düşüreceğini dile getirmiştir.

Özellikle Kürt egemenlerin işbirlikçi karakter kazandığı, yine uluslararası ve bölgesel güçlerin toplumlar üzerinde baskıyı artırdığı bir süreçte toplum olarak varlığını korumak, özgürlük ve demokrasi kazanılmak isteniyorsa, özgüce dayanmanın olmazsa olmaz olduğunu vurgulamıştır. Bu koşullarda özgüce dayanılmadığı ve özgüç esas alınmadığı takdirde Kürt toplumunun o güne kadar yaşadıklarının daha tehlikeli, daha kötü yaşanacağını ve Kürt toplumunun tümüyle tarihten silinebileceğini söylemiştir. Bu yönüyle PKK iç siyasetinde, dış güçlere gözünü dikmeyen, işbirlikçilik karakterinden uzak ve egemen sınıfların kültürünü en az yaşayan toplumsal kesimleri esas almıştır. Ancak toplumun gücünü harekete geçirerek önündeki engelleri aşabileceğini belirtmiştir. Her türlü gücün kaynağının toplumun örgütlenmesinde, toplumun kendine güvenmesinde, toplumun iç dinamiklerinin harekete geçirilmesinde olduğunu söylemiş ve bunu bir inanç ve mücadele karakteri haline getirmiştir. Bunu bir üslup ve tarz haline getirmiştir. Kesinlikle dışa gözünü diken, dışı esas alan her türlü yaklaşımı tehlikeli bularak ilk önce çözümü kendinde başlatacaksın, kendinde var edeceksin demiştir. Buna dayanarak da insanın en büyük teknik olduğunu, insanın en büyük imkan olduğunu, ister bir bireyde olsun, ister bir toplulukta olsun kendinde var olan bu özellikleri harekete geçirdiğinde o halkın her türlü tehlikeyi mutlaka aşacağını ve kendi varlığını koruyabileceğini belirtmiştir.

Bu açıdan dikkat edilirse Kürt özgürlük hareketi hiçbir yere dayanmadan kendi mücadelesine, kendi gücüne, kendi örgütlülüğüne ve yeteneğine dayanarak bir gelişme yaratmıştır. Bu karakter çok önemlidir. Özellikle Ortadoğu gibi işbirlikçiliğin karakter haline geldiği, egemen sınıfların işbirlikçiliği yayarak bir toplumsal karakter haline getirdiği bir coğrafyada bu yaklaşım, bu çıkış çok çok önemlidir. Kürtlerin, Kürt işbirlikçilerin kendilerine inanmadığı, kendine güvenmediği, bu nedenle de Kürt egemenlerin işbirlikçiliği tercih ettiği düşünülürse Kürt toplumunda böyle bir siyasal güç ve toplumsal hareket yaratmak aslında Kürdistan'ın tarihini değiştirmekle eş anlamlı görülmelidir.

Bir sosyalist hareket olarak ortaya çıkan Apocular ve PKK o dönemdeki genel eğilim olan ya Sovyetler ya Çin ya da Arnavutluk tarafını tutmak gibi bir yaklaşım içinde olmamış, bağımsız bir çizgide yürümüştür. Diğer sol örgütler gibi herhangi bir yere dayanma tutumu içine girmemesinin nedeni özgücü esas alan bir hareket olarak ortaya çıkmasındandır. Özgücü esas alan bir hareket olarak çıkınca ve bunu bir karakter haline getirince ister istemez dış dünyaya, dışarıya bakışı da özgürlükçü, bağımsız ve iradeli olmuştur. Bu karakteri temelinde yaptığı ideolojik teorik çözümlemeler ve siyasal değerlendirmeler temelinde Ortadoğu'nun dış güçlerin denetiminde olduğunu, uluslararası güçlerin çıkar mücadelesi ve denetimi sonucu bir Ortadoğu dengesinin kurulduğunu belirtmiştir. Zaten Kürtler üzerinde 20. yüzyılın başında I. Dünya Savaşı'nın sonunda Ortadoğu'da oluşan yeni dengeler üzerinde emperyalist kapitalist güçlerin ve bölgedeki egemen ulus güçlerinin çıkarına bir Ortadoğu düzeni kurulmuştur. Daha doğrusu Kürtlerin aleyhine ve Kürtler üzerinde egemenlik kuran sömürgeci güçlerin lehine bir denge oluşturulmuştur.

Bu dengeler kurulurken uluslararası güçleri yeni kurulan Türkiye'ye Lozan Anlaşması'yla birlikte "sen Musul ve Kerkük'ten vazgeçersen kendin bir ulus devlet olabilirsin, ulus devlet olma temelinde Kürtler üzerinde her türlü politikayı uygulayabilirsin" demişlerdir. Lozan Anlaşması Musul ve Kerkük'ten vazgeçmesi karşılığında Türk egemen sınıflarının ulus devlet kurmasına destek verilen bir anlaşma olmuştur. Türk devletinin ulus devlet olmasına destek vermek, Kürtleri inkar ve imha siyaseti içinde yok etmesine destek vermek anlamına gelmiştir.

Kürt özgürlük hareketi daha başından itibaren Türkiye'nin bu inkarcı ve soykırımcı karakterini ortaya koymuştur. Türkiye'nin herhangi bir sömürgeci güç olmadığını, benzese benzese İsrail siyonizmi ve Güney Afrika Apartheid rejimine benzeyeceğini, ama onlardan daha tehlikeli bir zihniyete sahip olduğunu belirtmiştir. Çünkü Türk devletinin Kürtler üzerinde uyguladığı sömürgecilik bilinen herhangi bir sömürgecilik değildir. Sömürgecidir, ama herhangi bir sömürgeci gibi sadece ekonomik ve kültürel değerleri sömüren, ekonomik, kültürel her türlü değerini kendi hammaddesi haline getiren bir sömürgecilik değildir. Klasik sömürgeci anlayıştan öte, Kürtleri tümüyle yok edip Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmek isteyen bir sömürgeci anlayış olduğunu vurgulamıştır. Bu anlayışın 1970'lere kadar pervasızca sürdürülmesine imkan veren de uluslararası güçlerden aldığı destek olmuştur. Bu açıdan Ortadoğu'da Kürt halkının özgürlüğünün ve demokrasisinin herhangi bir dış güce dayanarak yürütülemeyeceğini, ancak bağımsız bir çizgide bölge halklarının ilerici, demokratik ve devrimci güçlerine dayanarak, onlarla birlikte bu sorunun çözülebileceğini belirtmiştir.

Kürt özgürlük hareketi baştan itibaren şunu söylemiştir: Kürt sorunu ancak sosyalist anlayışla çözülebilir; bağımsızlıkçı ve özgürlükçü çizgiyle çözülebilir. Burada bağımsızlıkçılık tabii ki ilk başta devlet olarak dillendirilmesine rağmen esas olarak emperyalizme karşı, sömürgeciliğe karşı bir bağımsızlıkçı yaklaşımdır. Yoksa bağımsız devlet kurma o kadar esas alınan bir konu olmamıştır. Ama bağımsız ideoloji, bağımsız çizgi, bağımsız duruş, özellikle de herhangi bir dış güce dayanma yaklaşımından uzak bir anlayış PKK'nin çizgisi olmuştur.

Kürt gerçeğinde sosyalist olmadan, özgürlükçü olmadan, bağımsızlıkçı olmadan özgürlüğün ve demokrasinin kazanılmayacağı vurgulanmıştır. Çünkü Ortadoğu çıkarlar dünyasıdır. Uluslararası ilişkiler, küçük burjuva ve burjuva örgütlerin ilişkileri çerçevesinde sorunu çözmek mümkün değildir. Çıkarların bu kadar hakim olduğu Ortadoğu'da Kürtler geçmişte olduğu gibi hep ekonomik ve siyasi çıkarlara kurban edilmiştir. Ortadoğu'da bağımsız çizgi izlenmediği takdirde bundan sonra da çıkarlara kurban edilecek halk Kürtlerdir. Öte yandan büyük bir haksızlıkla yürütülen inkar ve imha politikası ancak hak, adalet, eşitlik değerleriyle çözülebilir. Hak, adalet, eşitlik değerlerini esas almadan Kürt sorunu çözülemez. Hak, adalet, eşitlik değerlerine sahip güçlerle ittifak yapmadan, hak, adalet, eşitlik güçlerini, yani özgürlükçü sosyalist güçleri Ortadoğu'da açığa çıkarmadan Kürt sorununu çözmek mümkün değildir. Kürt sorunu ancak bunlar tarafından çözülebilir, bunların dostluğuyla çözülebilir. Diğer tüm sınıf ve tabakalar, özellikle Türk-Arap ve Fars gerçeğinde tamamen kendi devletlerinin çıkarı doğrultusunda düşünmekte ve hareket etmektedirler. Bu açıdan egemen sınıfların çıkarlarına göre hareket etmeyen, özgürlükçü, demokratik, sosyalist güçlerin Kürt sorunun çözümünde bir müttefik olabileceğini, onlarla sorunun çözülebileceğini vurgulamıştır. Başından itibaren hem kendisinin çizgisinin sosyalist karakterde olmasını gözetmiş hem de sosyalist ilerici devrimci güçlerle ilişki içinde olmayı Kürt sorununun demokratik çözümü ve Ortadoğu halklarının özgürlüğü ve demokrasisi açısından önemli görmüştür. Eğer Kürt özgürlük hareketi içeride ve dışarıda özgürlükçü ve bağımsızlıkçı bir çizgi izlemişse nedeni budur.

Uluslararası ve kapitalist güçler zaten sınırların değil, iç düzenlerinin bile değişmesini istemiyorlardı. Çünkü ülkelerin bile demokratikleşmesini istemiyorlardı. Bu onların karakterinden ileri geliyordu. Ortadoğu'nun dünya dengelerinin kurulduğu yer olmasından ileri geliyordu. Bu açıdan onlarla ilişki daha baştan kaybetmeyi, köleleşmeyi ifade etmekteydi. Öte taraftan daha baştan Sovyetler Birliği'nin yaklaşımı da zaten kabul edilecek durumda değildi. O da dışarıdaki örgütlerle, güçlerle ilişkilerini özgürlük ve demokrasi ilkeleri temelinde değil de kendisinin bir propaganda gücü olarak görüyordu. O bakımdan Sovyetler Birliği'nin bu yaklaşımıyla da özellikle Ortadoğu'da özgürlükçü ve demokratik bir hareketin yaratılamayacağını düşündüğü için daha baştan itibaren içeride de dışarıda da sosyalist ülkelere karşı özgürlükçü, demokratik ve mesafeli bir çizgi yürütmesini bilmiştir.

– Ortadoğu'da siyasal egemenliğini kurarak kültürel ve sosyal düzenini hakim kılmak isteyen kapitalist modernite güçleri Önderliğimiz ve hareketimize yönelik birçok imha girişiminde bulunmuş, komplo düzenlemişlerdir. Bunu yaparken de yürüttüğümüz siyaseti gerekçe göstermişlerdir. İdeolojimiz ve bölgede izlediğimiz siyaset bu sistem karşısında neyi temsil etmektedir ki bu tür saldırılarla karşılaşıyoruz?

– Hareketimizin ilk çıktığı ve Türkiye'de geliştiği yıllarda ABD Adana Başkonsolosluğu hareketimiz hakkında ülkesine raporlar göndermişti. Bu raporların bir nüshası da ABD'nin basılan Tahran büyük elçiliğinde ele geçmiştir. Bu raporda Kürdistan'da ortaya çıkan Apocuların kısa sürede gelişme gösterdiği, Türkiye için bir tehlike arz ettiği, ilerde ABD için de tehlike arz edecek bir çizgiye sahip olduğu dile getirilmiştir. Zaten 12 Eylül 1980'de ABD'nin desteğinde gerçekleştirilen faşist darbe de esas olarak PKK'ye karşı yapılmıştır. Bunu daha sonra darbecilerle röportaj yapan gazeteciler yazdıkları kitaplarda anlatmışlardır. Darbeciler bunu açıkça itiraf etmişlerdir. Bu yönüyle ABD'nin

bu cuntaya verdiği destek aynı zamanda Türkiye'nin Kürt özgürlük hareketini bastırmasına verilen bir destek de olmaktadır. Hareketimize karşı daha sonra bizzat NATO da komplolar içine girmiştir. Hareketimizi tasfiye etmek, zayıflatmak, geriletmek için birçok yol ve yöntem kullanmışlardır.

Kapitalist modernitenin hareketimizi tehlike görmesinin en büyük nedeni, hareketimizin sadece Kürdistan'da değil de bütün Ortadoğu'daki işbirlikçi karaktere karşı mücadele etmesidir. Özgürlük hareketi her türlü işbirlikçiliği kendisinin en büyük düşmanı olarak görmüştür. Bu açıdan bölge halklarının ilerici demokratik güçleriyle birlikte halkların kardeşliğine dayalı bir Ortadoğu yaratmayı, bu temelde de işbirlikçiliğin ayaklarını Ortadoğu'dan kesmeyi mücadelesinin en temel hedeflerinden biri olarak ele almıştır. Bu nedenle dış güçlere karşı mücadele eden antiemperyalist karakterdeki hareketlerle ilişkiyi tercih etmiştir. Kendi özgürlükçü, demokratik, bağımsızlıkçı duruşuyla bölgedeki demokratik siyasi güçleri de özgürlükçü, demokratik bir duruş içine sokmaya çalışmıştır.

Öte yandan PKK'nin kapitalist modernitenin, NATO'nun bölgedeki en önemli işbirlikçi gücüne karşı mücadele etmesi, aynı zamanda bölge halklarının özgürlükçü ve demokratik güçleri adına yürütülen bir mücadele olmuştur. Çünkü ABD'nin ve Batı'nın işbirlikçisi olan Türkiye'ye karşı mücadele kuşkusuz bölgenin özgürlükçü, demokratik, antiemperyalist, Ortadoğu'nun değerlerine bağlı olan halkların da sahipleneceği bir mücadeledir. Kürt halkının özgürlük mücadelesi geliştikçe sadece Türkiye'de değil, Suriye'de, İran'da ve Irak'ta da halkların kardeşliğine dayalı bir çözüm anlayışı mayalanmaya başlamıştır. Bütün ülkelere ve Ortadoğu halklarına PKK'nin düşündüğü ideolojik siyasi çizgide Kürt sorununun çözülebileceği fikrini, düşüncesini önemli düzeyde geliştirmiştir. Bu yönüyle de bölgede PKK'nin öncülüğündeki Kürt özgürlük hareketinin itibarı, imajı yüksek olmuştur. Bölge gericiliğini kıran, bölgede Kürtlere karşı şovenist yaklaşım içinde olan kesimleri de geriletin bir zemin yaratmıştır. Kürt halkının da temel demokratik hakları olduğu, Kürtlerle kardeşlik içinde bir Ortadoğu'nun kurulacağı fikrini, inancını Ortadoğu topraklarında mayalamıştır. Bu yönlü zihniyet gelişimi başlı başına kapitalist modernist güçlerin tepkisini çekmiştir. Çünkü onlar işbirlikçileriyle ayakta durmaktadır. Kapitalist modernist güçler ancak işbirlikçileri olursa bölgedeki siyasi etkinliğini, ekonomik çıkarlarını koruyabilir ve bu temelde de kendi sosyal ve kültürel yaşamını, değerlerini bölgeye hakim kılabilir.

Hareketimiz, Kürt sorununun halklar arası bir kavga ve bir parçalanma gerekçesi yapıldığı ya da dış güçlerin bölge ülkelerine karşı tehdit olarak gösterip bölge ülkelerini kendine bağladığı bir konumdan çıkarmayı amaçlamıştır. Bu, ABD'yi, Avrupa'yı öfkelendirmiştir. Çünkü onlar Kürt sorununun varlığını bölgedeki hakimiyetleri açısından önemli görmektedirler. Bölge ülkeleri Kürt sorunuyla uğraştığı müddetçe hem kendilerine bağlı olurlar hem de zayıf düşerler. Bu bakımdan dış güçler için Kürt sorununun esas olarak çözümsüz kalması gerekmektedir. Ama PKK bağımsız çizgisiyle halkların kardeşliği temelinde Kürt sorununun çözümünü dayatmaktadır.

Öte yandan Kürtler içinde kendilerine bağlı siyasi hareketler ve partiler ortaya çıkarmak için çok çaba sarf etmişlerdir. Ama PKK giderek gücünü arttırarak bu hareketlerin etkilerini zayıflatmaya başlamıştır. Kürtler ideolojik ve siyasi çizgisi bağımsız olan ve kapitalist modernitenin bölgeye yerleşmesine engel olabilecek bir karakterdedir. Halbuki ABD Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Ortadoğu'daki boşlukları doldurmak ve tamamen kendisinin hakim olduğu bir yeni statüko yaratmak istemektedir. Bu nedenle soğuk savaşın ortadan kalkmasından sonra, Irak'a müdahale üzerinden Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmek isterken kendi önünde engel olmaması için PKK Önderliği şahsında Kürt özgürlük hareketine karşı bir komplo tezgahlamıştır. Böylece bölgeye yönelik planlarını daha rahat pratikleştireceğini düşünmüştür.

Kuşkusuz sadece siyasal alandaki çizgisiyle değil, sosyal ve kültürel politikaları nedeniyle de kapitalist modernist sistemin hedefi durumundadır. Çünkü kapitalist modernist sistem Ortadoğu'da var olan toplumcu, hak adalet değerlerini parçalayarak kendi bireyci, liberal kapitalist sistemini hakim kılmak istemektedir. Kürt özgürlük hareketi ise özgürlükçü, demokratik ve toplumcu karakteriyle Ortadoğu değerlerini savunmaktadır. Çünkü kapitalist emperyalist sistem bütün çabalarına rağmen son iki yüzyılda Ortadoğu'yu teslim alamamıştır. Ortadoğu'daki toplumsallık, hak adalet kültürü kapitalist modernitenin saldırılarını boşa çıkarmıştır. Her ne kadar işbirlikçiler eliyle siyasi egemenliğini kursa da toplumsal ve kültürel olarak bir türlü başarı elde edememiştir. Hatta son iki üç yüzyılın sonuçlarına baktığımızda kapitalist modernite güçlerinin Ortadoğu'daki bütün saldırıları, bütün müdahaleleri önemli oranda boşa çıkarılmıştır. Ortadoğu halklarının tarihine, toplumsal ve kültürel değerlerine dayalı direnişini kıramamıştır. Kapitalist modernist sistemin Kürt özgürlük hareketine düşmanlığının en önemli nedenlerinden biri de PKK'nin Ortadoğu'nun temel toplumsal ve kültürel değerlerine sahip çıkmasıdır. Tarihsel olarak oluşmuş hak, adalet, eşitlik ve özgürlük duygularını en yüksek düzeyde tutmasıdır. Kuşkusuz sosyal ve kültürel değerlerin günün ihtiyaçlarına cevap vermeyen dogmatik yanlarını atmakta, ama özünü ise korumaktadır. Özündeki toplumsallığı, hak, adalet, eşitlik değerlerini koruyan, hatta bunları güncelleştirerek kapitalist modernist sistem karşısında alternatif bir sosyal, kültürel, ekonomik yaşam yaratmaya çalışan bir pozisyondadır. Diğer güçleri farklı biçimde teslim almaya çalışırken Önder Apo önderliğindeki PKK'nin direnişi onları öfkelendirmektedir.

İşbirlikçi siyasal islamla, ılımlı islamla Ortadoğu'yu teslim almak isterken, bu defa Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal, kültürel bütün değerlerini savunup güncelleştirerek yeni bir yaşam sistemi haline getirip kapitalist sistemin karşısına koymak isteyen bir hareketle karşı karşıya kalmıştır. Hem siyasal nedenlerle hem de tarihsel, toplumsal, kültürel değerler sistemiyle kapitalist moderniteyle çatışan, ona uyumsuz, onun politikalarına örgütüyle duruşuyla, zihniyetiyle karşı duran bir PKK gerçeği vardır. Herhalde bu kadar gerçeklik, bu düzeyde bir duruş her türlü saldırının nedeni olmaktadır.

"PKK'nin kapitalist modernitenin, NATO'nun bölgedeki en önemli işbirlikçi gücüne karşı mücadele etmesi, aynı zamanda bölge halklarının özgürlükçü ve demokratik güçleri adına yürütülen bir mücadele olmuştur. Çünkü ABD'nin ve Batı'nın işbirlikçisi olan Türkiye'ye karşı mücadele kuşkusuz bölgenin özgürlükçü, demokratik, antiemperyalist, Ortadoğu'nun değerlerine bağlı olan halkların da sahipleneceği bir mücadeledir"

– Siyaset anlayışıyla baktığınızda Ortadoğu'da gelişen halk hareketlerini nasıl ele alıyorsunuz? Bu hareketlerin gelişiminde Büyük Ortadoğu Projesi'ni gündemleştiren ABD'nin etkisi nedir?

Ortadoğu'da gelişen halk hareketleri kapitalist modernite güçlerinin Ortadoğu'daki başarısızlığını ifade etmektedir. ABD'ye bağlı olan iktidarlar da Sovyetlere bağlı olan iktidarlar da modernist paradigmanın farklı versiyonları olmuşlardır. Ulus devletçi ve milliyetçi karakterleri itibariyle halklar üzerinde büyük bir baskı kurmuşlardır. Baskıyı kurarken de Batı'dan ya da Sovyetlerden destek almışlardır. Soğuk savaş döneminde NATO da Sovyetlerin başını çektiği Varşova Paktı da birbirlerine karşı mücadelede özellikle de işbirlikçilerin karakterini önemsememişlerdir. İşbirlikçilerin karakteri ne olursa olsun eğer kendi çıkarlarına hizmet ediyorsa desteklemişlerdir.

Soğuk savaşın dağılmasıyla birlikte hem Batı'ya dayanan rejimlerin hem de Sovyetler Birliği'nin desteklediği rejimlerin halklar karşısında meşruiyeti kalmamıştır. Halklar karşısında pozisyonları zayıflamıştır. Öte yandan bu işbirlikçi iktidarlar kapitalist modernist sistemin ihtiyaçlarına da cevap verecek durumda değildirler. Halklar karşısında hiçbir meşruiyetleri kalmadığı gibi, kapitalist modernist sisteme karşı direnen demokratik özgürlükçü ve radikal islami hareketlere karşı koyacak güçleri de olmadığı zaman içinde görülmüştür. Zaten Arap baharı denen halk hareketleri bir yönüyle de bu sistemlerin meşruiyetini kaybetmesi ve dış güçlerin de ihtiyacını karşılamaması sonucu ortaya çıkan boşluklarda patlama imkanı bulmuştur.

Kuşkusuz bu halk hareketlerini ABD'nin, Batı'nın, NATO'nun güdümündeki hareketler olarak değerlendirmemek gerekir. Bu değerlendirmeler kesinlikle gerçeği yansıtmaz. Çünkü bu hareketler gerçekten de onyıllardır, hatta yüzyıllardır baskı altında tutulan halkların özgürlük ve demokrasi arayışının sonucu gerçekleşmiştir. Dünyada halklar, topluluklar özgürlük ve demokrasi arayışı içinde olurken, tarihte büyük uygarlıklar yaratmış Ortadoğu'nun ve Arap halklarının dünyada gelişen özgürlük ve demokrasi eğiliminden etkilenmemeleri söz konusu olamaz. Belki baskılar bu patlamayı geciktirmiştir, ama koşullarını bulduğunda özgürlük ve demokrasi özlemiyle ayağa kalkmışlardır. Ancak bu hareketler geliştikten sonra zaten mevcut işbirlikçilerden memnun olmayan ABD bütün imkanlarını kullanarak bu hareketleri yönlendirmeye, bu hareketler içindeki işbirlikçi ılımlı siyasal islamcı güçlere her türlü desteği vererek onların öne çıkmasını sağlamaya çalışmıştır. Mevcut despotik rejimlerin baskısı altında bulunan halklar, ayaklanma anında yeterli öncülüğe sahip olmayınca kendilerine destek olanların yönlendirmesine açık hale gelmişlerdir. Ayaklanma anında eski işbirlikçilerine tutum alıp halk isyanlarını zorla bastırma girişimlerine de karşı çıkınca bu ayaklanmalarda ABD etkisi giderek artmıştır. Özellikle ABD'ye bağlı ordunun baskısıyla Hüsnü Mübarek iktidardan uzaklaştırıldığı için Tahrir meydanındaki halk hareketi köklü bir dönüşüm sağlayamadan gerilemiştir. ABD Mısır'daki rejimin radikal bir değişimle sonuçlanmasını engellemek için tüm ağırlığını koymuştur. Eğer Mısır'daki halk hareketi köklü dönüşümler sağlasaydı, bu tüm halk hareketlerinin daha köklü bir dönüşüm ortaya çıkarmasını beraberinde getirirdi. ABD bunu bildiğinden orduyu devreye sokarak Mübarek'i devirmiş, böylece Mısır'ı kontrollü değiştirme insiyatifini ele geçirmiştir.

Gelinen aşamada Mısır'da, Tunus'ta Batı'nın etkisindeki siyasi güçlerin ağırlık kazandığı açıktır. Libya zaten bizzat NATO tarafından düşürülmüştür. Suriye'de de muhalefet çeşitli biçimlerde desteklenmektedir. Esad rejiminin asker sivil bürokrasi yoluyla otoritesini şiddetle sürdürmesi karşısında muhalefet zorlanmaktadır. Bu durum esas olarak da ABD'nin muhalefeti teslim almasının, tümden kendi çizgisine getirmesinin bir yolu olmaktadır. Bu yönüyle ABD uzun süreden beri hazırladığı işbirlikçi siyasal islam projesi çerçevesinde Ortadoğu'yu teslim alma politikasında önemli bir mesafe kaydetmiştir. Ortadoğu'da Arap baharı olarak ortaya çıkan halk hareketleri öncüsüz ve örgütsüz olduğu için sonuçta ABD'nin büyük Ortadoğu projesine hizmet eden bir konuma düşmüştür. Bu gerçeğin bir tarafı olmakla birlikte halkların direnişe geçerek baskı rejimlerine karşı ayağa kalkması, özgürlükçü bir Ortadoğu ruhunun ortaya çıktığını da göstermektedir. Bundan sonra Ortadoğu halklarının baskıcı rejimlere eskisi gibi tahammül etmesi düşünülemez. Zaten kapitalist modernist sistem önümüzdeki dönemde zaman zaman şiddet ve baskı yöntemlerini kullansa da esas olarak yumuşak güç dediği ideolojik, kültürel, sosyal ve ekonomik araçlarla bölgedeki işbirlikçilerinin konumunu güçlendirerek Ortadoğu'daki hakimiyetini sağlamaya çalışacaktır.

Halk hareketlerinin gelişmesiyle birlikte özgürlükçü güçler de gerçek anlamda bir demokrasi ve özgürlük için yeni bir mücadele sürecine gireceklerdir. Her ne kadar ABD işbirlikçi ılımlı siyasal islam çizgisinde Ortadoğu'yu teslim almaya çalışsa da, Ortadoğu halkları kapitalist modernizmin ajanı bu yeni işbirlikçi güçlere karşı tarihsel, toplumsal, kültürel değerlerine dayanarak direnişini sürdürecektir. Kapitalist modernizmin ekonomik, sosyal ve kültürel politikalarıyla Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal, kültürel değerleri bir kan uyuşmazlığı içinde olacaktır. Kan uyuşmazlığına dayanan bu çatışmanın ortadan kaldırılması zordur. Dolayısıyla Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal, kültürel değerlerini doğru biçimde sahiplenen, bu değerlere doğru biçimde dayanan özgürlükçü ve demokratik güçlerin ABD'nin yeni işbirlikçileri olan ılımlı işbirlikçi islamcı güçlere karşı mücadele verme imkanları gelinen aşamada daha da artmış bulunmaktadır. Bu yönüyle Ortadoğu halklarının kolay teslim olacağını beklemek büyük bir yanılgıdır. Bugüne kadar başarılı olamamış ABD'nin kapitalist modernizmin işbirlikçi ılımlı islamla başarılı olacağını, Ortadoğu'yu tümden teslim alıp kendisinin bir uzantısı haline getireceğini düşünmek, Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal, kültürel değerlerinin gücünü küçümsemek olur.

Kuşkusuz ABD'nin işbirlikçi siyasal islamla Ortadoğu'yu teslim alma politikası aslında Ortadoğu halklarına karşı geliştirilmiş bir özel savaş politikasıdır, özel savaş saldırısıdır. Askeri zorla, siyasi zorla, ekonomik zorla zapt edemediği Ortadoğu'yu başta AKP olmak üzere işbirlikçi ılımlı islamla fethetmeyi düşünmektedir. Belki kısa sürede halkları, toplumları aldatmak mümkündür, ama bir süre sonra ABD'nin bu işbirlikçi rejimlerinin eskilerinden daha tehlikeli olduğu görülecek ve halklar buna karşı direnecektir. Tayyip Erdoğan istediği kadar sahte İsrail karşıtlığı yapsın halklar bunu yutmayacaktır. Bir taraftan İsrail karşıtlığı yapacak, ama diğer taraftan NATO'nun Ortadoğu'ya yönelik saldırıların üssü olunacak! İsrail'i koruyan füze kalkanlarının üssü olunacak! İsrail tekniğiyle Kürt halkının özgürlük mücadelesine saldırılacak! Bu çıplak gerçeklikler bu işbirlikçiliğin yüzünün de kısa sürede teşhir olmasını sağlayacaktır. Her ne kadar bugün AKP ve lideri Erdoğan cilalanıp Arap halklarına satılmak istense de bu yeni Osmanlıcı ve kapitalist modernizmin ajanı konumundaki AKP hükümetinin Araplar için ne anlama geldiği kısa sürede anlaşılacaktır.

Ortadoğu halklarının ayağa kalktığı, özgürlük ve demokrasi özleminin arttığı böyle bir dönemden sonra Arap halkları da bir irade olmaya çalışacaklardır. Kendi tarihsel ve kültürel değerlerine dayanarak gerçek anlamda demokratik ve özgürlükçü bir güç olmaya çalışacaklardır. Bu açıdan Ortadoğu'nun en kadim halklarından olan Arapların sonradan Ortadoğu'ya gelmiş, hatta islamı kullanarak güç olmuş Türkiye'ye teslim olacağını, Türkiye'nin bölgede böyle bir öncü güç olma politikasını kabul edeceğini düşünmek tarihsel, toplumsal, kültürel değerlerin gücünü anlamamak olur. Bu açıdan Arap halklarının özgürlük ve demokrasi için ayağa kalkışını ABD Büyük Ortadoğu Projesi doğrultusunda kullanmaya çalışsa da Ortadoğu'da ortaya çıkan halkların bu yeni ruhu karşısında büyük Ortadoğu projesi dün olduğu gibi bugün de boşa çıkacaktır. Büyük Ortadoğu projesini askeri, siyasi ve ekonomik gücünü kullanarak hakim kılamadıysa; işbirlikçi ılımlı islama dayanan özel savaş politikalarıyla da bunu başaramayacağı açıktır.

"Kuşkusuz ABD'nin işbirlikçi siyasal islamla Ortadoğu'yu teslim alma politikası aslında Ortadoğu halklarına karşı geliştirilmiş bir özel savaş politikasıdır. Askeri, siyasi, ekonomik zorla zapt edemediği Ortadoğu'yu işbirlikçi ılımlı islamla fethetmeyi düşünmektedir. Belki kısa sürede halkları aldatmak mümkündür, ama sonra bu işbirlikçi rejimlerin gerçek yüzü görülecek ve halklar buna karşı direnecektir"

– PKK'nin siyaset anlayışı ve tarzı kapitalist modernitenin saldırıları karşısında hangi alternatifleri sunuyor ve bunları ne kadar pratikleştirebiliyor?

– Şu bir gerçektir: Ortadoğu ne zaman ki ideolojik öncülüğünü kaybetmiş, o zaman uygarlık merkezi olmaktan çıkmıştır. Uygarlığın da bilimin de sanatın da edebiyatın da merkezi Avrupa'ya kalmıştır. Bunun kesinlikle Rönesans ve reformla birlikte ortaya çıkan yeni Avrupa düşüncesi ve ruhuyla yakından bağlantısı vardır. Avrupa o gün-

den bu güne ideolojik üstünlüğünü sürdürmektedir. Bu ideolojik üstünlüğü esas olarak da bilimde, felsefede gelişme sağlaması ve özgür düşüncenin ortaya çıkmasıdır. Bu da demokratik değerlerin yaratılmasını sağlamıştır. Avrupa Rönesans ve reformu bunu ifade etmektedir. Kuşkusuz özellikle de 17. yüzyıldan itibaren Avrupa'nın özgürlükçü ve demokratik ruhu giderek kendini toplumsal güç haline getiren burjuvazinin denetimine girmiş olsa da ideolojik üstünlüğünü çeşitli biçimlerde sürdürmüştür. Kapitalizmin liberal, sömürücü, gerçekten üst topluma dayalı sınırlı demokrasi anlayışı ortaya çıkan Avrupa'nın özgürlükçü ve demokratik eğilimini geriletmiştir. Ancak Rönesans'ın ortaya çıkardığı Avrupa ruhunun ideolojik gücü ve demokratik karakteri de varlığını sürdürmektedir. Kapitalist modernist sistem aslında bu özgürlükçü demokratik gücü de kendi çıkarlarına kullanmaya çalışmaktadır. Özellikle liberalizm kendisini özgürlükçü ve demokratik bir olgu olarak gösterip toplumlar üzerindeki ideolojik hegemonya kurmaya yönelmiştir. Liberal, bireyci modernist bu ideolojik teorik yaklaşımlara karşı alternatif bir düşünce gücü ortaya çıkmadığı için bugüne kadar da bu üstünlüğünü sürdürmüştür.

Her ne kadar Sovyet devrimiyle alternatif bir ideolojik, siyasi ve toplumsal güç olma konumuna ulaşsa da kısa sürede kapitalizmin ideolojik, siyasi, ekonomik güçleri Sovyetler Birliği'nde pratikleşen sosyalizmi de kendi kapitalist modernist sularında kendine benzetmiştir. Bu açıdan kapitalist modernist sistemin çözümlenmesi, hangi güçlerle toplumu teslim aldığının tespit edilmesi ve buna karşı alternatif geliştirilmesi önemliydi. Bu açıdan PKK Önderi daha önceki özgürlükçü ve demokratik tutumunu İmralı'da daha da derinleştirmiştir. Kapitalizmin başarısının nereden geldiğini, zayıf yanının ne olduğunu, kapitalist modernist sisteme karşı nasıl alternatif olabileceğini yoğun bir araştırma ve incelemeye tabii tutarak önemli sonuçlara varmıştır. Kapitalizmin üç temel süreksizliği denen ulus devlet, endüstriyalizm ve kapitalist toplum karşısında alternatif bir sistemin yaratılması gerektiği üzerinde durmuştur. Ulus devlete karşı Demokratik Konfederalizm sistemini, endüstriyalizme karşı eko endüstriyalizmi, kapitalizme karşı da ahlaki ve politik toplumu çıkarmıştır.

Kürt Halk Önderi, reel sosyalizmin de ulus devlet tuzağına düşerek endüstriyalizmi bir bütün olarak ilerleme görüp kendi ideolojik, siyasi, sosyal, ekonomik sisteminin temeli haline getirerek daha başta kendisini yenilgiye mahkum ettiğini söylemiştir. Kürt Halk Önderi, kapitalizmin ulus devlet, endüstriyalizm ve bireyciliğe dayalı anlayışıyla toplum ve ekonomi karşıtı bir sistem olduğunu vurgulamaktadır. Kapitalizmin bir ekonomik sistem olarak tanımlanmasına da itiraz etmektedir. Kapitalizmi ekonomi karşıtı olarak tanımlamaktadır. Bunun için de endüstriyalizme karşı ekolojik toplum, ulus devlete karşı Demokratik Konfederalizm, bireyci kapitalist anlayışa karşı da ahlaki ve politik toplumu alternatif olarak sunmaktadır. Bunların tamamlayıcısı ve hepsinin doğru özgürlükçü ve demokratik çizgiye oturtulması açısından da kadın özgürlüğünü esas almaktadır. Yeni paradigmasını da cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik toplum paradigması olarak tanımlamıştır. Ahlaki politik toplumu da, ekolojik sistemi de, Demokratik Konfederalizmi de cinsiyet özgürlüğüne, ekolojik ve demokratik toplum gerçeğine dayandırmaktadır.

Bu değerler kök hücre olarak Ortadoğu toplumlarında bulunmaktadır. Belki de Kürdistan'da daha fazla bulunmaktadır. Özelikle de Kürtlerin tarih içinde devlete ve iktidara bulaşmamış olmaları geçmişte onlar için dezavantaj görülse de bugün böyle devlet dışı bir toplumsal sistem yaratmak isteyen bir ideolojik siyasi akım için avantaj haline gelmiştir. PKK, ahlaki ve politik toplumu, demokratik konfederal temelde demokratik bir toplumsal kurumlaşmayla sağlamayı hedeflemektedir. Kuşkusuz ekonomik sistemini topluluklar ekonomisine dayandıracaktır. Yani birilerinin patron diğerlerinin işçi olarak çalıştığı bir ekonomik sistemi kabul etmemektedir. Bugün hakim olan bu ekonomik anlayış devletçi zihniyet ve kapitalist modernite tarafından ideolojik çalışmayla insanlara kabul ettirilmiştir. Bu açıdan insanların kafasındaki birileri patron olacak fabrikalar kuracak, birileri de işçi olarak çalışacak anlayışını değiştirmek çok önemlidir. Kuşkusuz ilk önce zihniyette bu ekonomik anlayışın değiştirilmesi ve topluluklar ekonomisinin adım adım pratikleştirilmesi gerekmektedir.

PKK ahlaki ve politik toplum olarak ifade ettiği komünal demokratik yaşamı demokratik konfederal kurumlaşmayla kurmaya çalışmaktadır. Siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel alandaki tüm örgütlenmeleri köylerden ve mahallelerden başlayarak demokratik konfederal temelde örgütleyip ahlaki ve ekonomik toplumu yaratmaya çalışmaktadır. Kuşkusuz bu örgütlenme ve kurumlaşma çabaları Türk devletinin baskısı, saldırıları altında önemli sıkıntılar yaşamaktadır. Şu anda dünyada en fazla siyasi tutuklu Kürdistan'da bulunmaktadır. Kürtler büyük bir siyasal soykırımla karşı karşıyadır. Özgürlükçü demokratik ekonomik, sosyal ve kültürel sisteminin kurulmasına öncülük edecek bütün kadroları, çalışanları tutuklayarak kapitalist modernist sisteme alternatif olacak demokratik kurumlaşmayı engellemeye çalışmaktadır. Kurumsal faşizmin her alanda kendini hissettirdiği bir ülkede demokratik modernite olarak tanımlanan, demokratik konfederal sistemin kurumlaşması büyük bir mücadele gerektirmektedir. Kuşkusuz Demokratik Konfederalizm derken bunu devletlerin ya da devletçiklerin birbiriyle ilişkisi olarak anlamamak gerekir. Bu tamamen toplumun tabandan başlayarak komünler, meclisler, kooperatifler, akademiler, sivil toplum örgütleri, kadın örgütleri, gençlik örgütleri vb bütün örgütlenmelerin söz ve karar gücünü koruduğu, ama kendi aralarında bir sistem yarattıkları demokratik kurumlaşma olmaktadır.

Bu sistemde kurumlar birbirleriyle hem konfederal hem de demokratik ilişki içindedirler. Bu sistemin sadece biçimi değil özü de demokratik ve komünaldır. Bu sistemde toplum işlerini ahlak ve demokratik siyasetle yürütecektir. Bu temelde ortaya çıkan topluma da ahlaki ve politik toplum denilmektedir. Ekonomik sistemi de birilerinin işçi birilerinin patron olmadığı topluluklar ekonomisine dayanmaktadır. Ama bu Sovyetler Birliği'ndeki sistem değildir. Sovyetler Birliği'nde kolhozlar, sovhozlar kurulmuştur. Bunların ilk başta demokratik ve komünal karakteri bulunuyordu. Ancak daha sonra bu taban örgütlenmeleri demokratik merkeziyetçi temelde bir sistem haline gelince demokratik karakterini kaybedip otoriter bir rejimin dayandığı ekonomik toplumsal bir sistem haline gelmişlerdir. Merkeziyetçi her sistemin sonuçta otoriter karaktere bürüneceği tarih içinde defalarca kanıtlanmıştır. Bunun en büyük kanıtı da reel sosyalizmin otoriter bir sisteme dönüşmesi olduğundan PKK Önderliği toplumsal kurumlaşmaların sistem haline gelmesinin demokratik konfederal temelde olması gerektiğini söylemektedir. Demokratik Konfederalizm sadece bir biçim değildir, bu aynı zamanda toplumsal ve siyasal sistemin demokratik ve özgürlükçü özünü de belirleyen bir karakterdedir.

> **"Demokratik Konfederalizm, Ortadoğu'da yaşanan sorunları gidermeyi, halklar arasında yaşanan düşmanlığı gidermeyi de esas almaktadır. İlk temel ilkesi bu olacaktır. Halklar arası kardeşlik ve ilişkiyle birlikte ekonomik, kültürel, sosyal gelişmenin önü açılacaktır. Ulus devletlerin yarattığı halkların, ülkelerin, toplulukların arasındaki ekonomik, sosyal, kültürel engelleri kaldırarak hepsinin bu alanlarda eşit ilişkiler geliştirilmesini sağlayacaktır"**

Bugün Kürdistan'da kuşkusuz birçok demokratik kurumlaşma vardır. Toplumda demokratik bilinç, özgürlükçü bilinç gelişmektedir. Baskılar altında ahlaki ve politik toplumu, eko toplumu ve Demokratik Konfederalizmi tümüyle yerleştirmede sorunlar yaşansa da bu alternatif sistem zihniyet ve toplumsal zemin olarak önemli bir düzeye ulaşmıştır. Devletin her türlü saldırısı karşısında direnmesi de Kürt halkının demokratik konfederal özgürlükçü sistemi kurma iradesini, kararını ve ısrarlılığını göstermektedir.

– Ortadoğu demokratik konfederalizmi hangi politik ilkelere dayanmaktadır? Bu projenin gerçekleşmesi için Ortadoğu halklarına ve demokratik güçlere düşen görevler nelerdir?

– Ortadoğu ülkelerinin, halklarının gerçekleştireceği Demokratik Konfederalizmin tarihsel bir temeli vardır. Bugün dünyada hala ulus devletler hakimdir. Ulus devlet, burjuvazinin kapitalizmi geliştirme projesidir. Her ulusal burjuvazi kendi ulusal sınırlarını sömürünün gerçekleştirdiği bir fabrika gibi görmektedir. Sömürü tekelini sağlamak için ulus devletleri kutsallaştırmışlardır. Halbuki insanlık tarihi coğrafyaların, halkların ulus devlet sınırlarıyla parçalandığı bir tarih değildir. Esas olarak devlet ve iktidarların askeri, siyasi gücü hangi sınırlara yetişiyorsa oraya hükmettiği bir siyasal tarih vardır. Bu siyasal tarih kapitalizmin ve burjuvazinin ortaya çıkışına kadar devam etmiştir. Aslında ulus devletler insanlığın gelişimine ters, arızi bir durumdur; hastalıklı bir durumdur. Sınırların bu kadar parçalanması, halkların ve toplulukların bu kadar birbirinden koparılması ekonomik, sosyal, kültürel gelişimin de önünde engel bir durumdur. Ulus devlet bu yönüyle ileri bir durumu ifade etmemektedir. Aksine ekonomik, sosyal, kültürel gelişim, ekonomik, sosyal, kültürel alışveriş açısından bir gerilemeyi ifade etmektedir.

Şu kesindir ki, Ortadoğu tarih boyunca hep halkların iç içe yaşadığı bir coğrafya olmuştur. Hemen hemen halklar belirli düzeyde otonomlarını korumuşlardır, ama birbirleriyle de ilişki içinde olmuşlardır. Belki de halkların bu tarih içindeki yan yana yaşamalarına doğal federasyon ya da doğal konfederalizm de denilebilir. Genellikle Ortadoğu ikiye ayrılmıştır. Hemen hemen tarihin önemli bir bölümünde doğu tarafında İran hakim olmuştur, batısında da herhangi başka bir güç hakim olmuştur. Batısındaki geniş coğrafyada Araplar, Kürtler, Türkler Süryaniler ve diğer azınlıklar iç içe yaşamışlardır. Öyle katı sınırlar yoktur. Kürlerin şu sınırı, Türklerin şu sınırı, Arapların şu sınırı gibi birileri tarafından çizilmiş suni sınırlar söz konusu değildir. Tek bir sınır varsa o da kültürel farklılıkların çizdiği doğal sınırlardır. Ama bu kültürel farklılıklar da sürekli birbirleriyle kültür alışverişi içinde belirli bir yakınlaşma içine girmişlerdir. Bu açıdan halklar arası Demokratik Konfederalizm neye dayanıyor diye sorulursa cevabı bu tarihsel geçmişe dayanmaktadır. Ulus-devlet anlayışı Ortadoğu'da halkları birbirine düşürdüğü gibi tarih içindeki birlikteliklerini, ekonomik, sosyal ve kültürel olarak birbirlerinden alışveriş yapmalarını da engelleyerek halklar arası çatışmalar yaratmıştır. Bu açıdan Demokratik Konfederalizm halklar arasındaki husumeti, ilişkilerin soğumasını da giderecek bir çözüm modelidir. Belki de en başta da Arap halklarının çok devlete bölünmesini ortadan kaldıracak önemli bir siyasal modeldir.

Arap ülkeleri şimdiye kadar neden böyle bir demokratik konfederal siyasi ilişki içine girmemişlerdir anlaşılır değildir. Bunun tek izahı vardır, o da, uluslararası hegemon güçlerin Arap dünyasının bölünmesini kendi çıkarlarına görmesidir. Uluslararası çıkar grupları Arap coğrafyasının belirli alanlarındaki işbirlikçilerine egemenlik ve sömürü alanı tanımış ve bu temelde de Araplar 22 devlete bölünmüştür. Yine Kürtler dört parçaya bölünmüştür. Bütün bu gerçeklikler dikkate alındığında halkların yüreklerinin, beyinlerinin ve tüm imkanlarının parçalandığı görülür. Halbuki parçalanmamış beyin ve yüreklerle kendi toplulukları açısından gelişme yaratacak kapasitelerini tam harekete geçirirler. Demokratik Konfederalizmle de bölge halklarıyla kültürel, sosyal, ekonomik alışveriş yaparak kapasitelerini daha üst düzeye çıkarmaları mümkündür. Bu, bütün halklar için geçerlidir. Böylece aralarında simbiyotik bir ilişki kurulmuş olur.

Demokratik Konfederalizm, Ortadoğu'da yaşanan sorunları gidermeyi, halklar arasında yaşanan düşmanlığı gidermeyi de esas almaktadır. İlk temel ilkesi bu olacaktır. Halklar arası kardeşlik ve ilişkiyle birlikte ekonomik, kültürel, sosyal gelişmenin önü açılacaktır. Ulus devletlerin yarattığı halkların, ülkelerin, toplulukların arasındaki ekonomik, sosyal, kültürel engelleri kaldırarak hepsinin bu alanlarda eşit ilişkiler geliştirilmesini sağlayacaktır. Kuşkusuz Ortadoğu Demokratik Konfederalizminde her ülke kendi toplumuyla ilgili kararları kendi alacaktır. Öz yönetimlerini kuracaktır; ama bazı konularda da diğer konfederal birliklerle güçlerini birleştireceklerdir. Ülkelerin demokratik konfederal anlayışa dayalı siyasal ilişki kurması, devletler arasında herhangi bir yasa, anayasa olmazsa bile sınırların geçirgen hale gelerek ulus devlet sınırlarının aşılması sosyal, ekonomik ve kültürel alanda büyük bir sinerji ortaya çıkararak özgürlük, demokrasi ve refahın gelişmesi gerçekleşecektir.

Bu Demokratik Konfederalizmde en temel ilkelerden biri de şu olacaktır. Devletler, halklar arasındaki bu ilişkiye, bu kaynaşmaya, sosyal ve kültürel alışverişe engel olmayacaklardır, teşvik edeceklerdir, kolaylaştıracaklardır. Bu konuda birine engel çıkarılırken diğerinin önü açılmayacaktır. Bu yönüyle de ilişkiler tamamen demokratik, eşitlikçi ve hakkaniyet ilkelerine göre kurulacaktır. Hiçbir halkın diğer halktan üstünlüğü, hiçbir bireyin diğer bireyden üstünlüğü, hiçbir toplumun, hiçbir etnik ve dinsel azınlığın diğerlerinden üstünlüğü gibi bir yaklaşım gösterilmeyecektir. Ama her toplumun kendini örgütlemesi, kendi özgücüne ve öz yönetimine kavuşması da bu Demokratik Konfederalizmin gereği olacaktır. Bu demokratik konfederal birimler çeşitli konularda ortak hareket edeceklerdir. Kuşkusuz istedikleri zaman bu ortaklıktan çekilebilirler. Aslında belirli konularda ilişkilerini devam ettirirken, belirli konularda ilişkilerine son verebilirler. Ama esas olarak katı sınırlar aşılırsa iktidarlar ya da devletin kurumları belli konularda ilişki geliştirebilirler, belirli konularda anlaşmayabilirler. Ama halkların sosyal, kültürel, ekonomik ilişkisi önünde engel olmazlarsa bu Demokratik Konfederalizm doğal bir biçimde devam eder.

Demokratik Konfederalizm projesinde kimseye dayatma yoktur. On tane devlet bir araya gelir, bunlar birbirleriyle çeşitli ilişkiler kurabilirler, geliştirebilirler. Kuşkusuz devletler arası bir siyasi organ olacaktır. Ancak esas olarak önceki devletlerin, ülkelerin kendi ekonomik, siyasi özerklikleri de olacaktır. Ortadoğu'daki her ülke diğer üç, beş, yedi demokratik konfederal üniteyle ilişkiye girebilir. On ünitenin (devletin) hepsi aynı düzeyde, aynı ekonomik sosyal, kültürel anlaşmalar temelinde ilişki kurmayabilir. Bu konuda bir zorlama olmaz. Ama esas olarak ekonomik, sosyal, kültürel ve demokratik örgütlenmeler arasındaki ilişkiler önünde engellerin kaldırılması gerekmektedir. Bunu mevcut devletler bir araya gelerek rahatlıkla gerçekleştirebilirler. En temel ilke olan sınırların geçirgenliği sağlanır ve halklar arasındaki ilişkilenme engeli aşılırsa bunun halklar ve toplumlar arasında geliştireceği ilişkiler devlet ünitelerinin de birbirleriyle daha sıkı ilişki kurmalarına, ilişkilerini giderek geliştirmelerine zemin sunacaktır. Bu bakımdan demokratik konfederal örgütlenmeyi statik bir siyasal oluşum olarak değil, dinamik bir oluşum olarak değerlendirmek gerekmektedir. Her gün, her ay, her yıl bu siyasal ilişkilerin daha da iç içe geçtiği, Demokratik Konfederalizm ilkeleri temelinde bütün toplulukların birbirleriyle bütünleştiği, birbirlerine alıp verdiği bir sisteme dönüşmesi gerçekleşir.

Tabii bu projenin gerçekleşmesi için de her şeyden önce milliyetçi şoven yaklaşımların terk edilmesi gerekir. Bir toplumun diğer toplum üzerindeki egemenlik anlayışının, özellikle egemen ulus anlayışının yerleştiği topluluklarda milliyetçi, şovenist yaklaşımların bırakılması gerekir. Tüm topluluklara, tüm sosyal sınıflara demokratik zihniyetle eşitlik içinde yaklaşılmalı, alt üst gibi ötekileştirmeler olmamalıdır. Eğer halklar arası ilişkiler kurulurken demokratik ve özgürlükçü anlayış hakim kılınabilirse, her birimin özgünlüğünün özerkliği ve bu temelde özgürlüğü kabul edilirse Ortadoğu halkların cenneti haline gelir. Böyle bir toplumsal kültür, demokratik siyaset anlayışı, demokratik kültür, demokratik ve toplumcu ahlak benimsenirse Ortadoğu halklarının kaynaşmaları kalıcı hale gelir. Şu anda bunun önünde engel olan ulus devlet anlayışıdır. Ulus devlet anlayışı kırılarak katı sınırlardan vazgeçilirse, Ortadoğu'nun tarihi ve Ortadoğu halklarının kültürel karakterleri, birbirlerine yakınlığı Demokratik Konfederalizmin Ortadoğu'da rahatlıkla gerçekleşmesini sağlatabilir.

Kürtler bunu çok istemektedir. Ortadoğu'nun tarihi bunu emretmektedir. Ortadoğu coğrafyası, halkları böyle bir modele kavuştuğunda bütün prangalarından kurtularak demokratik ve özgür bir Ortadoğu yaratmada büyük bir enerjiye kavuşacaklardır.

Suriye'deki siyasal mücadelenin karakteri ve Kürtler açısından yaratacağı sonuçlar

Son zamanlarda Türkiye Başbakan'ı İsrail için ağır sözler söylüyor. Bu söylemleri duyan, Türkiye'nin İsrail'le savaş içinde olduğunu zanneder. Türkiye de biliyor ki ne kadar konuşsa da siyasi anlamda çok fazla pratik değeri olmayacak. Çünkü bu zımni olarak danışıklı dövüştür. İki taraf da ABD'ye bağlı olduğu için konuşmakta çok endişeli değiller. Nasıl olsa güvenceleri var. ABD onların ortak buluştukları noktadır. İkisi de ABD'nin çizdiği çizginin dışına çıkamazlar. Yoksa ne AKP ne de İsrail böyle davranır. Belki aralarında kim daha çok sisteme bağlı olacak, bölgede etkinlik kuracak onun çatışması söz konusu olabilir. Ciddi çekişme ve çatışma içeren bir konumda değiller. Anlaşılıyor ki ABD iki tarafa da ayar veriyor. Etkisi başka alanlar üzerinde olmuyor mu? Bu kadar gerilim bir çelişkiyi ifade etmiyor mu? Kuşkusuz yaşanan bir çelişkidir. Başka şeyler üzerinde etkisi olabilir. Türkiye'nin söylemi Türkiye ve bölgede Yahudi düşmanlığını körüklüyor. Dozajı kaçırılırsa gerçek anlamda çatışma tehlikesi de ortaya çıkarabilir. İki taraf da dozajı kaçırmamaya çalışıyor. Her ne kadar Türkiye Başbakan'ı bazen ne konuştuğunu bilmiyorsa da sonunda ABD ayar vermeye çalışıyor.

Mevcut karşılıklı söz düelloları esas olarak da Arap isyanını ve yeni Arap ruhunu kontrol etmeye yöneliktir. ABD AKP üzerinden Arap baharını kontrol etmeye ve kendi hizmetine koşmaya çalışıyor. AKP böyle davranmazsa, İsrail'e söz söylemezse, Filistinlilerin ve Arapların savunucusu gibi görünmezse ne ABD Arap alemini tutabilir ne de İsrail. Zaten İran korkusu da var. Tüm bu kaygıların ve tehlikelerin önüne geçmesi gerekir. Bunların kontrole alınması açısından en güvenilir sistem Türkiye'dir. Yüzyıllardır kapitalizmin hazırladığı bir sistem. ABD Türkiye'de yaratılan siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel sisteme güven duyuyor. Askeri sistemine güven duyuyor. Zaten bir NATO ülkesi olan Türkiye'deki sisteme İsrail de güven duyuyor. Uluslararası sermaye nasıl ki İsrail'e güven duyuyorsa TC de o kadar uluslararası sermayeye güven veren bir ülkedir. Önderlik son kitabında Türkiye'yi proto İsrail olarak değerlendiriyor. İsrail önce Türkiye'de kuruldu. TC'nin kuruluşunu İsrail'in kuruluşunun ilk adımı olarak görüyor. Türkiye'nin kuruluşu olmasaydı ikinci İsrail olmayabilirdi. İkinci İsrail kurulmasaydı Yahudilik bölgede TC ile kendini etkin hale getirecekti. Fakat İkinci Dünya Savaşı içinde koşullar olgunlaşınca İsrail'i kurdular, diyor. İsrail devletinin kurulması açısından üç denemeden söz ediliyor. Güney Kürdistan'da, Türkiye'de ve Filistin'de bu tür arayışlar vardı. Önce Türkiye'deki gelişti ikinci olarak İsrail'de, son olarak da Güney Kürdistan'da. Kuşkusuz Güney Kürdistan şimdilik zayıftır. Halihazırda çok büyük bir gücü ve etkinliği yok. Önderlik bunları kapitalist sistemin bölgedeki koçbaşları olarak değerlendiriyor.

AKP'nin bu kadar çabasını, bu kadar konuşmalarını kapitalist modernite sisteminin bölgedeki koçbaşı olma çerçevesinde ele almak lazım. ABD'den yönlendirme olmasa, güç destek almasa bu kadar hır gür içerisinde Tayyip Erdoğan bu çıkışları nasıl yapacak? AKP'ye güvenildiği için, Türkiye'nin sistem dışına çıkma ihtimali olmadığı için Türkiye'ye böyle bir rol veriliyor. Sistemli bir planlı hareket var. AKP Türkiye'de her şeye hakim değil, ama en etkin güç haline geldi. ABD kendisine çok yönlü bağladığı, kendi politikası dışına çıkamayacak AKP'yi şimdi istediği gibi kullanıyor. Zaman zaman aykırı şeyler söylemesini de bu gücü kullanmak için gerekli buluyor. Yoksa AKP ABD'nin istediklerini ne içeride ne bölgede istediği gibi yapabilir.

Amerika Irak üzerinden bir şeyler yapmak istedi. Fakat baktı ki orada istediği sistemi kuramaz. Zaten bütün çabalarına rağmen Irak'ta yaratabildiği sonuç ortada. Mısır ve Arap alemi üzerinde de sistemini etkin kılmak, sistemini etkin kılacak ülkeler yaratmak için çok çaba harcadı. Bu çabalarını da hala sürdürmektedir. Ama tüm bu ülkelerde istediğini bulamayacağını anladı. Bu nedenle AKP'nin iktidarda olduğu Türkiye'ye daha fazla rol biçti. AKP'nin bu kadar oy alması güçlenmesi, bu kadar bölgesel aktör haline gelmesi bundan kaynaklı. Amerika AKP'yi kullanarak Büyük Ortadoğu Projesi'ni hakim kılmak istiyor.

Türkiye yönetimi de egemen güçleri de ABD'nin bölgedeki işbirlikçiliğini tam yapmaz ve Büyük Ortadoğu Projesi'nin parçası haline gelmezsek PKK'yi bastıramayız, düşüncesinde karar kıldılar. Ya PKK'ye razı olacağız, PKK'yle bir anlaşmaya varacağız, bu temelde Ortadoğu'ya açılım sağlayacağız ya da PKK'yi bastırarak Ortadoğu'daki hedeflerimiz doğrultusunda yürüyeceğiz. Eğer PKK'yi bastırarak Ortadoğu'ya yönelecekseк o zaman Amerika'nın bir dediğini iki yapmacağız, bunun başka çaresi yok, dediler. Bu kararın sonucu Amerika'ya daha fazla bağlanma, daha fazla işbirlikçilik gelişti. Bununla yeniden Kürtleri inkar eden bir sistemi kurabileceklerini ve yaşatabileceklerini umut ediyorlar. Türkiye yönetiminin hesabı, umudu da budur. Bu hesap tutar mı, tutmaz mı o ayrı bir konudur. Bunu Kürt halkının mücadelesinin yaratacağı sonuç belirleyecek.

Esad yönetimini düşürmek için tüm güçleriyle Suriye'ye yüklenecekler

Bu süreçte Amerika Arap baharını kontrol etme açısından AKP'ye, AKP de PKK'yi tasfiye etme konusunda Amerika'ya mecbur kaldı. Nitekim Libya'nın düşürülmesi üzerinde daha sıkı bir birlik yaptılar. Zaten öncesinde de ilişkileri vardı. AKP bu konseptte konumunu son sınırına kadar kullanıp inisiyatifini artırarak kendini bölgede avantajlı kılmaya ve PKK konusunda dış desteği olabildiğince almaya çalışıyor. Libya'nın Kaddafi karşıtı konseyinin başkanı konuşuyordu "Türkiye'deki gibi ılımlı islam bir sistem kuracağız" diyordu. Zaten Erdoğan Mısır'da İhvanı Müslimin'le (Müslüman Kardeşlerle) görüşerek ılımlı islam çerçevesinde Mısır'ı tanzim etmeye çalışıyor. Suriye'deki Müslüman Kardeşlerle de çok sıkı ittifak halindeler. Libya düşerse Suriye'ye yüklenecekleri belliydi. Esad yönetimini düşürmek için tüm güçleriyle Suriye üzerine yüklenecekler.

Suriye'deki rejimin politik yaklaşımları ve bu temelde sürdüreceği siyasi mücadele Arap dünyasındaki ya da Arabistan'daki (bütün Arap ülkelerini kastediyoruz) siyasal gelişmeleri belirleyecektir. Hatta Suriye'deki siyasi durumun alacağı şekil Kürdistan'daki mücadele üzerinde de etkili olacaktır. Ortadoğu'da son yirmi yılda, 1990'dan bu yana yaşadığı bu büyük mücadelenin hangi sonucu ortaya çıkaracağı daha dar anlamda Suriye'de yaşanacak mücadelenin sonucuyla belirlenecek. Suriye arada bir yerde çok önemi olmayan bir ülke gibi görünebilir. Arabistan'ın küçük bir parçası olarak görüldüğü gibi, Güneybatı Kürdistan da çok küçük bir parça olarak görülebilir. Coğrafya ve nüfus olarak öyle olabilir ama stratejik konumu farklıdır. Şam politikacılığının politika tarihi içerisinde bir yeri var. Şam'ın böyle belirleyici bir politika merkezi olduğunu bütün tarihçiler kabul ediyor. Kendine göre bir politika tarzı da vardır. Mesela Şam politikacılığında davranış, yani yapılanlar esastır. Konuşmazlar, yaparlar, yapılana bakarlar. Ona göre işler yürür. Pratikçilik esas alınır, pratikçilikle sonuç alınır. Arabistan gibi, Mısır gibi Bağdat gibi bir düşünce merkezi değil, fakat bir eylem merkezidir. Tarih bunu doğrulayan örneklerle doludur.

Bölgede şimdiye kadar yaşananlar henüz gelişmelerin nereye gideceğini tam netleştirmiş değil. ABD ve bölgede hakim olmak için dayanak yaptığı işbirlikçi islamın etkisinin arttığı görülüyor. Bu çerçevede Türkiye İsrail'le ağız dalaşı içerisinde yeniden Arap toplumunu etrafında toplamaya çalışıyor. Çok ileri düzeyde olmasa da biraz etkinlik sağlama durumu var. Çatışmalar tümden bitmiş değil, ama Libya'da da Kaddafi'yi etkisizleştirdikleri görülüyor. Kamuoyuna nasıl bir savaş verildiği, neler yapıldığı tam yansımadı. Basın üzerinde sansür uygulandı. Amerika olup bitenleri tam yansıtmadı. Arabistan'daki isyan üzerinde Amerika etkinliğinin artacağı değerlendirilebilir. Fakat Mısır'daki gösteriler, talepler, Libya'daki durum, Tunus'taki durum, Suriye'deki durum gözden geçirilirse henüz tam bir sonuç ortaya çıkmış, ABD lehinde kesin sonuçlar oluşmuş ve dengeyi tümüyle kendi etkisinde değiştirmiş değil. Tayin edici sonuç Suriye'de çıkacak. Onun için Suriye'de verilecek mücadele önemlidir. Bunu iyi görmemiz lazım ve Suriye'deki mücadeleye Libya'daki gibi yaklaşırsak büyük hata yapılmış olur. O zaman Amerika kazanır ve saldırılarını artırır. İşte o zaman Büyük Ortadoğu Projesi lehine bir gelişmenin olduğu ve ibrenin ABD tarafına kaydığı söylenebilir.

Bu nedenle Suriye mücadelesi üzerine daha dikkatle durmak daha çok yoğunlaşmak gereklidir. Öyle küçük görmemeliyiz. Tarihsel gelişmeler de bunu doğruluyor. Belki ilk adımlar, ideolojik yapılanmalar başka alanlarda gelişir, ama hep politik şekil alma Şam'da gerçekleşir. Bu ilk çağda da böyle. Sümer'den, Mısır'dan gelişen uygarlık sistemi aslında Doğu Akdeniz'de sistem haline geldi. Asya'ya ve Avrupa'ya yayıldı; İran'a ve Yunanistan'a taştı. Sistem Babil'de, Asur'da kalıcı hale geldi, gerçek kimliğine kavuştu. Bu tarihsel bir gerçektir. İslam devrimi açısından da aynı şey geçerlidir. Mekke'den Medine'den doğan islami hareket Şam merkezli bir uygarlık sistemi haline geldi. Şam'da büyüdü. İster sünni olsun, ister şii olsun devlet sistemini Şam'daki şekillenme belirledi. Hem kendisini yapılandırdı, hem de karşıtını belirledi. Haçlı seferleri döneminde de Selahattin Eyyubi'nin buraya dayanarak başarı kazandığı bilinmektedir. İslam uygarlığı Ortadoğu'ya, kuzey Afrika'ya, Asya'ya öyle yayıldı.

Suriye'deki mücadele bölgenin yeniden şekillenmesinde belirleyici olacaktır

Kapitalist modernist çağdaki Arap milliyetçiliği açısından da aynı şey geçerli. Milliyetçi darbe Kahire'de oldu ama aslında kapitalist modernitenin hakimiyeti Şam'daki darbeyle belirlendi. Ne Mısır ne Irak belirleyici oldu. Ne zaman ki Suriye'de milliyetçi Baas darbesi gerçekleşince ulus devletçilik Arap toplumunda bir sistem halinle geldi. Suriye'de ne kadar kendini yapılandırdıysa Araplarda da o düzeyde bir sistem haline geldi. Son kırk yılda Arapların ne düzeyde birleştiği, parçalandığı ya da ilerlediğine bakmak için Hafız Esad rejiminin Suriye'deki siyasi tarihine bakmak lazım. Tunus'ta, Mısır'da, Yemen'de başlayan Libya'da çatışmaya dönüşen Arap isyanının esas şekil alacağı yerin yine Suriye olacağı anlaşılıyor. Öncü adımlar diğer yerlerde atıldı, ama nasıl yapılanacağı Suriye'deki mücadelenin sonucuyla belirlenecek. Tayyip Erdoğan istediği kadar Tunus'u, Mısır'ı, Libya'yı gezsin oradan bir sistem çıkaramaz. Bu geziye sistem çıkartma gezisi de olarak bakmamak lazım. Aslında puan kazanma, güç sağlama, etkinlik sağlama çabasıdır. Ortadoğu'daki gelişmelerin şeklini belirleyecek Suriye'deki mücadeleye artı puan ekleme çabasıdır. Böylece hem Mısır, Tunus, Libya gibi alanları daha çok denetim altında tutmayı hem de Suriye'deki mücadele için güç kazanmayı, hedefliyor. Kazanacağı güçle Suriye'nin geleceğinde etkili olmak istiyor. Özellikle de Kürtlerin kazanım elde etmesinin önüne geçmeye çalışıyor. Türkiye'nin bu kadar dolaşmasının ve inisiyatif almaya çalışmasının Suriye ile ilgili olduğu açıktır. Zaten böyle olmasa Suriye'deki mücadele'nin belirleyiciliği söz konusu olamaz. Suriye'deki durum bölgedeki gelişmeleri çok kapsamlı etkilemezse, sadece bir iç sorun olsa iç güçlerin mücadelesi biçiminde sürer. Ancak böyle yürümüyor. Sadece bölgesel güçler değil, dış güçler de bu işin içindedir.

Suriye'yle bölgesel ve uluslararası güçler Suriye'yi kendisine göre yeniden şekillendirmek isterken, bunun karşısında da Şam-Tahran ekseni var. Bölgesel kavga Şam'da yaşanacak. Şimdiye kadar olanlar bölgesel kavga değil miydi? Kuşkusuz öyleydi, ama sonucu etkileyecek puan kazanma mücadelesiydi. Şimdi sonucu belirleyecek mücadeleye giriliyor. ABD ve müttefikleri kazanırsa arkasından İran'ı da düşürecekler. Türkiye'ye de ona göre bir biçim verecekler. Türkiye'de yaşanan iç mücadele de işte o zaman bir kalıba girecek. Dikkat edilirse ABD yaklaşık on yıldır Türkiye'yi yeniden şekillendirmek istiyor. Bu konuda sonuca ulaşmak için bir şeyler yığıyor. Ama hala Türkiye'ye istediği biçimi vermiş değil. Suriye'de istediği sonuca ulaşırsa Türkiye'yi istediği gibi kalıba sokmak daha da kolaylaşacaktır.

Kürdistan'daki mücadele de Suriye'deki siyasi gelişmelerin sonucundan etkilenecek. Suriye ve İran hattının kazanma şansı yok. Öyle bir mücadele ki iki tarafın da kazanma şansı zor. Görünüşte iki taraflı bir mücadele görünse de esasta bu mücadele üç taraflıdır. Suriye'de demokrasi ve özgürlük isteyen taraflar da bulunuyor. Açıktır ki mevcut yönetimler dönüşmek zorundalar. Neye dönüşecekleri önemlidir. Mevcut ulus-devletler kazanmayacaktır. Irak'ta kaybettiler. Tunus'ta ve Mısır'a yaşananlar da 20. yüzyıl ortamında şekillenen devletlerin kaybetmesidir. Tekrar eskiye dönmek mümkün değil. Bu bakımdan iki olasılık vardır. *Birincisi* ABD'nin büyük Ortadoğu çerçevesinde biraz değiştirilmiş,

küresel sermayenin serbest ve güvenli dolaşımına açılmış ve egemenlerin hakim olduğu demokrasi cilası vurulmuş bir Ortadoğu yaratılacaktır. Kapitalizmin merkezi ve iki partili demokrasi oyunun oynandığı ABD'nin Ortadoğu'ya hakim olmasının yeni bir dönemi başlamış olacaktır. ABD ve AKP'nin Suriye'de kazanması bu anlama gelecek. Suriye'nin kontrol altına alınmasıyla birlikte Ortadoğu yeni bir durum kazanacak, gelişmeler bu yönlü evirilecek ya da *İkinci* olasılık daha çoğulcu daha halkçı bir demokratikleşme ortaya çıkacak. Halkların demokratik özlemi ve mücadelesi kazanacak. Toplumcu demokrasisinin kazanması da ikinci bir olasılıktır. Böyle bir durumda da Suriye ve İran demokratikleşme yönünde adımlar atacaklar, dönüşmüş olacaklar. Bu gelişmenin merkezinde de demokratikleşenin esas dinamiği olarak Kürdistan yer alacak ve Türkiye'yle hesaplaşma yaşanacak. Bu hesaplaşmada da ABD'nin bölgedeki siyasi çizgisini temsil eden ve bölgedeki ajanı rolünü oynayan Türkiye yenilecek ve bir demokrasi ocağı haline gelecek. Kürt sorunu Demokratik Özerklik temelinde çözümünü içeren bir bölgesel demokratikleşme gelişecek. Mücadelenin bu yöne evirilmesiyle Arap dünyasındaki isyanlar Demokratik Ortadoğu Birliği diye tanımladığımız bir sisteme kavuşacaktır.

ABD-AKP çizgisinin kazanması neye yol açacaktır? Bütün Arap devletlerini ve İran'ı Türkiye'deki gibi AKP modeli bir ılımlı işbirlikçi islami ulus devlet sistemine dönüştürecek. Bu da Kürtler açısından daha sinsi, gizlenmiş bir inkar ve imha sistemi olacak. Daha gizli ve sinsi bir kültürel soykırım sistemi sürdürülecek. PKK'nin tasfiyesi ve Güney Kürdistan'ın tümüyle kuşatılmış hale getirilmesiyle AKP çizgisinin öngördüğü sözde islam kardeşliğine dayalı bir Türkçülük hakim kılınacak. Bu sağlandıkta sonra Kürt inkarı ve kültürel soykırımı sopayla değil de güzel sözlerle sürdürülecek.

Suriye'de Demokratik Özerklik çizgisi etkili ortaya konmalı

Bu noktada kendi durumumuzu değerlendirmemiz lazım. Suriye'ye biraz önem vermeye çalıştık. Bu konuda bazı adımlar attık. Ancak Suriye'deki mücadelenin önemi dikkate alındığında yaptıklarımızı yeterli görmek mümkün değil. Çabalarımız, adımlarımız bu kapsamda bir yeterlilik arz etmiyor. Henüz kazanması gereken bir eğilim net biçimde ortaya çıkaramadık. Hem siyasi hem eylem çizgi olarak bu konuda önemli eksiklikler var. Özellikle pratik yürütmenin ciddi eksiklikleri bulunuyor. Bunun nedeni, Suriye'deki gerçekliği ve ortaya çıkaracağı sonuçları anlamamaktır. Dikkat edilirse Suriye'deki iki kuvvetin çatışması öne çıkıyor. *Birincisi*; ulus devletçi Baas milliyetçiliği, *İkincisi*; İhvanı Müslimin'in dinci milliyetçiliği. Suriye'deki mücadele iki güç arasındaki çatışmaymış gibi görülüyor. Suriye üzerindeki çatışmanın böyle sürmesi tehlikelidir. Böyle devam ederse Baas milliyetçiliği kazanamayacağına göre İhvanın milliyetçiliği kazanacak. Bu noktada yapılması gereken üçüncü çizgiyi, Demokratik Özerklik çizgisini çok etkili, güçlü biçimde ortaya koymaktı. Bunu yönetim olarak da tartıştık. Yönetim toplantılarında Demokratik Özerkliğin ilan edilmesi ya da fiili olarak pratikleştirilmesi tartışıldı. Genel olarak pratik çalışmalarımızı bu yönde geliştirerek kazanımların ortaya çıkarılmasının daha uygun olacağı kararına varıldı. Ancak pratikte de Demokratik Özerkliği etkili ve siyasal sürece müdahale edecek düzeyde pratrikleştirmediğimiz görülüyor. Biz üçüncü çizgiyi toplumun önüne halkların önüne net ve aktif bir biçimde koymada yetersiz kaldık. Siyasal alanda aktif olacak, etkin müdahale edecek ve siyasal gelişmeleri yönlendirecek bir düzey kazanamadık. Özcesi gelinen aşamada siyasi tutum olarak da eylem çizgisi olarak da etkili konuma ulaşılamadı. Kuşkusuz üçüncü çizginin de bir mücadelesi var. Ancak parçalı, dağınık ve etkin olamadıklarından siyasal süreci yönlendirmede inisiyatif kazanamıyorlar.

Suriye'de demokrasi güçleri çoktur. Çok sayıda etnik grup var. Çok sayıda dinsel, mezhep grubu var. Belli bir sosyal gelişme de var. Kadınlar, gençler geçen sistem altında belli bir aydınlanma, biraz bilinçlenme yaşamış durumdalar. Emekçi kesimlerin oluşumu söz konusudur. Bütün bunlara dayalı ideolojik eğilimler, siyasi hareketler var. Çok sayıda küçük grup halindeler ve zayıflar. Bunları birleştirme yönünde çabalar da var. Son süreçte bu birlikler bir düzeyde oluşturuldu. Çok sayıda örgüt ve gruptan oluşturulmuş demokratik birliktelik söz konusu, ama bu demokratik Suriye programını çok somut ortaya koyamadı. Bir de bu temelde etkili bir eylem çizgisi geliştirmedi. Yani Kürdistan'daki eylemlerle sınırlı kalıyor. Dikkat edilirse Baas-İhvan çatışması içerisinde mevcut Kürdistan'daki eylemlilik çok pasif, etkinlik kuramayan ve çok dikkate alınmayan bir konumda kalıyor. Bu eylemlerin etkisi zayıf olduğu gibi, siyasi gündemi etkileyemiyor. Mevcut düzey milliyetçi çatışmanın önünü alarak, ona fırsat vermeyerek olumlu bir rol oynadı. Hepten yanlış ve olumsuz da görmemek lazım. Çünkü Suriye içinde hareketlilik geliştirilirken ilk amaçlanan Arap-Kürt çatışması yaratmak ve milliyetçilikleri kışkırtmaktı. Böylece Suriye'deki sorunu Arap-Kürt çatışması gibi gösterip saptırmak isteyenler vardı. Hem İhvancı kesimde hem Baas rejiminde hem de onların dışındaki milliyetçi kesimlerde böyle bir eğilim vardı. Eğer Arap-Kürt çatışması olsaydı iki bakımdan da tehlikeli olacaktı. *Birincisi*; siyasal durumu ve bunun için mücadeleyi çizgi saptırmasına uğratacaktı. Çatışmanın yanlış güçler ve yanlış cepheler arasında geçmesini beraberinde getirecekti. *İkincisi*; bu durumun sorumluluğu aşırı derece Kürtlere yüklenecekti. İzlenen politikayla bu önlendi.

Kürdistan'daki izlenen çizgi Suriye'de süren siyasal mücadelenin milliyetçilikler çatışmasıymış gibi gösterilmesine fırsat vermediği gibi Kürt düşmanlığının gelişmesinin de önünü aldı. Kürt katliamının yapılmasına fırsat vermedi. Bu bakımlardan olumludur. Kürtler bir güç olarak duruyorlar. Kürt milliyetçiliği ile Arap milliyetçiliği arasında bir çatışma yaşanmadı. Şu anda yaşanan çatışma iktidar mücadelesi veren dinci milliyetçilikle ulusal milliyetçilik arasındadır. Esas olarak da egemen sistem olmak isteyenlerin iktidar çatışmasıyla halklar arasındaki çelişki daha net görünür hale geldi. İktidar olmayan güçlerle halk arasındaki çelişki ve mücadele Kürt-Arap çatışması tarafından gölgelenmesi önlendi. Buna olumsuz denilemez. Bu da olumlu bir politika olarak değerlendirilirse daha iyi sonuçlar ortaya çıkarılabilir. Eğer Kürt-Arap çatışması önlenmeseydi süreç tehlikeli bir yöne de evirilebilirdi. İzlenen çizginin böyle bir olumlu yönü ve sonucu oldu, ama siyasal gelişmeleri etkileme gücü zayıf kaldı. Demokratik çizgi kendini etkili bir biçimde ortaya koyamadı. Oturması gereken tabanın tümüne ulaşamadı, örgütleyemedi ve harekete geçiremedi. Üçüncü çizgi etkisiz kalınca eski statükoyla küresel sermaye eğilimlerinin sert çatışması her şeyi belirliyormuş gibi bir ortam oluştu. Halbuki etnik gruplar olarak Kürtler, Ermeniler, Süryaniler, Dürziler var. Diğer yandan

> **"Eğer Güneybatı'daki devrim mücadelesinde PKK etkinliğini sağlarsa, orada da AKP saldırılarına karşı çok güçlü bir demokratik direniş geliştirilir ve Demokratik Özerklik etkili bir biçimde inşa edilirse Kuzey Kürdistan'da da Demokratik Özerkliğin zaferinin önü açılacaktır. Bu da Güney Kürdistan'ı derinden etkileyecek ve buradaki devletçi sistemi demokrasiye daha açık hale getirecektir"**

aleviler, hıristiyanlar gibi dini ve mezhebi kesimler var. Yine Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal ve kültürel değerlerinin savunucusu olan islamcı yurtsever demokrat kesimler var. Sosyal kesimler olarak gençler, kadınlar, emekçiler var. Üçüncü çizgi bunları harekete geçirecek etkileyecek bir güce dönüşemedi. Kürtlere hitap etmeyi çok fazla aşamadı. Halbuki Suriye'deki etnik, dinsel ve toplumsal kesimler belli bir bilince sahipler. Suriye'de Lübnan ve Filistin çatışmalarıyla hep canlı tutulan duyarlı siyasal bir bilinç var. Biraz etkili olursa birçok kesim harekete geçirilebilir.

Demokratik Suriye çizgisini net ortaya koymak ve pratikleştirmek lazım

Diğer yandan eylem çizgisi olarak da çok pasif bir eylemlilik aşılamadı. Yürüyüşler nicelik olarak eskiyi aşan çizgide olmadığı gibi, taleplerini de etkili ortaya koyamadı. Süreci karşılamayan klasik demokratik kitle eylemliği aşılamadı. Bir gün Afrin'den başlıyor Derik'e kadar yayılıyor, bir gün Derik'ten başlıyor Afrin'e kadar yayılıyor. Sayıları artsa da belirli sloganlar atılıp mesajlar verildikten sonra dinamizm bitiyor. Sürekli gelişen, değiştiren, dönüşüren bir eylem çizgisi yürütülemiyor. Siyasi süreci yönlendiren, Suriye için bir çıkış, bir yeniden yapılanma çizgisi ortaya koyan bir güce dönüşmüyor. Pasif kalıyor. Şimdi Suriye ve Güneybatı'da aşılması gereken durum budur. Bu düzey devam ederse tehlikeli durum ortaya çıkar, ABD-AKP çizgisi Suriye'de kazanır. Mevcut iktidarın izlediği politikayla kazanma şansı yoktur. Çünkü Kürtler ve demokrasi güçleriyle birlikte Suriye'yi dönüştürüp kendisini demokratik Suriye'nin bir parçası haline getirme iradesi yok. İlle de benim çizgim hakim olmaya devam etmelidir, diyor. Bu çizgi bir süre daha direnebilir, zamanı uzatabilir, çelişkileri artırabilir. Mevcut rejimin direnişi siyasal süreci zamana yayıp ve çelişkileri artırırsa demokrasi güçlerinin yaralanacağı bir durum ortaya çıkabilir. Dolayısıyla mevcut direnişi kendi niyetinden ve hedeflerinden bağımsız, demokrasi güçlerine zemin sunan bir karakter taşımaktadır. Bu bakımdan doğru anlamak, uygun yaklaşmak ve yararlanmak gerekiyor. Ama kazanma şansı yok. Kaldı ki kazanmasının da kimseye de bir faydası yok. Ömrü dolmuş bir çizgidir. Saddam'ın sonunun nasıl bir ızdırapla geldiği görüldü. Hepsinin konumu benzer bir durumu ifade ediyor. Dolayısıyla ABD-AKP çizgisinin dışında farklı bir Suriye ve Ortadoğu gelişsin isteniyorsa, o zaman demokratik Suriye çizgisini siyaseten ve eylemsel olarak çok net ortaya koymak ve etkin pratikleştirmek lazım.

Bu bakımdan Suriye'deki Kürt devrimci demokratik muhalefetin pratiğinin ciddi eleştirilmesi gerekmektedir. Düşüncede doğruların neler olduğunu ortaya koyabilen bir konumdayız. Anlamama, görememe ya da bir görüş ayrılığı içinde olma gibi bir durum da söz konusu değil. Fakat pratik çözüm üretme bakımından yöntem geliştirme bakımından darlık, yüzeysellik var. Çözümleyici bir yöntem geliştirememe var. Mevcut durumda Demokratik Özerkliği pratikte gerçekleştirmeyi hedefliyoruz. Bu konuda çabalara yürütülüyor. Fakat dikkat edilirse bu çabalar etkili bir çizgiye, Suriye'yi kapsayan bir çizgiye dönüşmüyor. Aktif, süreklileşen, toplumu Demokratik Özerklik inşasında ve özgürlük sistemini kurmada harekete geçirmede yetersizlik sürmektedir. Belki geçmişteki zayıf durumları aştık, Kürt toplumunu daha duyarlı hale getirdik, kısmen biraz daha örgütlü kılındı. Toplum içinde bir umut ve moral uyandırdı. Ancak Suriye'de kader belirleyici, geleceği belirleyecek, Kürtlerin ve Ortadoğu'nun kaderini belirleyecek bir mücadele yaşandığı dikkate alınırsa bu düzeyin Kürt özgürlük hareketini ve demokrasi güçlerini etkili kılamayacağı açıktır. Mücadeleyi ve düzeyi Suriye'deki siyasal mücadelenin sonuçlarının Ortadoğu ve Kürdistan için anlamı açısından ele alındığında tarihsel olarak bir geriliği ve sorumsuzluğu ifade eder. Yani durum ciddidir, tehlikelidir. Bu nedenle Suriye'deki durum, Güneybatı Kürdistan üzerindeki durum üzerinden çok daha fazla düşünmek, tartışmak, yoğunlaşmak, yaratıcı yaklaşım geliştirmek çok önemli hale gelmiştir.

Güney yönetimi kim güçlenirse ondan yana tavır koyacaktır

Suriye'deki gelişmeler Ortadoğu'yu ve Kürdistan'daki mücadeleyi çok fazla etkilemez denilmemelidir. Geniş Ortadoğu coğrafyası içinde küçük bir ada olarak görülmemelidir. Arabistan sistemi ne olacak Arap birliği, Arap siyaseti nasıl şekillenecek Suriye'den ortaya çıkacak sonuç tarafından belirlenecek. Kürdistan'ın küçük parçasıdır, bu nedenle buradaki durum Kürdistan üzerindeki mücadeleyi çok fazla etkilemez demek de gaflet olur. Şimdi Kürdistan üzerindeki mücadele bir dengededir. Güney-Kuzey dengesinde, devletçi demokratik sistem dengesinde, KDP-PKK dengesindedir. Bu denge bozulacak Rojava'da. Mevcut haliyle Kürdistan genelindeki ve Güneybatıdaki durum PKK ve demokratik toplumcu güçlerin lehinedir. Ama bu etkin pozisyon aktifleşip siyasal gelişmeleri yönlendiremiyor. Dolayısıyla ya bu olumlu durumu aktifleştirerek başta Kuzey Kürdistan olmak üzere bütün Kürdistan parçalarını etkileyecek demokratik devrimi hakim kılınacak ya da inkarcı devletçi sistem hakim olacak. Bu aslında Türki milliyetçiliği başta olmak üzere Kürtleri yok etmek isteyen inkarcı ve kültürel soykırımcı sistemin hakim kılınması anlamına gelecek. PKK kuşatılacak ve şimdiye kadar gelişmiş demokratik birikim tasfiye edilecektir. Siyasal gelişme bu doğrultuda olursa Güney Kürdistanlı güçler Kürt özgürlük hareketine ve demokrasi güçlerine daha fazla tavır alacaktır. Tüm Kürdistan parçalarındaki özgürlükçü ve demokratik güçler boğulmaya çalışılacaktır. Doğu'da mevcut durumda etkili açılım yapma durumu da olmadığına göre Kürt devrimi Kuzey Kürdistan'da kuşatma altına alınacaktır.

Kuzey Kürdistan'da zaten demokratik siyaset üzerinde de çok kapsamlı bir tasfiye hareketi yürütülüyor. Üç yıldan bu yana siyasi soykırım operasyonları dediğimiz saldırılarla ezilmeye çalışılıyor. Bunda amaç, gerillayı Kuzey Kürdistan'ın sınırında dağlık alanında siyaset yapamaz hale getirmektir. Tümden ezilemese de bu direnişin çok fazla bir siyasi, sosyal etkisi olmayacak ve devrime dönüşmesi zorlaştırılacaktır. Bu ciddi bir durumdur. Aslında sorun "Güney Kürdistan'a operasyon oldu mu olmadı mı, Medya Savunma Alanları vurulacak mı vurulmayacak mı" sorunu değildir. Soruna böyle yaklaşmak bir saptırmadır. Mücadele devrimci güçlerle karşı devrimci güçler arasında kıyasıya sürüyor. Mevcut durumda pozisyonu güçlü olan ve hamle yapacak durumda olan Kürt özgürlük hareketidir. AKP'nin hamle yapma gücü de kara operasyonu yapma gücü de yoktur. Eğer Güneybatı'daki devrim mücadelesinde PKK etkinliğini sağlarsa, orada da AKP saldırılarına karşı çok güçlü bir demokratik direniş geliştirilir ve Demokratik Özerklik etkili bir biçimde inşa edilirse Kuzey Kürdistan'da da Demokratik Özerkliğin zaferinin önü açılacaktır. Bu da Güney Kürdistan'ı derinden etkileyecek ve buradaki devletçi sistemi demokrasiye daha açık hale getirecektir. Zaten Güney Kürdistan yönetimi kim gelişirse, güçlenirse ondan yana tavır koyacaktır. ABD ve onun Ortadoğu'daki işbirlikçi siyasal modeli AKP bu süreçte hakimiyetini sağlarsa Güneyliler onlara işbirlikçilik yapacak, PKK kazanırsa PKK'yle ittifak yapacaktır. Mevcut haliyle bu iki duruma da açık bir duruş içindedir. Mesut Barzani'nin açıklamaları bunu somut yansıtıyor. Gerçek olan budur. Bu anlamda da onları da doğru anlamak lazım.

Suriye'de demokratik devrim kazanırsa Güneybatı Kürdistan'da Demokratik Özerklik hayat bulursa bunun Kürdistan ve İran üzerindeki etkisi çok fazla olacak. Bu durumda Doğu Kürdistan en büyük Kürt demokratik hareketinin ve serhildanların gelişeceği yer olacaktır. İran halklarının demokratik devrim ayaklanmasına sahne olacaktır. Bu da İran'la büyük bir devrimci, demokratik gelişme sağlatarak tüm Ortadoğu'daki gelişmeleri önemli düzeyde etkileyecektir. Mücadeleye böyle bir geniş ufukta bakmak lazım. Mevcut durumda yaşananlar bu çerçevededir. Bunun dışındaki her gündem bir saptırmayı ifade ediyor. Türkiye'nin kara operasyonu bu geniş gündem içinde fazla önemi olmayan bir yere sahiptir. Türk devletinin böyle bir operasyon yapma gücü de yoktur. Özellikle son dönemlerde geliştirilen bazı yaklaşımların hepsi psikolojik savaş kapsamındadır. Güney Kürdistan'a operasyon oldu mu, olacak mı, kara operasyonu başladı başlayacak, hava saldırıları oldu, karadan da geliriz vururuz, denilmesi ve ortada hiçbir şey yokken PKK'nin yok edileceğinden söz edilmesi tamamen bir psikolojik savaştır. Öyle ki PKK sonrasında nasıl şekillenmeler olacak bunları tartışıyorlar. Sanal dünyaya uygun olarak hayali imhalar ve bunun üzerine siyasal düzenler geliştiriyorlar. Özcesi büyük bir psikolojik savaş söz konusudur. Bu mücadeleyi ve halkların mücadele yönünü yanıltmaya dönüktür. Olmayan savaştan zafer kazanmayı sağlamayı umuyorlar. Sanal dünyadaki gibi kendine göre bir savaş kurguluyor, kendisi oynuyor ve kendisi kazanıyor. Özcesi fiili savaş olmadan sanki varmış gibi göstererek psikolojik savaş üzerinden karşı devrim zafer kazanmak istiyor. Bunu görmek zor değil. AKP'nin bu konudaki ustalığını kabul etmemiz lazım. Bizi psikolojik savaşla yaratılan sanal savaşla etkisiz kılmak istiyorlar. Dolayısıyla bu psikolojik savaş karşısındaki zayıf konumumuzu aşmak, Türkiye ve bölgedeki siyasal gelişmeleri doğru ortaya koyup halklarımızı harekete geçirerek gericiliği yenilgiye uğratıp özgürlüğü ve demokrasinin kazanmasını sağlamak gerekiyor.

Dördüncü stratejik mücadele dönemi-2

Neden Devrimci Halk Savaşı?

Böyle bir döneme neden gerek duyulduğunu, bu dönemin neden gündeme geldiğini aydınlatmamız gerekmektedir. Devrimci Halk Savaşı'nın neden gündeme geldiği, buna niye ihtiyaç duyulduğu sorularını sormadan, bunu doğru ve yeterli bir biçimde aydınlatmadan Devrimci Halk Savaşı doğru anlaşılamaz. Dolayısıyla da onun gereklerine de doğru ve başarılı yanıt verilemez. Nasıl ki Devrimci Halk Savaşı'nın nasıl bir tarihi miras üzerinden yükseldiğini, gündeme geldiğini doğru ve yeterli anlamadan böyle bir savaşı başarıyla yürütebilmek mümkün değilse, aynı biçimde böyle bir savaşın neden gündeme geldiğini de doğru anlayamazsak, yine bu savaşın gereklerini yerinde ve zamanında başarıyla yerine getiremeyiz. Doğru ve tam anlayamayız, onun stratejik ve taktik çerçevesini doğru ve yeterli bilince çıkartamayız, dolayısıyla da üzerimize yüklediği görev ve sorumlulukların gereğini pratikte yeterli, başarılı bir biçimde yürütemeyiz. O bakımdan bu soruyu sormamız ve cevaplamamız gerekmektedir.

"Bunlar doğal stratejik gelişmeler, peş peşe ekleniyorlar. Dolayısıyla dördüncü stratejik dönem parti ve mücadele tarihimizin stratejik dönemi, Devrimci Halk Savaşı dönemi olacaktı ve bu biçimde gündeme geldi" denilirse yanlış olur. Belki Devrimci Halk Savaşı diye bir şey hiç gündeme gelmeyebilirdi bile. Bırakalım böyle bir zorunluluk olmasını, onun gündeme gelmesini gerektiren zorunlu nedenler vardır. Bunların görülmesi gerekmektedir. Yoksa öyle bir doğal seyir değildir. Bunları, sanki stratejik aşamalarmış gibi, önceden belirlenmiş özgürlük mücadelesinin doğal stratejik aşamalarıymış gibi değerlendiremeyiz. Bundan önceki stratejik aşamalara yaklaşımımız da öyle olamaz, Devrimci Halk Savaşı olgusuna yaklaşım da hiç böyle olamaz.

Dördüncü stratejik dönem, Devrimci Halk Savaşı değil de, barış dönemi de olabilirdi. Örneğin barışçıl inşa stratejisi uygulayabilirdik. Ekonomik kalkınma ağırlıklı bir stratejik mücadele ve çalışma dönemi olabilirdi. Fakat bunlar olmadı. Yeniden bir savaş durumu gündeme geldi. Bu savaşın hedefi olarak da, 'varlığını koruma ve özgürlüğünü kazanma'yı koyuyoruz. Demek ki Kürt halkının hala varlığını koruma sorunu vardır ve varlığı tehdit altındadır. Hala soykırım saldırıları devam etmektedir. İnkar ve imha sistemi aşılamamıştır. Özgürlüğünü kazanma, ulusal özgürlüğünü kazanma bile gündemdedir. Bu, Kürt toplumunun, ulusunun hala özgür olmadığını ifade etmektedir. Bu kadar uzun süreli bir özgürlük mücadelesi yürütülmüş olmasına rağmen, yine üç stratejik mücadele aşama yaşanmasına rağmen, hala ulusal özgürlüğün kazanılmış olma durumu söz konusu değildir. Özgürlük sorunu vardır. Ulusal özgürlük ihtiyacı hala temel bir gündem olmaktadır. Bütün bunlar, daha önceki stratejik dönemlerde amaçlananın tam başarılamamış olduğunu göstermektedir. Bizim için bu durum, ciddi bir özeleştiri konusu olmaktadır.

"Dördüncü stratejik dönem, Devrimci Halk Savaşı değil de, barış dönemi de olabilirdi. Örneğin barışçıl inşa stratejisi uygulayabilirdik. Ekonomik kalkınma ağırlıklı bir stratejik mücadele ve çalışma dönemi olabilirdi. Fakat bunlar olmadı. Yeniden bir savaş durumu gündeme geldi. Bu savaşın hedefi olarak da, 'varlığını koruma ve özgürlüğünü kazanma'yı koyuyoruz. Demek ki Kürt halkının hala varlığını koruma sorunu vardır ve varlığı tehdit altındadır"

Üçüncü Stratejik Dönem'de yapılamayanların bu sefer yapılması gerekiyor

Önderlik, "otuz yılın özeleştirisi verilsin" derken bunu kastetmektedir. Otuz yıl içerisinde yaşanmış üç stratejik dönemde, bu stratejik mücadelelerin önüne koyduğu temel amaçlar tam başarıya ulaşmamıştır. Dolayısıyla hareket henüz tam başarılı olamamıştır. Daha ortaya çıkış süreciyle birlikte kendine misyon biçtiği, önüne birincil ve temel görev olarak koyduğu görevi, tamı tamına başaramamıştır. Burada bir başarısızlık veya yeterli düzeyde başarılı olamama, dolayısıyla yetersizlik durumu vardır. Bu yetersizliğin özeleştirisini vermek gerekiyor. Bu durumu her şeyden önce yetersizlik olarak görmek gerekiyor. Normal bir seyir olarak görülmemelidir. Bizde "dördüncü stratejik dönem veya Devrimci Halk Savaşı süreci" denildi mi sanki böyle peş peşe eklenen stratejik dönem, çok normal, hem de yeni bir gelişme yaşıyoruz gibi bir durum biçiminde algılanıyor ve değerlendiriliyor. Bunlar yanlıştır ve öyle bir durum söz konusu değildir. Koşullar değişiyor ve bu koşullar bizim önümüze böyle bir mücadele yolunu çıkartıyor. Öncesinden bazı görevler başarıyla, yetkince yerine getirilmiş olsaydı, şimdi böyle bir görev veya stratejik mücadele durumu önümüze görev olarak gelmezdi. Bu anlamda tarihsel bir mücadele yürütülmüş, öyle kolay kolay anlaşılamayan, hazmedilemeyen, mucize düzeyinde başarılar yaratılmış olsa bile, PKK'nin önüne koymuş olduğu temel siyasi hedefleri gerçekleştirmiş olma durumu henüz sonuca gitmemiştir. Bu, bizim eksikliğimiz, yetersizliğimiz ve başarısızlığımızdır. Şimdi yeni bir stratejik mücadele dönemine girerken, Önder Apo, "otuz yılın özeleştirisi verilsin" derken bunu ifade etmektedir. Üçüncü Stratejik Dönem'de yapılamayanların bu sefer yapılması gerektiğini belirtiyor. Yoksa "geriye dönüp özeleştiri veriyoruz, hatalarımız olmuş, eksikliklerimiz bulunmuş" diyerek günah çıkarma yaklaşımı içinde olmak değil de, şimdiye kadar yapılamayanı yapmamızı, başarılamayanı bu sefer hem de yüksek bir oranda başarmamızı istemektedir. Özeleştiri vermek, bunu gerçekleştirmeyi içermektedir.

Peki, başarılamayan görevler nelerdir? PKK, 1977 yılında Kürt sorununu çözme görevini koydu önüne. Programı ortadadır. O program, Birinci Stratejik Dönem'de de hedefti. Bu programı gerçekleştiremedik. Bu yönlü belli gelişmeler yarattık, ama farklı durumlar, olaylar, siyasi, askeri koşullar ortaya çıktı. Mücadele stratejisini değiştirmek durumunda kaldık. Program hedefini başaramadık. Program gündemde kalmaya, temel amacımız olmaya devam etti. Uluslararası sisteme, Türkiye demokrasi hareketinin durumuna, yine kendi mücadelemizin, gerillanın gelişim çizgisine dair partinin öngördükleri, parti çizgisinin içerdikleri gerçekleşmiş olsaydı, '91 ve '92 yılında Uzun Süreli Halk Savaşı'yla önümüze koyduğumuz hedefi gerçekleştirmiş olacaktık. Bu gerçekleşmeyecek bir husus da değildi. Sadece Kürdistan'da süren mücadele, '90'ların başında Türk ordu ve devlet sisteminde yarattığı sarsıntı dikkate alınırsa, bu mücadele çizgisine uygun bir biçimde daha güçlü geliştirilseydi, aynı biçimde Türkiye'deki demokratik halk hareketi tarafından tamamlansaydı, uluslararası sistem de buna güç ve destek verseydi, bu devletin arkasında değil NATO, kim olursa olsun param parça olurdu. Güm bür gümbür devrilir giderdi. Şimdi NATO da, Amerika da Ortadoğu'da birçok diktatörü, devleti ayakta tutamıyor. Halkların gücü karşısında öyle kolay ayakta kalmak mümkün değildir. Fakat bazı koşullar yerine gelmedi. Sovyet sisteminin durumundan biz sorumlu değiliz. Türkiye'de demokratik halk devriminin durumundan da biz sorumlu değiliz. Bunları sahipleri yapamadılar. Tarihsel olarak onlar zaten eleştiriyi hak ediyorlar ve mahkum ediliyorlar.

'93'te zayıf temellere dayalı olarak siyasi çözüm arayışına girdik

Fakat biz de, Kürdistan'da gerilla savaşının gereklerini doğru ve başarılı bir biçimde yerine getirme, onu Botan-Behdinan hattında kurtarılmış alana taşırma gücünü gösteremedik. Türkiye ve uluslararası alanda stratejik olarak öngörülenler gerçekleşmedi, ama Kürdistan'da da önemli bir gelişme imkanı ortaya çıktı. Botan, devrimci savaş merkezi haline geldi. Kuzey'de serhildanlar patlak verdi. Ulusal diriliş devrimi gelişti, halk isyanı başladı. Güney'de buna dayalı olarak bir isyan durumu, boşluk ve bir federe devlet oluşumu gerçekleşti. Irak yönetiminin Güney Kürdistan üzerindeki egemenliği ortadan kalktı. Kuzey ile Güney'i birleştirme, Kuzey için Güney'den destek alma, Botan'ı Behdinan'dan destekleme, Botan ve Behdinan'ı birleştirme fırsatı oluştu. Bunu değerlendiremedik. Bunlar bizim mücadelemizden etkilenerek ortaya çıkan fırsatlar oldular. Bizim yürüttüğümüz mücadeleden, gerilla savaşından kopuk, bağımsız gelişmeler kesinlikle değildir. Ama oluşumunda katkımız olan fırsatları doğru ve yeterli bir biçiminde değerlendirme gücü gösteremedik. Türkiye'de ve uluslararası alan cephesinde aleyhimizde gelişmeler oldu, ama Kürdistan cephesindeki gelişmeler lehimizeydi. Bunu daha büyük bir gelişmeye dönüştürebilirdik. Bunu yapamadık. Siyasi diyalogun ve müzakerenin önünü açacak bir askeri etkinlik gösteremedik ve kurtarılmış alan yaratamadık. Dolayısıyla Kürt sorununun siyasi çözümünün önünü açamadık. Halbuki bunun verileri oluşmuş ve olgunlaşmıştı.

Sonuçta 1993 yılından itibaren zayıf verilerle stratejik değişiklik yapmak, siyasi çözüm arayışına girmek zorunda kaldık. Siyasi çözüm zemini yaratılmadıysa, neden ateşkes ilan edildiği, öyle bir sürece girildiği sorulabilir. Hiçbir siyasi zemin yaratılamamış değildi. Bu anlamda belli bir siyasi zemin vardı. Fakat bu zemin zayıftı. Serhildan düzeyi her an katledilmeye, tasfiye edilmeye açıktı. Gerilla, bu serhildanı da ayakta tutacak bir askeri etkinlik gösteremedi. Halbuki nicelik olarak da, nitelik olarak da sağlamasının önü önemli ölçüde açılmıştı. Dolayısıyla oluşan imkan ve fırsatları yerinde, güçlü bir biçimde değerlendiremedik. Sonuçta zayıf temellere dayalı olarak, siyasi çözüm arayışına girdik. Daha doğrusu demokratik siyasi mücadeleyi geliştirerek, ona dayanarak, öyle bir mücadelenin etkisiyle, siyasi çözüm sürecini geliştirebilir miyiz arayışına girdik. Düşman da bu zayıflığa dayanarak topyekun savaşı dayattı ve bizi imha ve tasfiye ile yüz yüze getirdi. Zayıf olarak var olan siyasi çözüm imkanlarının siyasi çözüme dönüşmesini engelledi. Bu, açık bir durumdur. Bu bakımdan eksik kalmıştır. Botan-Behdinan savaş hükümeti planlaması hayat bulmuş, bu alanda kurtarılmış bir bölge oluşturulmuş, bir askeri hakimiyet sağlanmış olsaydı, o güce dayalı olarak siyasi çözüm arayışları çok daha farklı olurdu. Siyasi diyalog ve imkanlarının artması çok daha farklı gelişirdi. Ama biz onu sağlayamadık. Bu konuda ciddi eksikliklerimiz oldu; gelişen koşulları zamanında okuma ve onun ortaya çıkardığı fırsat ve imkanları başarıyla değerlendirecek adımları atmada zayıf kaldık.

Siyasi mücadele süreci açısından da, süreci yürütemedik. Örneğin 1993 yılının mart ayında ateşkes ilan edildi, ama bu ateşkesten ne anladık? Hareket olarak buna ne kadar hazırdık, ateşkesle ne yapmak istedik, nasıl yaklaştık, onun ortaya çıkardığı fırsat ve imkanları nasıl anlayıp değerlendirdik? Bu konuda çok geri bir planda kaldığımız bir gerçektir. Bırak böyle anlamayı, değerlendirmeyi tam tersine bireysel arayışların, çeteci eğilimlerin en fazla bu dönemde gündeme geldiğini, erken iktidar hastalığının bu dönemde zuhur ettiğini bilmekteyiz. Önderlik düzeyi belli bir çaba harcadı, yoğun bir değerlendirme yaptı, kamuoyunu böyle bir sürece hazırlamaya çalıştı. Fakat onlar da yeterli olmadı, eksik kaldı. Zaten Önderlik de bunun için özeleştiri vermektedir. Dolayısıyla çeteciliğin, gladionun darbesi, hakimiyeti ve saldırıları gelişme imkanı buldu. Onları önleyemedik. Komplolarla bu sürecin tasfiye olup tekrar imha ve tasfiye amaçlı çok ağır bir topyekun saldırının halkımıza ve hareketimize dönük gelişmesi yaşandı.

1995, '96 ve '97 süreçlerinde de siyasi sürecin önünü açıcı bir askeri etkinlik, başarı gösteremedik. Bu doğrultuda Önderliğin hazırladığı planları –taktik planları– gerilla olarak başarıyla hayata geçiremedik. Burada da yetersizliklerimiz oldu. Önderliğin yaptığı planları bırak hayata geçirmeyi, anlayamadık bile. Örneğin Çelik Operasyonu ve onun karşısındaki duruş, ikinci Güney savaşı, yine '97 yılında araziye dayalı kurtarılmış alan yaratma planıyla Önderlik, Türk devletine etkili bir askeri darbe vurarak, siyasi diyalogun önünü açacak bir sonucu yaratmayı hedefliyordu. Fakat biz bu üç planlama döneminde de bunu sağlatacak askeri başarıyı gösteremedik. Eğer siyasi diyalogun önü açılamadıysa, bunda gerilla cephesinin yetersizliklerinin önemli payı vardır. Bunların özeleştirisini vermemiz gerekmektir. Bu süreçler öyle soyut süreçler değildir. Çok somut süreçlerdir. Sadece mütevazılık olsun diye, "yetersizliklerimiz olmuştur" denilmiyor. Yetersizlikler, somut planlamalar çerçevesinde olmuştur. Kendimize göre savaşmışız. "Savaştık" deyip bunu başarıdan saymamak gerekiyor. Savaştık, fakat bu savaşın bir hedefi vardı. O hedefi başardık mı, başarmadık mı? Bu hedefi de biz değil, Önderlik ve parti belirledi. Kendimize göre hedef koyup, "ben hedefi başardım" diyemeyiz. Önderliğin koyduğu hedefler başarıldı mı başarılmadı mı? Doğru anlamamız, değerlendirmemiz gereken husus bu olmaktadır.

15 Şubat komplosu engellenebilirdi

Bu sürecin ardından 1 Eylül 1998 yılında gerçekleştirilen üçüncü tek taraflı ateşkes süreci geldi. Orada hiç varlık gösteremedik. Sürece uluslararası komplo dayatılmasına rağmen, komployu anlamaktan ve ona karşı mücadele yürütmekten uzak düşen, dolayısıyla Önderlik gerçeğinden neredeyse bütünüyle kopan bir durumu yaşadık. 15 Şubat komplosu, biraz da bunun sonucunda gerçekleşti. 15 Şubat komplosu engellenemez değildi. Kuşkusuz Kürdistan'da mücadele zordu, düşman saldırılarını boşa çıkartmak, zayıflatmak öyle kolay bir iş değildi. Ama "mücadele edilemezdi" diye bir durum da söz konusu değildir. Tam tersine, mücadele fırsat ve imkanları az çok vardı. Doğru değerlendirilseydi bu tür sonuçlar önlenebilirdi. Belki öyle hemen kolay, ucuz başarı elde edilemez, çözüm yaratılamazdı, ama 15 Şubat gibi bir olay da engellenebilirdi. Ona da fırsat verilmeyebilirdi. "Engellenemezdi, mutlaka olurdu" demek kesinlikle yanlıştır. Nitekim zaten dört ay boyunca engellendi. 9 Ekim 1998'den, 15 Şubat 1999'a kadar engellendi. Bunun hepsi mücadeleyle oldu. Doğru tutum ve etkili mücadele komplonun başarısını önlüyordu. Gerekli duyarlılık gösterilebilse, çizgiden kopuş olmasa, örgüt ve halk süreci doğru anlayıp yürütebilseydi 15 Şubat bu şekilde olmayabilirdi. Komploya karşı mücadelenin seyri çok daha farklı bir biçimde gelişebilir, devam edebilirdi.

2003 yılında AKP iktidara gelir gelmez Önderlik, üç aylık süre tanıdı ve ona göre hazır olsaydık, AKP daha bu kadar güçlenmeden, hegemonya kurmadan onu zorlayabilirdik. Ona, siyasi çözüme dönük adımlar attırabilirdik. Fakat bırakın öyle yapmayı, yine Önderlikten koptuk ve neredeyse tasfiye oluyorduk. Hareketin, ABD ve AKP'nin kuyruğuna takıldığı, çok tehlikeli bir süreç yaşadık. Bu da öyle doğal bir durum, bir zorunluluk değildi. Bizim hata ve eksikliklerimizin sonucuydu. Çizginin gereklerini doğru anlayıp örgütleyemeyen, pratiğe geçiremeyen yönetim ve kadro duruşunun bir sonucuydu. Daha sonra da 2005 yılından itibaren diyalog adı altında bir süreç geliştirildi. 2006 Ağustos ayında bu çok daha da ileri götürülüp bazı çevreler araya girdiler. Buna biraz karşılık vermeye çalıştık, ama beş-altı yıl geçmesine rağmen hala ciddi bir sonuç yoktur. Hala çok az sonuçlarla hareket ediliyor. Elbette hiçbir sonuç yok değil. Önderlik ile avukatların haftalık görüşmesi bile buraya bağlıdır. Bunlar, Türkiye'nin iyi niyetiyle, hukuk devleti olmasıyla gerçekleşmiyor. Böyle sanılıyorsa bile bu büyük bir yanılgıdır. Her şey karşılıklı pazarlıklarla, mücadele sonucu olarak gerçekleşmektedir. Önderlikle görüşmeler oluyor. Buna bir tür diyalog denilmekte. Bu görüşmeler, aleni ve açık hale geldi, kamuoyuna biraz yansıdı. Bunlar elbette basit hususlar değildir. Bunları küçümsememek gerekiyor. Bunlar da önemli gelişmelerdir, ama yeterli değildir. Henüz herhangi bir sonuç yoktur ve Kürt sorununun siyasi çözümü gerçekleşmemiştir. Siyasi programımız, hedeflerimiz açısından ele alıp baktığımızda da ortada somut gerçekleşmiş bir sonuç yoktur. O halde burada da başarı yoktur. Yani istediğimiz sonucu alamadık. Kuşkusuz ki burada da belli gelişmeler yarattık. Nasıl ki baştan beri yenilgiler hep önlendiyse bu süreçte de önlendi. Halk direnişi korunup sürdürüldü. Fakat Kürt sorununun siyasi çözümü de gerçekleşmedi. Bunların hepsi bizim yetersizliklerimizin bir ifadesi, başarılı olamamanın sonucu olmaktadır. Burada yarım bir başarı durumu vardır. Önderlik bu durumu, hep tekrar, "ne zafer ne de yenilgi" durumu olarak değerlendirdi. Belli kazanımlar var, yenilgi de önleniyor, ama zafer de yoktur. Tam başarıya da gidilmiyor. Program olarak önümüze koyduğumuz hedefleri tam gerçekleştiremiyoruz. Dolayısıyla Kürt sorununun siyasi çözümünü sağlayabilmiş değiliz. Bu da bir realite, durum ve bizim eksikliğimiz, başarısızlığımız oluyor. İşte mevcut durumda yeniden Varlığını Koruma ve Özgürlüğünü Kazanma'nın, temel hedef olarak önümüzde durmasının esas bir nedeni budur. Bütün bu süreçlerdeki yetersizliklerimiz, siyasi çözümü yaratamayışımız hala PKK'nin ve Kürt halkının önüne varlığını koruma ve özgürlüğünü kazanma mücadelesini yürütmeyi görev olarak koymaktadır.

Varlığa dönük tehlike olduğu için savunma savaşı verilecektir

Bunun için önümüze yeniden, daha büyük bir savaş gündeme geliyor. Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ni uygulamak zorunda kalıyoruz. Yoksa Devrimci Halk Savaşı'nı yürütmeyi çok istediğimiz, toplum savaşmayı çok istediği, savaş delisi olduğu ve savaşsız yaşayamadığımız için değildir. Yine tek ve çözümleyici yolun, geliştirici olanın Devrimci Halk Savaşı Stratejisi olmasından dolayı değildir. Devrimci Halk Savaşı'nı gerektiren nedenleri ortadan kaldıramadığımız içindir. Varlığını koruma ve özgürlüğünü kazanma gibi büyük bir savaşla sağlanabilecek görevlerin hala önümüzde duruyor olmasından dolayıdır. Önümüzdeki görevler onlar olmasaydı, gündeme Devrimci Halk Savaşı gelmezdi. Varlığını korumak, savunma yapmayı ifade etmektedir. Varlığa dönük tehlike olduğu için savunma savaşı verilecektir. Özgürlüğünü kazanmak, soykırımı durdurmaktan ve yıkmaktan geçmektedir. Karşımızda tepeden tırnağa şiddete bürünmüş bir sömürgeci ve soykırımcı rejim var. Böylesi bir durumda bu rejimi, savaşarak etkisizleştirebilir ve aşabilirsin. Devrimci Halk Savaşı onun için gündeme gelmektedir. Bu bakımdan bunda eksikliklerimizin, yetersizliklerimizin, başarısızlıklarımızın temel bir etkisi vardır. Bir boyutu kesinlikle bu olmaktadır.

Diğer bir boyut, Kürt sorununu çözüme götürecek bir zihniyet ve siyasetin karşımızda oluşmamasıdır. Siyasi çözüm çabalarının tasfiye edilmiş olması, siyasi çözüm güçlerinin imha ve tasfiyeye maruz bırakılmış olması bunda rol oynamaktadır. Demokratik siyaseti bir çözüm aracı olmaktan çıkararak, gündeme yeniden tek çare olarak Devrimci Halk Savaşı'nı getiriyor. Bu noktada üçüncü stratejik mücadele döneminde yaşananları doğru anlamak gerekmektedir. Önderlik son dönemlerde bu konuları çok somut olarak formüle edip tanımladı. Siyasi çözüm zemini her oluştuğunda, buna bir komplo dayatılmaktadır. Komplocu saldırılarla bu zemin tasfiye edilmektedir. Hem Kürt, hem Türk, hem de devlet cephesinden siyasi çözüm için oluşan zeminler komplocu saldırılarla tasfiye edildi.

1993 ve '94 dönemlerini ifade etmeye, savaşın nasıl dayatıldığını, yeni gelişmekte olan siyasetin nasıl tasfiye edildiğini, halk hareketine katliam, sindirme ve pasifikasyonun nasıl dayatıldığını değerlendirmeye çalıştık. Diğer yandan Türkiye siyasetinin, demokratik güçlerin nasıl sindirildiklerini, en önemlisi de devlet içerisinde Kürt sorununun çözümüne eğilim duyan güçlerin, –bunlar cumhurbaşkanı, kuvvet komutanı da olsalar– nasıl komplolarla yok edildiklerini iyi bilmekteyiz. Bunu Erbakan kliğinin 1997 yılında tasfiyesinde de net bir biçimde gördük. Bu çabaların birçok dış dayanakları da vardı. İçerde de önemli ölçüde çözüm imkanı ortaya çıkmıştı. Özellikle askeri operasyonların başarısız kılınması, böyle bir duruma belli bir zemin de sunuyordu. Fakat tasfiye ve gladio saldırıları dayatıldı ve bu 'Ergenekon' denilen gladionun planlı dayatma ve saldırılarıyla bu zemin tasfiye edildi.

2001 ve 2002 yılında uluslararası komplonun imha amacı başarısız kılındıktan sonra oluşan siyasi çözüm imkanları da Ecevit kliğinin tasfiyesiyle ortadan kaldırıldı. Bunları 2001 Şubatı'nda anayasa kriziyle, mali krizin ortaya çıkartılmasıyla, ardından Ecevit hükümetinin küresel mali sistem tarafından kuşatılmasıyla gördük. 2002'de en güçlü olduğu, sözde Avrupa Birliği'ne girme hazırlıkları yaptığı, böyle olduğunu sandığı bir dönemde bir anda nasıl paramparça olup devrildiğini gördük. O dönemde Ecevit'e dönük sadece siyasi komplolar da sürmedi, fiziki saldırılar da geliştirildi. Özal'ınki gibi olmadı ama –şimdi Ergenekon yargılamalarında ortaya çıkıyor– neredeyse hiçbir fiziki rahatsızlığı olmadığı halde hastalık adı altında Ecevit'i öldüreceklerdi. Başbakan bile olsa bu tür saldırılardan kurtulması kolay olmadı. Nitekim zaten ne Ecevit'in kendisi fiziki olarak yaşayabildi, ne de siyasi olarak hükümeti o saldırılardan sonra yaşayabildi.

Şimdi geriye AKP dönemi kalmıştır. AKP'yi iyi çözmeye çalışıyoruz. 2005 Ağustosu'nda genelkurmayla, hükümet bir tartışmaya girdiler. 23 Ağustos'ta, Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplandı ve orada topyekun mücadele kararı çıktı. Sözde bu topyekun kararını genelkurmay savundu ve kamuoyuna duyurdu. Tayyip Erdoğan ve AKP hükümeti, Ankara ve Diyarbakır'da yaptığı açıklamalarda, Kürt sorununun çözümünden yana bir tutum geliştirmek istediğini kamuoyuna duyurdu. Daha sonra Şemdinli olayı gelişti. Kontrgerilla yeniden devreye konuldu. Hükümet ve genelkurmay arasında yoğun bir mücadele oldu ve sonuçta anlaşma yapıldı. Uzlaşmaya vardılar. Şimdi bazıları genelkurmayın çözüm istediğini, ama AKP'nin reddettiğini söylüyorlar. Oysa Hilmi Özkök, topyekun mücadele kararını açıklayan genelkurmay başkanıydı. Tayyip Erdoğan'ın, Ankara ve Amed'deki açıklamaları da biliniyor. Muğlaklaştırılan, karıştırılan bir durum var. Görüntüde AKP bir çözüm arıyordu, genelkurmay ya da Ergenekoncu bazı güçler bunu engellediler gibi görüldü. Bu yönlü bir iç mücadele yaşandı. Genelkurmay-hükümet görüşmeleriyle uzlaşma oldu. En son Tayyip Erdoğan-Yaşar Büyükanıt arasındaki Dolmabahçe görüşmesi tam bir uzlaşmaya yol açtı. Bu, hala devam eden bir uzlaşmadır. Bu, PKK'nin tasfiyesi üzerinde anlaşma ifade eden bir uzlaşmadır. İşbölümü yapmış durumdalar. AKP bu tasfiye operasyonunun ekonomik, siyasi, psikolojik yönünü yürütüyor, genelkurmay ise askeri boyutunu yürütmektedir. PKK'nin tasfiyesi üzerinde iktidarı bölüşüyorlar, uzlaşıyorlar. Ordu, genelkurmay başkanlığı, devleti ve iktidarı AKP'ye bu nedenle teslim etmiş bulunuyor. Eğer bugün AKP bu kadar iktidar hegemonyası geliştirebilecek bir düzeye geldiyse, bunun sonucunda geldi.

1 Ekim 2006 yılında beşinci tek yanlı ateşkes gündeme geldi. Birçok çevre çağrıda bulunmuştu, aracılık yapacaklardı. DTP'den ABD'ye kadar, oradan Güney Kürdistan yönetimine kadar birçok aracı vardı. Fakat ateşkes olduktan sonra, hiç kimse verdiği söze sahip çıkmadı, sözünün gereğini yerine getirmedi, ya da getiremedi. Her ne olduysa bunlar gerçekleşmedi. Bunun ardından 2007 seçimleri gündeme geldi. Seçimden sonra ABD ile de anlaşarak, kendi içlerinde de birleşerek, aralık başından itibaren topyekun savaş konseptini hayata geçiren bir saldırı içine girdiler. Savaşı sadece Kuzey ile sınırlı tutmadı, Güney'e de yayıp sarkıttılar. ABD'yle, Güney Kürdistan yönetimiyle, Irak'la bir tür uzlaşma ve ortak operasyon yürüttüler. Bunu 2008 Şubatı'nda kara operasyonuna dönüştürmek istediler. Zap operasyonunda istenen sonucu alamamaları, saldırının kırılması askeri boyutta Türk genelkurmayını başarısız kıldı. Ardından ideolojik baskı yürüttüler. Önderlik üzerinde baskıları tırmandırdılar. O da Önderlik ve halk direnişiyle kırıldı.

Geriye 29 Mart 2009 yerel seçimleri kaldı. "Bu seçim referandumdur" dediler. Kim kazanırsa onun olacaktı. Seçimde DTP büyük bir başarı elde etti. AKP, Kürdistan'da gerçekten de yenilgi aldı. Referandumu açık bir biçimde, Kürt demokratik siyaseti kazanmış oldu. Bu da Kürt sorununun siyasi çözüm zeminini güçlendirdi. Güçlü bir demokratik siyasi zemin ortaya çıkardı.

Çözüm istenmiş olsaydı bundan daha iyi bir ortam olamazdı. Fakat hareket olarak buna fırsat vermek için 13 Nisan'da ilan ettiğimiz çatışmasızlığa, 14 Nisan'da, hemen bir gün sonra, AKP hükümeti demokratik siyaseti tasfiye etmeyi amaçlayan, halkın siyasi soykırım operasyonları dediği kapsamlı bir operasyon saldırısı başlattı. Demokratik siyaseti, Kürt sorununun siyasi çözümünün zemini yapacağına, oluşmuş bu zemini tasfiye etmek için, hiçbir hukuk kuralı dinlemeyen bir saldırı içerisine girdi. Bir de bunun adına "açılım politikası" dedi. Sözde Kürt açılımı yapıp Kürt sorununu çözüyor. Ama Kürt'ün özgür iradesini,

"Varlığını korumak, savunma yapmayı ifade etmektedir. Varlığa dönük tehlike olduğu için savunma savaşı verilecektir. Özgürlüğünü kazanmak, soykırımı durdurmaktan ve yıkmaktan geçmektedir. Karşımızda tepeden tırnağa şiddete bürünmüş bir sömürgeci ve soykırımcı rejim var. Böylesi bir durumda bu rejimi, savaşarak etkisizleştirebilir ve aşabilirsin. Devrimci Halk Savaşı onun için gündeme gelmektedir"

siyasi iradesini tasfiye etmeyi, imha etmeyi hedefliyor. Dışlayalıp cezaevine dolduruyor. Bu, "Kürt'ü de biz temsil ediyoruz, Kürt sorunu çözülecekse de biz çözeriz. Kürtler irade olacaksa da AKP iradesiyle olurlar" anlamına geliyor. AKP de kemalizmin "bu ülkeye komünizm gelecekse de biz getiririz" mantığıyla hareket ediyor. 1924'ten itibaren oluşan resmi ideolojinin, tam temsilcisi konumundadır. İdeolojik kavramları çok kullanmıyor, ama siyasi olarak tamı tamına o çizgiyi yürütüyor.

Geriye direnmek dışında herhangi bir yol bırakılmıyor

Sonuçta DTP'yi de kapattılar, İmralı'da 17 Kasım darbesini yaptılar, belediye başkanlarını tutukladılar. Bu tutuklama operasyonu hala devam etmektedir. Tutuklu sayısı iki bin beş yüzü aşmış durumdadır. KCK operasyonu adı altında özgür Kürt iradesine asla fırsat vermiyorlar. Nerede biraz özgür demokratik bir örgütlenme, kıpırdanma oluyor ve eyleme dönüşüyorsa derhal oraya baskın düzenliyorlar. Tutuklayıp hapse koyuyorlar. Her hafta 40-50 kişi gözaltına alınıyor, 15-20 kişi tutuklanıyor. Demokratik siyaset yapma imkanı bırakılmamıştır. Kelaynak kuşu gibi ortada üç dört milletvekili bırakmışlar. Demokratik kamuoyunu onunla manipüle ediyorlar, ama özde örgütleme yapacak, toplumu temsil edecek, demokratik konfederalizmi örgütleyecek, Kürt demokratik toplum örgütlülüğünü ortaya çıkartacak bütün kurumları kapatıyorlar, kişileri zindana koyuyorlar. Bu açık bir durumdur. Büyük bir tasfiye hareketidir. Siyasi çözüm zeminini tümden kurutmadır. Gelinen nokta böyle bir noktadır. Yüzde on seçim barajının, Kürt iradesinin meclise yansımasını engellemek için konduğu her zamankinden daha açık hale gelmiş bulunuyor. Dolayısıyla 12 Haziran seçimleri açısından böyle bir durum var. Seçim bir siyasi çözüm aracı olmaktan çıkmıştır.

Siyasi diyaloga yaklaşımları da ortadadır. Ortada herhangi bir yetkisi olmayan, sadece bizi oyalamak, kandırmak, zaman kazanmak amaçlı, tatlı dilli sözler söyleyen bir oyalama sistemi var. Yoksa öyle gerçekten de bir diyalog, müzakere, Kürt sorununa çözüm arama durumu söz konusu değildir. Aslında siyasi soykırım operasyonlarının sürmesine, demokratik siyasetin tasfiye edilmesine, fırsat zemin yaratmak için biz engelleniyoruz, biz ona vesile yapılıyoruz. Direniş hareketi, tatlı sözlerle susturularak, demokratik siyaseti tasfiye edecek operasyonlar yürütülüyor. Böyle bir komplo ve oyun geliştiriliyor. "Hareket ederseniz, teröristsiniz deriz, dolayısıyla önünüzü kapatırız, ondan sonra da biz istediğimiz kadar tutuklarız. Seçime sokmayız, gel sandıkta yarışalım deriz. Hapse koyar, siyaset yapmaya izin vermeyiz, ardından gel siyaset yap deriz" yaklaşımı sergilenmektedir. AKP'nin bu yaptığına göz boyama değil, çocuk kandırma bile denilemez. Çocuk kandırırken hiç değilse ağzına bir şeker verirsin, biraz tatlı koyarsın, onun karşılığında kanar. Bizimkinde o da yoktur. Şiddet dayatıyor, hapse koyuyor. "Hapse koyuyorum daha ne istiyorsun!" diyor. Bir tane AKP Diyarbakır milletvekili vardı, "eskiden öldürülüyordunuz, biz hiç olmazsa hapse koyduk, yaşıyorsunuz, daha ne istiyorsunuz!" diye ifade ediyordu. AKP'nin Kürt sorununa çözümü, özgür Kürt'e yaklaşımı budur. "Öldürmeyeceğiz, hapiste kalacaksınız, biz de iktidar da kalacağız. Buna razı olmazsanız tüm gücümüzü kullanır sizi buna razı ederiz" demektedir.

Seçim çözüm aracı olmaktan çıkmış, diyalog bir oyalama ve tasfiye aracı olmuştur. Siyasi soykırım operasyonları sürmektedir. Demokratik siyasete iki seneden beri imha ve tasfiye dayatılmaktadır. Kürdistan'da siyasi mücadele yürütmenin, demokratik siyaset yapmanın koşulları yoktur. Demek ki ne siyasi mücadele yürütebiliyoruz, ne de siyaset zemini vardır. AKP tam bir oyun oynamaktadır. Hep bir beklenti yaratıyor. Bir de tehdit ediyor. Bizi hep İmralı tehdidi altında tutuyor. Devrimci Halk Savaşı bir de bu durumdan dolayı gündeme geliyor. Siyasetin hiçbir alanı artık çözüm alanı değildir. Çözüm olma imkanı yoktur. Ne görüşmeyle çözüm bulabiliyoruz, ne seçimle çözümün önünü açılabiliyoruz, ne siyasi mücadele yürüterek, siyasi örgütlenmeye yaparak çözümü zorlayabiliyoruz. Geriye, Devrimci Halk Savaşı kalıyor. Tıpkı 12 Eylül 1980 ardından bize dayatılana benzer bir durum dayatılıyor. 12 Eylül 1980 ardından dayatılan, silah zoruyla imha ve tasfiyeydi. Şimdi ise demokratik ve siyasi çalışmalara dayatılan, hukuk ve zindan zoruyla imha ve tasfiyedir. Geriye direnmek dışında herhangi bir yol bırakılmıyor. İşte temel bir direniş biçimi olarak da Devrimci Halk Savaşı böyle gündeme geliyor. Direnme dışında, diğer yollar kapatılmıştır. Açıkmış gibi görünmesi bir hiledir. Bu konuda birçok çevre oyuna geliyor; BDP'den tut, aydınlara kadar çoğu oyuna gelmektedir. Sanki önü açıkmış gibi görüyorlar. Halbuki öyle bir durum yoktur. Hepsi oyun, hile, oyalama, ondan sonra kendi bildiğini kabul ettirmedir. Bu hareket, bunu kabul edemez. Biz artık böyle oyalanamayız. Bu durumun izahını yarın yapamayız. Böyle kabul ettik mi, PKK çizgisinden kopmuşuz demektir. Ortada Apocu çizgi kalmaz. Biz de o reformist milliyetçi akımların içerisine düştüğü durumların içerisine düşeriz.

PKK'ye şimdiye kadar gelişme sağlatan kesinlikle çizgi duruşuydu, direnişçi duruşuydu. Diğer güçleri yenilgiye uğratan da teslimiyetçi duruşlarıydı. Eğer biz şimdi bir çizgi duruşu gösteremezsek, direniş tutumu gösteremezsek biz de teslimiyetçi duruma düşmüş oluruz. Bize çok açık bir biçimde şiddetle öldürme değil de, zamana yayılmış nazikçe öldürme dayatılıyor. Buna razı olmamızı bekliyorlar. Bize, "sizi kurşuna dizmiyoruz, ipe de asmıyoruz. Biraz ilaç verip uyutacağız, uyku halinde öldüğünüzü bile hissetmeyeceksiniz" demektedirler. AKP'nin PKK'ye dayattığı budur. PKK'den istediği de buna razı olmasıdır. Oyun bu kadar ince ve derindir. Bu durum dokuz yıldır bu biçimde devam etmektedir. Bu, hala da devam ettirilmek isteniyor. Bu anlamda AKP gerçeği, çok iyi anlaşılmak durumundadır. AKP'nin bir çözüm gücü ve çözüm niyeti yoktur. Yine çözüm zihniyeti ve politikası yoktur. Hepsi bu tarzda bir imha ve tasfiyedir. AKP, inceltilmiş bir imha ve tasfiyeyi dayatma hareketidir. Bu nettir ve açığa çıkmıştır. Dolayısıyla PKK ve Kürt halkı için direnmekten başka bir yol kalmamıştır. Bu direnişin yöntemi olarak da Devrimci Halk Savaşı gündeme gelmektedir. Devrimci Halk Savaşının gündeme gelişinin bir nedeni de budur. Eğer zamanında başarı elde etmiş olsaydık, yine yetersizliklerimiz olmamış olsaydı bu gündem hiç olmayacaktı. Sorun şimdiye kadar çoktan çözülmüş olacaktı. AKP bu kadar fırsat vermeye ve destek göstermeye karşın bir siyasi çözüm gücü olsaydı sorun çözülecekti. Ama öyle bir durum yoktur. En son sabrı gösterdik. Her türlü baskıya, işkenceye tahammül gösterdik. Ama bunun karşılığında hep daha fazlası dayatıldı. Kesinlikle siyasi çözümün önü tıkatıldı, kapatıldı. Geriye direnmekten başka bir yol bırakılmadı. Direnmenin yolu ve biçimi de Devrimci Halk Savaşı'dır.

Varlığını korumak ve özgürlüğünü kazanmak için ne bedel ödemek gerekiyorsa mutlaka ödenecektir

Dördüncü stratejik dönemin Devrimci Halk Savaşı, yeni bir savunma direnişi olarak gündeme gelmesi buradan kaynaklanıyor. Bu gerçeğin iyi görülmesi, anlaşılması ve anlatılması gerekmektedir. Bunu herkese anlatabilmeliyiz. Çünkü bu, tersyüz ediliyor. Sanki gelişmeymiş gibi gösteriliyor. İyi bir durum olarak gösteriliyor. Bize, "sabredin" deniliyor. Bunu sadece dışımızdakiler demiyor; sağımızda solumuzda, etrafımızda olanlar da söylüyorlar. Toplum manipüle edilmeye çalışılıyor. Bu yanlıştır ve onlara fırsat vermememiz gerekiyor. Öyle olmak demek, kendi çizgimizden çıkarak yavaş yavaş Kemal Burkay çizgisine gitmek demek olur. Kemal Burkay çizgisinin de, Kürdistan'a hiçbir şey kazandıramayacağı, teslimiyetten ve işbirlikçilikten başka hiçbir şey elde edemeyeceği açıktır. PKK öyle bir çizgiye düşemez. Düştü mü, tasfiye olmuştur demektir. Tasfiye olmayıp kendi çizgisine ve tarihine uygun davranacaksa, o zaman direnip savaşacaktır. Varlığını korumak ve özgürlüğünü kazanmak için ne yapmak gerekiyorsa, hangi bedeli ödemek gerekiyorsa mutlaka ödeyecektir. Bunun başka yolu yoktur. Devrimci Halk Savaşı, 1981 yılında nasıl savaş tek çare olarak gündeme geldiyse, başka yollar kapatıldıysa, şimdi de aynı biçimde gündeme gelmektedir. Başka hiçbir yol yoktur. İdeolojik mücadele yürütme yolu yoktur. Bütün medyayı ele geçirmişler. Başka hiç kimseye nefes alma imkanı bile bırakmıyorlar. Siyasi mücadele imkanı yoktur. Kendine bağlı polis gücünü örgütlemiş ve yargılamak amacıyla generallerini, kuvvet komutanlarını dahi tutukluyor. Bunu yapan bir güç bize ne yapmaz ki! Bu AKP oyununun, hilesinin kesinlikle bozulması, maskesinin düşürülmesi, AKP hegemonyasının kırılması gerekiyor.

AKP eliyle şimdi çok sahte, sinsi, ikiyüzlü ve hileli bir biçimde bir imha ve tasfiye operasyonu yürütülmektedir. Artık bunun planlı bir operasyon olduğundan hiç kuşku duymamak gerekiyor. Mevcut haliyle AKP'nin verebileceği bir şey yoktur. Aslında şimdiye kadar birçok şey yapabilirdi, ama yapmadı. "Yapmaz ve yapamaz" dememek de gerekiyor. Şimdiye kadar istemediği için yapmadı. Yoksa Kürtlerle ittifak yapsa, PKK ile ilişki ve ittifak içerisine girse, Kürt sorununun çözümünü öngörseydi, Türkiye'de demokratik dönüşüm yapmada, cumhuriyeti demokratikleştirmede en güçlü, en hızlı adımı atabilirdi. O zaman gerçek anlamda islami akımın ve toplumun sorunlarının çözümünün de önü açılırdı. Onu da yapamadı. AKP'nin mevcut politikaları, islami toplumun sorunlarını da çözmüyor, tam tersine AKP'nin iktidarını güçlendiriyor. Yeni bir iktidar gücü, hegemonik güç ve yeni bir oligarşik güç yaratıyor. Öyle "şu kesimin, bu kesiminin sorununu çözüyor" denilemez. Kürtlerin sorununu çözmüyor da, sanki islami toplumun sorunlarını mı çözüyor! Alevilerin sorununu mu çözüyor! Azınlıkların sorunlarını mı çözüyor! Hiçbir sorunu çözmüyor. Hepsine el atıyor, çözüyor gibi görünüyor, çözüm beklentisi yaratıyor. Var olanı biraz cilalayıp devam ettiriyor. Bu biçimde zaman kazanarak kendi iktidarını güçlendiriyor. Bu artık açığa çıkmıştır. Bu anlamda birinci hedef AKP'dir ve mutlaka aşılmalıdır. AKP hegemonyasına kesinlikle fırsat ve izin verilmemelidir. Tüm hareket ve halk düzeyinde bunu bir tutum olarak artık net, kesin bir biçimde benimsememiz gerekmektedir. Bu da bize AKP'nin mevcut durumunu aşacak bir direniş mücadelesi yürütme görevi yüklemektedir.

Bu direniş mücadelesini, Devrimci Halk Savaşı olarak tanımladık. Bundan başka çare yoktur. AKP'nin hileleri, sinsiliği, oyunları Kürt halkına böyle bir direnişi dayatmaktadır. Kenan Evren nasıl ki silah zoruyla, baskıyla, şiddetle savaşı, direnmeyi dayattıysa, Tayyip Erdoğan da Kenan Evren'in öbür yüzü biçiminde, biraz cilalanmış, hile ve oyun kazanmış bir biçimde, hukuk şiddetini dayatarak, direnmeyi zorunlu kılıyor. Birisi silahı kullandı, diğeri hukuku kullanıyor. İkisi de baskı, sömürü ve şiddet aracıdır. Hukuk, ona bağlı olan zindan, savaştan daha az bir baskı, şiddet, köleleştirme aracı ve alanı değildir. Savaşın varolduğu gün, hapishane de var olmuştur. Bugüne kadar da ikisi birlikte derinleşerek gelişmiştir. İktidar ve devlet güçlerinin elinde özgür insanları, özgür toplumları, kadını, emekçileri köleleştirmek, iradesini kırmak, teslim almak için en sert bir biçimde bu araçlar kullanılmıştır. Bugün bu araçlar en üst düzeyde kullanılıyor.

Tayyip Erdoğan kişiliği Kenan Evren kişiliğine çok benzemektedir

Bu bakımdan AKP de 12 Eylül darbesinin öteki yüzü biçimindedir. Bazıları buna "sivil darbe" diyorlar. Bu yanlış değildir. Tayyip Erdoğan kişiliği Kenan Evren kişiliğine çok benzemektedir. Çok abartılı ve aynı zamanda çok kompleksli bir kişiliktir. Kenan Evren de meydanlara çıkıp "vatandaşlarım görüyor musunuz, bu memleketi sadece siviller mi yönetebilirmiş? Bakın, ben de bir asker olarak nasıl güzel yönetiyorum" diyordu. Şimdi Tayyip Erdoğan da sabahtan akşama kadar da değil, akşamdan sabaha kadar medyanın karşısına geçiyor; "sadece siyasal bilimler fakültesi okuyanlar mı bu ülkeyi yönetebilir? İlahiyatçılar da yönetebilir. Ben ilahiyat fakültesi okumuşsam Başbakan olamam mı? Bakın ne güzel olmuşum" diye kendini övmeye çalışıyor. Bu anlamda çok kompleksli bir kişiliktir. Türkiye'nin iki kültürsüz adamı, başına bela olmuş durumdadır. Birisi Türk generallerinin en kültürsüzü olan Kenan Evren'di. Türkiye'yi on yıl yönetti. Diğeri ise sivil siyasetin en kültürsüz adamı olan Tayyip Erdoğan'dır. O da on yıldır Türkiye'yi yönetiyor. Böyle kendilerini abartan, çok bencil, bireyci bir diktatörlük eğilimleri var. Kompleksli kişilikler, fırsat ve imkan bulurlarsa her şeyi yaparlar. Nitekim şimdi Tayyip Erdoğan ve AKP biçiminde örgütlediği güruh bunu yapıyor. Gerçekten de Türkiye'nin başına bela olmuş durumdalar. 12 Eylül faşist askeri darbesinden hiç de az bela olan bir konumda değildir. Öyle basit yaklaşmamak da gerekiyor. Necmettin Erbakan'a ne yaptıkları ortadadır. AKP bir ihanet hareketidir. Bizden kaçıp ihanet eden Ferhat ile Botan'ın, Tayyip Erdoğan'ı örnek almaları boşuna değildir. PKK'ye, Önder Apo'ya ihanet ederken Tayip Erdoğan'ı örnek almaları, onun da benzer bir ihaneti yapan kişilik olmasından dolayıydı. Bu kavramları, o tarz bir hareket olmayı boşuna seçmediler. Bunlar, aynen Rusya'nın Yeltsin'ine benziyorlar. Boris Yeltsin Rusya'ya ne yaptıysa, aynı şeyi yapıyorlar. Kendilerini var eden gerçeğe ihanet ederek, ileri fırlıyorlar. Dolayısıyla hep o konumdadırlar. Yani bir kaygı içerisindeler. Hep bir saldırı halindeler, çünkü biliyorlar ki açığa çıkar, hafif bir değerlendirme olursa, maskeleri düşecek ve gerçek yüzleri açığa çıkacaktır. En kirlenmiş insan duruşuna sahip oldukları görülecek, lanetleneceklerdir. Ona fırsat vermemek için de hep böyle bencillik taslıyorlar. Bu abartı, kendini beğenmişlik buradan ortaya çıkıyor.

Mevcut durum kesinlikle böyledir. Bu halde nasıl ki '80'li yıllarda direnerek 12 Eylül faşizmini aşmak gerektiyse, şimdi 2010'lu yıllarda da yine benzer bir biçimde, ama yeni bir paradigmayla, yeni bir program temelinde, yeni strateji ve taktiklerle, ama benzer bir öz içeren güçlü direniş temelinde AKP faşizmini aşmamız gerekiyor. Bunun başka yolu ve çaresi yoktur.

HAKSIZLIKLARI İÇİMİZE NASIL SIĞDIRABİLİRİZ!

KCK Önderi Abdullah Öcalan

Her şeyden önce gerek halkımız ve gerekse tüm müslüman ülkeler ve ilerici insanlık için, şahsımızda Ortadoğu halklarına dayatılan kapsamlı bir komplonun şimdilik yarım kalıp tam başarıya gidememesinden ötürü geçmiş olsun diyorum. Bu vesileyle tüm değerli yoldaşlarımızı, dostlarımızı ve ilerici insanlığı selamlıyorum.

Olay, gerçekten bizim de gün geçtikçe derinliğini daha iyi bilince çıkardığımız ve şimdiye kadar uygulanan komploların en kapsamlısı olması niteliğini taşımaktadır. Daha da önemlisi bir bölge savaşını göze alma durumu sözkonusudur. Tıpkı Birinci Dünya Savaşı öncesinde olduğu gibi -ki Alman Der Spiegel dergisi bu noktaya dikkat çekmişti- bir dünya savaşı sebebi sayılması, gündemi derinliğine gözden geçirenler açısından kolayca tespit edilecek bir husustur. O zaman da böyle bir suikastla başlatılan Birinci Dünya Savaşı'nın çok üstünde bir savaşı göze aldıklarını dehşetle görmekteyiz. Burada, benim çok değişik bir biçimde, aslında bir suikastla değil, büyük bir savaş eylemiyle tasfiye edilmem adı altında bölge halklarına ve insanlığın önemli kazanımlarına dayatılan faşist bir komplo darbesi var.

Öncelikle komplonun alt yapısını açmaya çalışacağım. Komplonun adımlarını, özellikle MED-TV'nin neden başka bir gün değil de 9 Ekim cuma akşamı karartıldığını, bunun bu genel planın bir parçası olarak hangi amaçla geliştirildiğini dile getireceğim. Olayı incelemek isteyen, konuyu derinliğine anlama durumunda olan gazetecilere, yazarlara bir veri sunacağım ve bu arada halkımızın kendisine biçilen bu dehşet verici komplonun içyüzü hakkında alabildiğine bilgilenmesinin önemini vurgulayacağım.

Şüphesiz bu son komplo Demirel'in 1 Ekim günü "*Dünyayı başlarına yıkarız*" demesiyle başlamadı. Bunun daha uzun bir tarihi var. Fakat bu komplonun kısa tarihçesine gelmeden önce, olayın biraz daha iyi anlaşılması için, şahsımızda PKK'ye ve onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesine 15 Ağustos Atılımı'ndan itibaren dayatılan komplo mantığını açmam gerekiyor.

Özellikle 15 Ağustos Atılımı'nın birinci yıldönümünde mücadelenin boşa çıkmayacağı anlaşılınca, konunun uluslararasılaşacağı ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin başta Avrupa olmak üzere yankı bulacağı, destek görebileceği ihtimali ortaya çıktığında; bir NATO ülkesi olarak da Türkiye'nin bu durumunun ele alındığını çok iyi bilmekteyiz. Nitekim o dönemde Amerikan Başkanı Ronald Reagan rejimi sözkonusu. Sovyetler Birliği başta olmak üzere ulusal kurtuluş hareketlerini tasfiyeye yönelik -Reagan'ın o zamanki deyişiyle "*bir fırtına gibi*"- çok ciddi bir planlama içinde olduklarını biliyoruz.

Tasfiyenin Ortadoğu'daki en güçlü temsilciliğini, 12 Eylül rejiminin başında olan Evren'in Reagan rejimiyle olan ilişkilerinde görebiliriz. Afganistan ve İran devriminde görüldüğü üzere, zorlanan dengeleri tekrar lehlerine çevirebilmek ve özellikle Ortadoğu'daki dengenin daha da aleyhlerine bozulmaması için 12 Eylül rejiminin sınırsız desteklendiği açıktır. Buna bir bütün olarak Batı devletleri de dahildir. Bu arada İran-Irak Savaşı da çıkarılmıştı. Sorun dengenin bozulmamasıydı.

Tam bu sırada hareketimizin istikrarın temel bekçisi gibi rol atfedilen bir ülkeye karşı ulusal kurtuluş hareketini başlatması ciddi olarak ele alındı. Bunun tasfiyesi için, NATO'nun *"iç ayaklanmalar"* dediği -o zaman daha çok komünistlere mal edilirdi ve bir de ulusal kurtuluş hareketleri için bir konseptleri vardı- ve bu tasfiyeyi uygulamak için gizli ve daha çok kendi kurallarıyla hareket eden *gladio* gibi bir teşkilatı vardı.

İtalyanca "*balta*" anlamına gelen bu örgütün, komünistlerin İtalya'da ağırlıkta olduğu ve her an iktidara gelebilecekleri bir dönemde hangi rolü oynadığı açıktır. Bu örgütün İtalya'da büyük komplolarla, neredeyse otuz yıla yakın bir süreçte komünistleri saf dışı bıraktığı ve mafyanın elinde kıvranan bir İtalya'ya çevirdiği iyi bilinmektedir. Buna bazı Avrupa ülkeleri de dahildir.

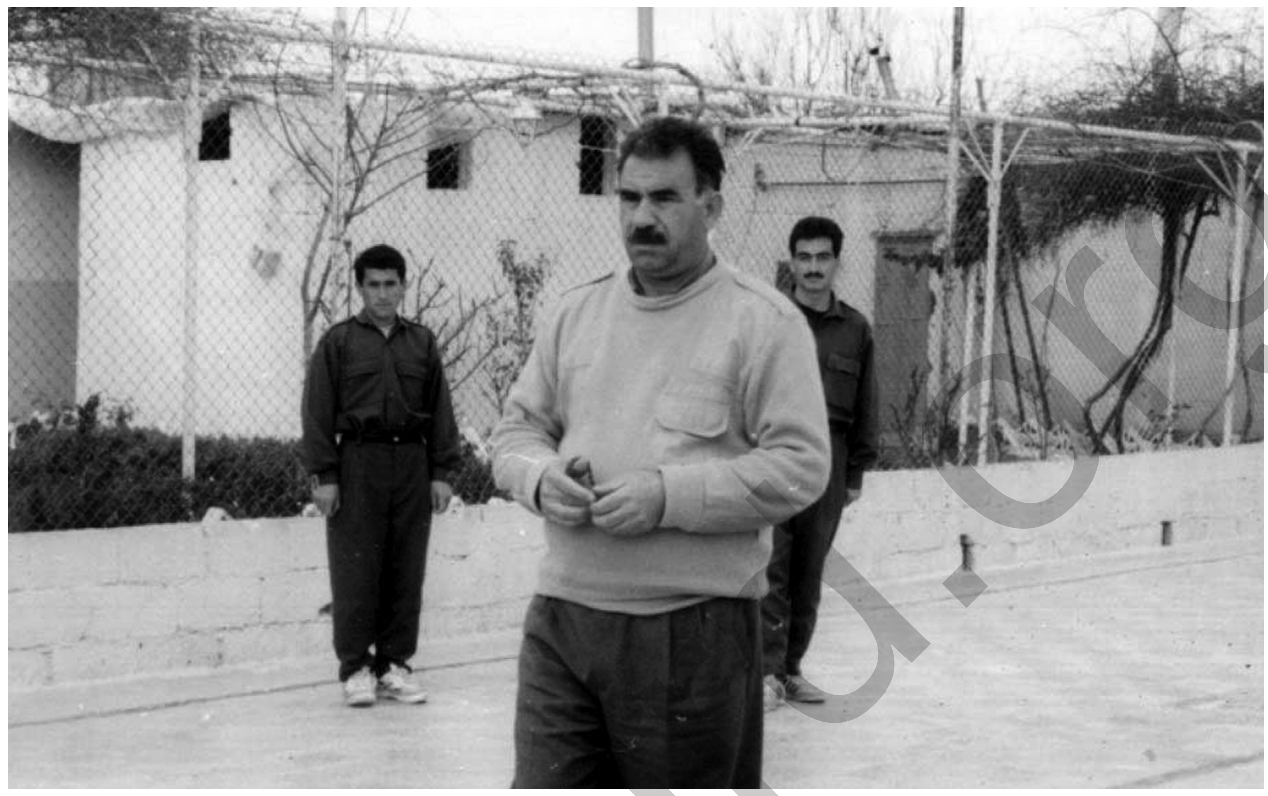
"Balta" millileştikten sonra özelleşti

İtalya NATO için sınırlı bir harekattı. Türkiye'nin o dönemdeki kritik özelliği göz önüne getirildiğinde -ki o zaman Kenan Evren, "*bu uluslararası bir örgüttü, biz millileştirdik*" der. "*1980'den sonra biz millileştirdik*" ve Çiller-Güreş döneminde bu teşkilat için *"özelleştirdik"* denilir. **Özel Harp Dairesi** denilen olay Türkiye'de iktidar oldu. Ama bunun NATO içindeki teşkilatı kesinlikle ABD'nin denetimindeydi.

Dikkati çekmek için bir noktayı daha vurgulamak istiyorum: **Kenan Evren**'in imzasıyla Abdullah Çatlı'ya nasıl kırmızı pasaport verildiği ve Çatlı'nın iki defa ABD'ye gidip Florida'daki -daha önce Türkeş'in eğitim gördüğü yerdir- Özel kuvvetler için eğitim veren bir yerde kendisi için gerekli dersleri aldığı biliniyor. Sonrasında Avrupa'da nasıl kirli ilişkilere girdiği, yine bunun bir parçası olarak Ağca'nın cuntanın Kara Kuvvetleri Komutanı **Nurettin Ersin** eliyle Maltepe Cezaevi'nden bırakıldığı ve kendisine pasaport temin edilerek Papa suikastında kullanıldığı iyi bilinmektedir. Yine uyuşturucu işinin çok ileri düzeyde geliştirildiğini ve birçok ASALA militanına karşı nasıl cinayetler işlediklerini bizzat açıklamışlardır. Burada önemli olan, şimdi tukaka edilen Çatlı ekibinin bizzat Kenan Evren eliyle ve ABD'nin bilgisi dahilinde bir özel savaş birimi olarak çok önemli görevlerde kullanıldığıdır.

Türkiye sol hareketi ise o zamanlar ağırlıklı olarak tasfiye oldu. Gerek **Palme-Papa suikastları**, gerekse kirli işler ağırlıklı olarak Türkiye solunu "*terörist*" göstermek için düzenlendi. Bilindiği gibi o dönemler Avrupa'ya yoğun bir iltica akını vardı. İltica edenlerin büyük kesimini solcular oluşturuyordu. Onları kirli göstermek, Avrupa'da desteklenmemelerini sağlamak için bu tip hareketlerin olduğunu, yani Çatlı tipi bir örgütlenmenin geliştirildiğini iyi bilmekteyiz. Bu günümüze, ta Alaattin Çakıcı'lara kadar gelip dayanmaktadır.

Bize gelince; bilindiği üzere 15

Ağustos Atılımı'nın yenilmeyeceği, varlığını ortaya çıkaracağı görülünce harekete geçildi. Bu arada başta Vietnam olmak üzere ulusal kurtuluş hareketlerini destekleyen İsveç ve onun değerli Başbakanı Olof Palme'nin Reagan rejimine hedef teşkil ettiği biliniyordu. Bir de Kürtlerin ilk defa İsveç nezdinde kabul gördüğü, bizzat Palme tarafından destek göreceği anlaşılmaktaydı. Hatta Palme bize yöneltilmek istenildiğinde, "*Niye beni özel olarak Kürt hareketine karşı saldırtmak istiyorsunuz? Ben bu işe fazla bulaşmak istemiyorum*" diyor. Aslında o süreçte böyle bir baskı altındaydı. İsveç'e dayalı bir Kürt ulusal kurtuluş hareketinin gelişme şansı vardı ve bu doğruydu. Dolayısıyla PKK'ye ve Kürtlere karşı büyük bir karalama kampanyası düzenlendi.

Bilinçli şekilde ileri sürülen bir cinayet girişimi ve ardından bütün Kürtlerin karalanması bu teşkilatın işiydi. Mesela, "*Emir Apo'dan gelmiş*" dediler. Öğrenmeyi çok isterdim bu emrin nereden geldiğini. Tıpkı bugünlerde olduğu gibi Hürriyet o günlerde manşet atmıştı. "*Yarın bu emri açıklayacağız*" denildi, ama açıklanmadı. Açıklansaydı maske düşecekti, komplonun içyüzü anlaşılacaktı.

Bir defa Vietnam gibi bir halkın mücadelesini destekleyen Palme'nin sicili, Reagan'ın öncülük ettiği düzen için iyi değildi. Daha da önemlisi 12 Eylül rejimiyle çok sıkı bir ittifak içinde olan ve NATO'yu çok yakından ilgilendiren bir ülkeyi zora sokan bir ulusal kurtuluş hareketi, bu örgütün konsepti dahiline, planlamasına giriyor. Bir taşla hem Palme'den kurtulma, hem İsveç'e dayalı geliştirilecek Kürt hareketine sempatinin kırılması,*"terörist"* olduğunun ilan edilmesi ve böylelikle Avrupa'da oluşabilecek desteğin önüne geçilmesi. Amaç buydu ve bu küçümsenecek bir şey değil. Dikkat edilirse bu başarıldı. Kürtler muazzam bir karalama ağı altına alındılar. En önemlisi İsveç'te rejim değişti. Tıpkı günümüzde Suriye rejimine dayatılmak istenen gibi.

Sayın Esad'ın konumuna gelirken; sayın izleyicilerden, halkımızdan, gazetecilerden ve aydınlardan Palme olayını dikkatle mukayese etmelerini isteyeceğim. Çünkü aynı komploya benzer bir durumla karşı karşıyayız. Palme'nin tasfiye edilmesi gerçekten önemlidir ve hala da aydınlatılmamıştır, -bilinçli aydınlatılmıyor. İsveç'in çizgisi gerçekten değişti. Şu anda çok ilginç bir çizgi icra ediliyor İsveç'te. PKK ve PKK şahsında Kürt hareketinin siyasi niteliğine ilişkin ne bir kelime, ne de bir kişi desteklenmiştir. Yalnız "*kültürel boyut*" der. Bu çok önceden planlanan bir çizgidir. Bir de oradaki Kürtleri adeta iğdiş ederek, Kürt direnişine en ufak bir destekte bulunmamaları için sanki çok özel bir eğitimden geçirilmişler gibi bir politika uygulanır. Dikkat edilirse, geçenlerde iki-üç çocuk katıldı diye korkunç bir propaganda merkezi haline getirildi. Bu şunu kanıtlıyor: Palme'nin öldürülmesiyle birlikte yalnız bir cinayet değil, yalnız PKK'nin terörist ilan edilmesi ve Avrupa'da karalanması değil, İsveç'in çizgisi değiştirildi. Bu çok önemli ve hala da öyledir.

Komplolar sürüyor

Bu komployla birlikte Almanya'da bir furya başladı. Çok sayıda tutuklama gerçekleşti. PKK'nin önderliği karşısında bir muhalif önderlik oluşturulmak isteniyordu. 1988, yani tutuklamaların başladığı yıl, çok ciddi komploların devrede olduğu bir yıldı. O zaman "*karşı çıkma*" gibi bir kavram geliştirildi. *"Siz Apo'ya karşı çıkın, sizi yarın bırakalım*" denildi arkadaşlarımıza. Sanıyorum A. Haydar Kaytan arkadaşımız bunu açıklar. Bu arkadaş beş yıl zindanda çürütüldü ve Alman polisi kendisine, "*Yeter ki siz PKK önderliğine karşı olduğunuzu itiraf edin, sizi serbest bırakalım"* diyordu. Düşünün, beş yıl zindanda çürütüyor; sırf ne zaman teslim olacaklar, ne zaman Öcalan'a karşı farklı bir söylemle ortaya çıkacaklar diye. Bu da bir süreçti.

Bu işin çok daha ilginç yönleri var. Lübnan'da bir ele geçiriliş hikayesi var. Zindanda kırka yakın arkadaşa komplo kuruluyor, ama yağmur yağıp tünel çöktüğü için bu komplo gerçekleşmedi. PKK'nin en değerli kırk kadrosu... Ve tümüyle ele geçirilen bir zindan pratiği sözkonusuydu. Dağda o zaman yine bir çete anlayışı temelinde yaklaşımlar sözkonusuydu.

Biz 1990'lı yıllara kadar böylesi komploları geride bıraktık. Bilindiği üzere Özal'ın bir girişimi vardı; Kürt politikasında köklü bir gözden geçirme olayı. Hatta "*Federasyon tartışması bile yapalım*" denildi. 1991 başlarında bu yaygındı, bu yönlü bazı gelişmeler de vardı. O zaman ANAP Genelkurmay tarafından ele geçirildi. Bize karşı üç dört komployu geliştiren biri olarak Mesut Yılmaz'ın misyonunu anlamak çok önemli. Saman altından su yürüten bir tipe benziyor, hiç de göründüğü gibi değil. Bizim vardığımız sonuç, o zaman ANAP içeriden parçalanmıştı. Meşhurdur, Özal yeğeni Hüsnü Doğan için de "*Sen de mi Brütüs?*" diyor. Yani arkadan hançerleme için bizzat böyle söylüyor.

Sadece bu yöntemle ANAP Özal'ın elinden alınmadı. Kendisi ve ailesi de batırıldı. Bizzat genelkurmaya bağlı Emin Çölaşan gibi vurucu tiplerle ailesi karalandı. Bırakın bir cumhurbaşkanına, sıradan bir vatandaşa bile uygulanmayacak müthiş bir küfür, karalama propagandası yapıldı. Hürriyet gazetesinde kampanya yürütüldü -ki o zaman gazetenin sahibi de oldukça saldırmıştı. Zaten Özal kendisine yapılan ilk suikastı Hürriyet gazetesinin sahibine bağlıyordu. Bu gazetede çok özel bir savaş yürütüldüğünü bilmekteyiz. Aslında Özal mealen öldürüldü. Daha sonra bizimle o diyalog sürecinin başlayacağı 15-16-17 Nisan günlerinde bilinen ölümü gerçekleşti.

Şunun için anlatıyorum: Henüz aydınlatılmamıştır. Kuşkuların ne kadar yaygın olduğunu kamuoyu bilmektedir, ailesi bilmektedir ve eceliyle öldüğüne inanmamaktadır. Çok iyi biliyoruz ki, sırf bu tartışmayı başlattığı ve sınırlı da olsa bizimle dolaylı bir diyaloga adım attığı için öldürüldü. Öldürüleceği gün de bizimle direkt bir diyaloga gireceği için bu ölümün gerçekleştiğini belirtmem gerekiyor.

Şimdi neden Mesut Yılmaz demokrat olmuyor? Neden ANAP bugün çetelerle birlikte anılıyor. Bir Eyüp Aşık var, sözüm ona meclisin insan hakları komisyon başkanıdır. En azgın çeteye, "*Abi, başbakanın da bilgisi dahilindedir, sen ne istersin*" diyor. Bu da ANAP'ın çetelerle nasıl haşır neşir olduğunu

gösteriyor. Yine Çatlı'ların Yılmaz'ı nasıl ANAP'a lider yaptıklarını herkes bilmektedir. 1991 başlarında Çatlı'ların Mesut Yılmaz'ı Özal'a karşı çıkardıklarını, birisini öldürürken diğerini de böyle yaptıkları biliniyor. Daha önceki suikastın da bunların işi olduğu açıktır. Kartal Demirağ da ülkücü kökenlidir. Özal'ın bütün suçu Kürt sözünü tartışmaya açmasından ileri geliyor. Mesut buna bulaşmış birisidir. Kendi liderini imha etmiş birinin demokrat olması mümkün değildir. Bunu çok çarpıcı bir biçimde anladığımı şimdi belirtebilirim.

'Barışı ancak savaşanlar yapabilir'

Demirel'in küçük bir özelliğini anlatmam gerekiyor: 1 Eylül günüydü galiba, DEP'li milletvekillerine yönelik "*Cezalarını görecekler!*" dediğinin üçüncü günü Mehmet Sincar'ın nasıl katledildiğini hatırlatmam gerekiyor. Bu ekip işlerini saman altında su yürütür şekilde yapıyor. Demirel'in cumhurbaşkanlığı daha Özal'ın sağlığında kararlaştırılmıştı. Özal'ın ölümünden üç ay önce Demirel'in hazırlandığını çok iyi biliyoruz. Her ne kadar "*Özal'ın kalbi dayanmıyor, gidecek*" denilse de çok planlı bir şekilde gelişti ve bu çeteler rejimini oluşturdular.

Sonrasında bütün Kürdistan harabeye çevrildi. Yıkım işinin 1995'te tamamlanması gerekiyordu. Güreş'in genelkurmaylığı süresince bu böyleydi. Aslında kendilerine göre çok ileri bir adım da attılar. Gerçekten o bilinen bütün cinayetler, bütün köy yakmalar Yeşil'in işi değildi. Ne münasebet, Yeşil emir almazsa iki adım atabilecek cesarete sahip bir insan değildir. Bu tipler iti ite kırdırtma politikası adı altında çok kullanılmıştır Kürdistan tarihinde. Mesela bütün Dersim katledilir, en son bir atlı bindirilir ata, "*Mustafa Kemal Paşa'dan emir geldi, öldürmeyin*" diye, böyle bir yığın komployu da örtbas etmek için uydurma şeyler düzenlerler. Bu dönemde de suçu Yeşil'e, şuna buna atmaya çalışıyorlar. Kaldı ki, Kontr-gerilla Daire Başkanı Eymür'ün açıklamaları da çarpıcıdır. Artık açıklamaktan kendileri bile geri duramaz durumdadır.

Bundan önce bize bir şey daha dayatıldı. Daha önce açmıştım; geçen yıla kadarki bir komplonun önemli bir etkeni olduğu için vurgulamam gerekiyor. Bu, Şemdin Sakık olayında geliştirilmek istenen bir komployu, bir konseptti. Bu konseptin ana özelliklerini açıklamam gerekiyor. 'Şemdin gerilla komutanıdır, en büyük savaşçıdır, savaştığı kadar savaşmıştır ve artık yeni konseptin gereğini uygulayacak.' Biz bunu takip ettik ve '93'ten itibaren sıkı bir denetime aldık. İhtiyatlı olmak zorundaydık. Bu komploları anlamak gerçekten yetenek istiyor. Bu kişinin şahsında ne uygulanmak istenildiğini görmek bizim için önemliydi. Başka türlü politika yapılamaz. Bilime, objektif gerçeklere dayanmayan bir politika kaybetmeye mahkumdur. Bu nedenle örgüt kurallarının çiğnenmesini göze alarak, bunun niteliğini açığa çıkarmayı uzun süre devam ettirdik.

Sözüm ona her ne kadar "*Güney'den büyük bir operasyonla alındı*" deniliyorsa da, tam tersine hiçbir özel örgüt, MOSSAD ve CIA benzeri örgütlerin eline bile geçmemesi için Genelkurmay'a bağlı Özel Kuvvetler Komutanlığı tarafından alındı. Hala onların denetimindedir. MİT, polis ve hatta JİTEM'le bile görüştürülmemiştir. Bunun nedeni, çok özel biri olmasından ileri gelmektedir. Önceki gün bir ifade verdi. Bu ifadeye de dikkat çekerek komplolar sürecinin geçmişini tamamlamak istiyorum. "*Ben itirafçı olmayacağım, pişman da olmayacağım, artık gerilla da olmayacağım, fakat barış savaşçısı olacağım*" diyor. Bu sözler kesinlikle kendisine söyletilmektedir. İşte, burada hemen bu yeni komplonun izlerini görüyorum.

Bilindiği üzere bir ateşkes ilan ettik. Türk Genelkurmayı ile bağlantılı olma ihtimali yüksek olan, ne kadar iyi niyetli olduğu da bizce anlaşılmaya değer bazı Kürt çevreleri de bize kadar uzanarak, "*acaba bir ateşkes ilan etseniz*" dediler. Bunun için daha önce sıraladığım gerekçeleri sıralamışlardı. İşte, cumhuriyetin 75. yılından tutalım yeni Genelkurmay'ın iş başına gelişi, 1 Eylül Dünya Barış Günü ve bir de kendilerinin çok ağır sorunları olduğu, 1993-'96 arasında muazzam bir tahribatın yaşandığı, devletin mutlaka yeniden yapılanmak zorunda olduğu, bunun için de PKK'nin mutlaka olumlu yanıtlar vermesi gerektiği ve bu yanıtı verirse kendilerinin de fiili olarak bunu uygulayacakları söylendi.

Açıkça söylemek gerekirse biz bunlara inandık. Tam inanmadık, ama belli bir ilke payı bırakarak, "*öyleyse tek bir damla kan dökülmemesi için tek taraflı da olsa, 1 Eylül günü biz bu ateşkesi ilan etmekten çekinmeyeceğiz*" dedim. Tek taraflı ateşkesi uyguladık ve ateşkes sürecinde tek bir eylemimiz olmadığı görülecektir. Fakat dalga dalga askeri harekatların geliştiğini gördük. Çok sistemli ve boğucu nitelikteki operasyonlardı bunlar. İlk ayda 62'ye yakın şehit verildi. Bu durum Ekim ayında şiddetlenerek devam etti.

Biz bir süre sonra şunu söyledik: "*Ne zaman cevap vereceksiniz? Zaman doldu. Bize söylendiğine göre Eylül ayının sonunda net bir cevap gelecekti. Cevap neden gelişmedi?*" "*Biraz daha bekleyin*" denildi ve bekledik. Son olarak verilen cevap ise, "*Ekim ayının ikinci haftası*" idi.

İkinci hafta meselesi önemli. Gerek 1 Ekim'de Demirel'in söyledikleri, gerekse bütünüyle paşaların devreye girmesiyle birlikte biraz kuşkularımız gelişti. Bu, tekin bir tarih değil, ilginç bir tarih dedik ve giderek müthiş bir savaş dalgası gelişti. Bu gerçek bir savaş kararıydı. Kamuoyu sanıyorum bu savaş kararının nasıl geliştirildiğini biliyor. Demirel'in "*Dünyayı başına yıkarız*" demesi tesadüf veya sıradan bir tehdit değildir; Türk kamuoyunu, içine girecekleri çok ciddi bir savaşımın alt yapısını hazırlamak için söylemişlerdi ve dalga dalga tırmandırıldı.

Erbakan Suriye'yle dost bir insandı, iyi ilişkileri vardı. Türkiye'yle bizim aramızda arabulucu olması için Suriye'ye bizzat mektup bile hazırladığını biliyoruz. Bu mektuplar hala ellerindedir. Suriye'ye bu kadar yakın, ona da güven veren bir Refah Partisi vardı. Bunun nasıl devre dışı bırakıldığını biliyoruz.

"Demirel'in bir özelliğini anlatmam gerekiyor: DEP'li milletvekillerine yönelik '*cezalarını görecekler!*' dediğinin üçüncü günü Mehmet Sincar'ın nasıl katledildiğini hatırlatmam gerekiyor. Bu ekip işlerini saman altında su yürütür şekilde yapıyor. Demirel'in cumhurbaşkanlığı daha Özal'ın sağlığında kararlaştırılmıştı. Özal'ın ölümünden üç ay önce Demirel'in hazırlandığını çok iyi biliyoruz"

Peki, Recai Kutan ne dedi? "*Nusayri aleviler en sapık mezheplerden birisidir*" dedi. Ki, bu müslümandır. Sonradan dil sürçmesi denilerek düzeltilmeye çalışıldı. Ama adama bu söylem emredilerek söyletilmiştir. Böyle bir parti için bu söylem bir intihardır. Bütün alevileri sapık ilan etmesi bir intihardır, ama bu söz emredildi ve söylemek zorundaydı. Bir parti başkanı kesinlikle böyle konuşmaz. Hele Fazilet Partisi gibi dini meselelerde hassas bir parti bunu söylemez, ama savaş gündemde. Savaşın en temel hedeflerinden biri de Suriye önderliği ve Suriye rejimini tasfiye etme planı var.

Recai Kutan bir şey daha söyledi; "*Aleviler yüzde onu temsil ediyor, yüzde doksan da sunnidir. Orada daha önce ayaklananlar vardır, bunlar gider, onlar gelir*" dedi. Sonra biraz örtbas edilmek istendi, ama bu bir emirdir ve o emri uyguladı. Bu küçük bir işaretti. Sonra propaganda dalga dalga gelişti. Ortalığı büyük bir telaş kapladı. Bu telaşın çok ciddi olduğu ortaya çıktı. Suriye beklemediği bir savaşla karşı karşıya olduğunu kesinlikle gördü. Sanıyorum dünya basınına da yansıdı bunlar. Bizzat Mesut Yılmaz, "*Gözünü çıkarırım*" diyor. Kimsenin söyleyemeyeceği şeyler söylendi. Doğru, aslında göz çıkarılacak. Şimdi burada noktayı koyup, biraz daha geriye giderek çok daha dikkat çekici uluslararası yönlerini dile getirmem gerekiyor.

İsrail'de bir Rabin cinayeti vardır. Bilindiği gibi Rabin Araplarla İsrail'in savaşımını sona erdirip barış sürecine girmek istiyordu. Rabin'in şöyle bir sözü vardı: "***Barışı ancak savaşanlar yapabilir.***" Dikkat edilirse, Araplarla savaşta Rabin en öndeydi ve barışta da ciddiydi. Rabin cinayeti deyip geçmemek lazım. Tıpkı Türkiye'deki Özal cinayeti gibi bir durumdur. Nasıl ki Özal cinayeti ile Kürt-Türk barışı dinamitlendiyse, Rabin'in öldürülmesiyle de İsrail-Filistin-Arap barışı dinamitlendi. Bunu ben söylemiyorum, İsrailliler bunu çok iyi bilirler.

Rabin cinayeti İsrail tarihinde ilk büyük cinayettir.

Süreci dikkatle izleyelim; büyük bir Ortadoğu barışı gerçekleşecek. Ortadoğu sürecinin gerçekleşmesi bambaşka bir tarihi süreç başlatacak. Şimdi Kürt-Türk savaşımında da Özal'ın konumu gerçekten ciddi bir barış süreci başlatabilirdi. Belki de bin yıldır Kürtlerin aleyhine olan ve neredeyse Kürtlerin tasfiyesiyle sonuçlanacak bir süreci barışla halletmek istedi, bundan kuşku yok. O da katledildi. Kim geldi yerine? Mesut Yılmaz. Peki, İsrail'de kim geldi? Netanyahu. İkisi de muhafazakar. Bir olay daha oldu; Clinton, Netanyahu ile Arafat'ı tıpkı bugünkü gibi ısrarla çözüme götürmek için dayatmada bulundu, "*barışacaksınız*" dedi. Netanyahu yedi gün görüşmedi. Tam da bu sırada Lewinsky skandalı ortaya çıktı. Dikkat edin, yedi gün görüşmüyor ve ısrarla "*geleceksin*" denildiğinin ertesi günü Clinton'a karşı Monica Lewinsky olayı patlak verdi.

Bugün görüşüyorlar, ama Arafat'ın ağzı birbirine değmiyor, Clinton'ın da iki ayağı yoktur. Bu iki adam boşuna Ortadoğu'ya savaş dayatmıyorlar. Güçleri var; bir Amerikan başkanını iki dizinden vuracak kadar güç sahibi olanlar, yine bir cumhurbaşkanını vuracak kadar güçlüdürler. Bunu kabul etmek gerekiyor. Tıpkı Palme'yi vuranların güçlü oldukları gibi.

'Savaşa yol açan eylemler'de gerçekleşenler

İki yıl önce piyasaya çıkan ve oldukça çok satan bir kitap var: "*Savaşa Yol Açan Eylemler*" Romanı kaleme alan Tom Glancy adındaki yazarın muhafazakar ve militarist değerlere çok bağlı olduğu söyleniyor. Kitabın çok kısa bir özetini okudum. İlgili aydınların, gazetecilerin de bunu okuyarak günümüzü daha iyi anlayacakları kanısındayım. Tıpkı "*Başkan'ın Adamları*" adındaki kitap gibi. Biliyorsunuz, kitap satış rekorlar kırdı ve sinemaya da aktarıldı. Filmde bugünkü ABD Başkanı Clinton anlatılıyor. Kitap, Monica gibi birini esas alarak geliştirilen bir kitaptır.

"*Savaşa Yol Açan Eylemler*" kitabında anlatılanlar iki yıla yakındır bir senaryo halinde uygulanmaktadır. Bu kitapta benim adım da var. Adım *Kayahan*'dır sanıyorum. En son nasıl halledileceğimiz dahi anlatılıyor.

9 Ekim, yani o günün bir öncesi ya da sonrası; savaş senaryosunun bütün verilerini göz önüne getirdiğimizde noktalanması gereken bir gün oluyor. Kitap çok çarpıcı, inanılmaz ölçüde. Suriye'den kaynaklanan, ama Türkiye'de gerçekleşen eylemler. Fırat suyu üzerindeki baraja bir eylemin konulmasıyla, yine Türkiye'nin başlattığı bir operasyon nerede bitiyor biliyor musunuz? Bekaa'da. Yani oradaki evimiz ve Suriye Devlet Başkanlığı Sarayı'nın nasıl imha edildiğini yazıyor. Bir ABD gemisinden Tomhawk füzelerinin fırlatıldığı anlatılıyor.

Bu anlattıklarım romandaki senaryo, ama bunun bir de gerçekleşeni var. Nasıl Suriye'nin kuzeyinden girip yirmi dört saat içinde Suriye'nin güneyinden çıkacaklarını ve ancak çay molası için duracaklarını Türk gazeteleri yazıyor. Yine beni veya PKK'yi değil, nasıl rejimi de değiştireceklerini -ki orada tipik bir ayaklanmadan bahsediliyor, tıpkı Recai Kutan'ın bahsettiği bir ayaklanma; hem rejime hem de Başkan'a karşı düzenleniyor. Kurtulan tesadüfen kurtuluyor, rejim de, Başkan da gidiyor.

Her ne kadar bunlar senaryo olsa da, gerçekleşenler tıpatıp aynı. Tomhawk füzeleriyle yüklü bir Amerikan gemisinin Akdeniz kıyılarına geldiğini 7-8-9 Ekim tarihli gazeteler yazdı. Bir de şimdiye kadar hiçbir NATO tatbikatı İskenderun'da yapılmamıştır. Dev gemilerle, en gelişmiş teknik silahların kullanılacağı bir tatbikattan bahsediliyor ve "*Tatbikat yirmi iki gün sürecek*" diyorlar. Ama NATO planında böyle bir tatbikat yok. Uzun mesafeli füzeler, en yakın mekanlara yerleştirildi. Sözüm ona Türkiye'nin bir tatbikatından bahsediliyordu. Bütün bunlar Ekim ayının başlarında hızlanan gelişmelerdir.

NATO yetkililerine sorduk; kendileri bunun bir tatbikat değil, cephane aktarımı olduğunu söylediler. Gazeteler bunu dolaylı yazdılar. Muazzam bir cephane. Gazeteler İncirlik Havaalanı'na 7-8 Ekim günlerinde çok değişik uçakların geldiğini; hem de uzun mesafeli uçakların füzelerle yüklü olduğunu yazdı.

"*Gözünü çıkarırız*" diyenler Türkiye'nin sivil, siyasi ve askeri önde gelenleridir. İki yıldır İsrail-Türkiye anlaşmasından bahsediliyor. Dikkat edin, bu anlaşma Rabin'in öldürülmesinden sonradır. Yine Türkiye'de kriz hükümetlerinin, kriz yönetimlerinin devrede olduğu bir dönemde bu anlaşmalar gerçekleştirilmiştir. Tarihte İkinci Dünya Savaşı dönemini ve Hitler'i göz önüne getirelim; işte bu, buna benzer bir gelişmedir. Clinton gibi birisi etkisiz bırakıldı. Rabin gibi bir insan öldürüldü. Bunlar etkisiz kılındıktan sonra, NATO'nun gizli örgütü, gladiosu denetime alınmıştır. Bundan hiç kuşkunuz olmasın.

Özellikle Türkiye'de aniden ortaya çıkan bu hava -ki 28 Şubat ve daha öncesi, '91'le birlikte ele alalım, adım adım Genelkurmay her şeyi dizginledi. Girmediği, kontrol etmediği tek bir sivil kurum bırakmadı. Spor ve sanat kurumlarına bile sızdı ve denetimi mutlak ele aldı. Şimdi bu denetimler niçindir? Böylesine kritik bir günde dev gibi bir kararı vermek içindir. İsrail gibi bir toplumda bile barış yanlıları susturulduktan sonra her şey yapılabilir. Clinton'un gerçekten fazla savaş istemediğini biliyoruz, ama etkisizleştirildi.

Mesut Yılmaz'ın kendi partisine, kendi genel başkanına karşı marifetleri ortada. Bunlar ittifak yaptılar. İttifaktan da öteye iki özel faşist örgütün devleti ele geçirerek, demokrasiyi ve bütün sivil kurumları bastırarak çok gizli bir anlaşmayı Ortadoğu halklarının başına patlatma girişimidir.

Bu vesileyle özellikle İsrail kamuoyuna da söylüyorum; orada bir barış yanlısı dalga olduğunu biliyoruz, ama bu etkisizleştirilmiştir. İsrail ve Türkiye'de böyle bir güç oldu mu; öte yandan Clinton'ın durumu, Avrupa zaten Palme'den beri ciddi bir demokrasiye sahip değil, İran bu tarihlerde Afganistan'la meşgul edilmiş, Avrupa Kosova meselesi ile meşgul ediliyor ve adım adım geliyoruz bizim savaşın başlama tarihine.

Bu işte çok ilginç olan, bizim Ankara'dan çıkışımıza kadar gidiyor olmasıdır. Sürekli böyle bir komplo mantığıyla tasfiye edilmemiz gibi bir gelenek var. Tesadüfen biz de şimdiye kadar bu duruma düşmedik. Diyeceksiniz ki sen nasıl kurtuldun? Sanırım halkımızın, dostların, aydınların, yazarların, gazetecilerin merak ettiği konu bu. Şimdi bu hala benim üzerinde durduğum bir husus. Tam aydınlatılmamakla birlikte, komplo biraz tesadüf, biraz şans, biraz da tedbirlerle sanıyorum aşıldı.

"*MED-TV niye Cuma günü karartıldı?*" diyorsunuz. Bu konuda bizim gazetecilere bir eleştiride de bulunuyorum; aslında "*neden bugün*" sorusunu sormalıydınız ve cevaplandırmalıydınız. "*Alışılmıştır, TC her zaman böyle karartma yapıyor.*" Hayır, her zaman yapmıyor. Özellikle "*bugün*"

"Süreci dikkatle izleyelim; büyük bir Ortadoğu barışı gerçekleşecek. Ortadoğu sürecinin gerçekleşmesi bambaşka bir tarihi süreç başlatacak. Şimdi Kürt-Türk savaşımında da Özal'ın konumu gerçekten ciddi bir barış süreci başlatabilirdi. Belki de bin yıldır Kürtlerin aleyhine olan ve neredeyse Kürtlerin tasfiyesiyle sonuçlanacak bir süreci barışla halletmek istedi, bundan kuşku yok. O da katledildi"

neden yaptığı çok önemlidir ve çok ciddi nedenleri vardır.

O gün aslında biz havadaydık. Şahsi kanaatime göre ileride herhalde daha da netleşir. İşte bu savaşın başlayabilmesi için bahsettiğim füzeler, uzun mesafeli uçaklar, gemideki hazırlıklar, Akdeniz kıyısındaki gemide bulunan füzelerin kusması benim içindir. Şahsımın hangi saatte hangi mekanda olduğunun tespit edilmesi gerekiyordu. Şimdi dikkat edilirse *"Apo"* deniliyor, başka bir şey denilmiyor. Gazeteler manşet atmıştı; *"Ya Apo, ya savaş"* diye. Aslında bu doğruydu. Bütün her şey gelip bende kilitlenmişti. Savaş başlayacak, ama bu adam nerede? Suriyeliler şaşkın; *"Nerede olduğunu bilmiyoruz"* diyorlar. *"Hayır, bulup getireceksin"* diyorlar. *"Zaman verin"* diyor Suriye. *"Hayır, zaman tanımayız"* diyorlar. Zaman bitti. Sıfır noktasına gelindi, bıçak kemiğe dayandı. Şimdi savaş kararı da kesin, fakat benim nerede olduğum çok önemli.

Yine aldığımız bazı bilgiler var: Peşimizde olanlar var. Tıpkı '96'daki gibi yakalananlar da oldu. *"Bize göre bugünlerde kesin bombalamaların olması gerekir"* diyorlar. Bunlar da gönderdiği ajanlardır. 9 Ekim'de bombalama olacak. Olabilmesi için gerçekten nokta ve saat gerekiyor. Tıpkı Sudan'da olduğu gibi, yer ve saat belli olmalı.

O günkü telaşa bakın; Mesut Yılmaz *"Bitti, son uyarı"* dedi. Asıl savaş kararı var, bunu herkes biliyor. Meclisten de *"tek yumruk, tek ses"* diye karar ve tam yetki de alındı. Fakat tesadüfen, işte o gün bizim noktanın, yerin, saatin belirlenmesi için de son üç günde yaptıkları bir iş vardı bana göre. Bu biraz daha aydınlatılmaya değer bir husustur. Gerçekten o saatte nerede olabileceğimizi bazı dostlara söyledik. Ve o dostlar, şimdi kuşkulanıyorum demeyeceğim ama araştıracağız, o saatte bir sözü yerine getirmek durumundaydılar. O sözü yerine getirmedikleri gibi, *"Filan saatte mutlaka şöyle sonuçlanabilecek bir hareket tarzı içinde olacaksın"* dediler. Ben bunu kabul etmedim. Neden bu saatte ille şöyle olacak diyorsunuz? *"Ben bunda bir komplo kokusu görürüm"* dedim ve kabul etmedim.

Her şey tamam ama ben yokum

Bu durum bir iki saatlik ciddi bir tartışmaya yol açtı. Ki, yüzde yüz beklenmeyen bir şeydi. Bu da geçen cuma akşamı oluyor. Böyle bir tartışma ile hayretler içerisinde kaldık. Demek ki, *"bir tür oyun oynadınız"* diyoruz. Neden bu saati böyle ısrarla dayatıyorsunuz? Ayrıca tersini dayatıyorsunuz. Hem saati, hem tersini. "Bizim için bu kesinlikle bir komplo" dedik. Kabul edilemez tartışması içinde biz mekanımızı ve bu mekana bağlı olarak zamanı, anladıkları ve bekledikleri gibi değil de başka türlü gerçekleştirdik. Bu bir şanstı, bir tesadüftü veya bir tercihti. Pek o kadar önemli değil, bunun üzerinde durmayacağım.

Yani o füzelerin kusacağı saat bekledikleri gibi çıkmadığı gibi, mekan da bekledikleri mekan değildi. İki mekan seçmişlerdi, her iki mekan da gidebileceğimiz mekanlar olmayınca plan yürümedi. Şunu çok açıkça söyleyebilirim ki; eğer o saatler kendilerinin beklentileri gibi gerçekleşseydi, bu Ortadoğu'da yeni bir bölge savaşı demekti. Tıpkı Glancy'nin *"Savaşa Yol Açan Eylemler"* kitabında olduğu gibi bizim olduğumuz yeri -ki onlar Suriye'de biliyorlar-, o noktayı bombalayacaklardı. Ekonomik hedefleri nasıl bombalayacaklarına dair gazetelerde birçok kroki çizilmişti. Sanırım bu krokilere dayalı olarak Suriye'nin bütün ekonomik hedefleri ve bir de Başkanlık Sarayı gerçekten bombalanacaktı. Türkiye'de karikatürleri bile çizildi. Sayın Hafız Esad'ı nasıl yerle bir edeceklerini, paramparça edeceklerini, rejimi yıkacaklarını, yeni bir rejim getireceklerini bütün gazeteler yazıyor. Parlamentoda partilerin hepsi konuştu. Nasıl ders verecekleri, Suriye'ye neler yapmak gerektiği program gibi dile getirildi. Bu savaş böyle başlarsa, sözde teröristçe -ki dediğim gibi kitapta da yazıldığı gibi acaba sonuç nasıl olurdu? Düşünmek bile korkunç. Bunun hala şaka mı veya bir romandan alıntı mı olduğunu dünya anlamaya çalışıyor.

Hedefleri buydu, olmamasının tek nedeni bizim o noktada olmamamızdı. İşte MED-TV'yi şimdi anlayabilirsiniz. Neden aniden karartma? O da bunun bir parçası. Biz sağ olsaydık, konuşacaktık o akşam veya artık diyelim o olay gerçekleştikten sonra MED-TV'yi konuşturmazlardı. İşin püf noktası bu.

O büyük operasyon başladıktan sonra Kürtlerle ilgili fazla bir şey kalmayacaktı. Muhtemelen propaganda yapacak MED TV, -dikkat edin bu çok insafsız bir şey. Tabii daha da bunu düşünecek olursak, iş daha büyük.

Suriye rejimi yıkıldıktan sonra, zaten on bin askerin o zaman Irak'a girdiğini biliyorsunuz. Herkes şaşırıyor, neden bugün? O günlerde on bin asker... Aslında bizimle de bağlantısı olacak biçimde planlandı. Zaten bundan üç-dört gün önce KDP on sekiz genç kızımızı imha etti. Bu zor durumdaki genç kızlarımızın imha edilmeleri de bu planın bir parçası. Güya tedbirlerini almışlar, savaşı böyle parça parça başlatıyorlar.

Washington anlaşması aslında Kürtleri yanıltmanın en çirkin belgelerinden birisidir. Ortada öyle uygulanacak bir anlaşma yok. Sırf Kürdistan'da olası bir direnmeyi, bir birlikteliği boşa çıkarmak için önlerine atılmış bir av. Bekliyorlar, "gitmeyin" diyor. Dikkat edin devşirme Mesut Barzani, "20 Eylül'de döneceğim" dedi, ama dönmedi. Hala dışarıda, akıl hocaları söylüyor: *"Apo bitirildikten sonra, bir de Suriye ve bilmem şurası burası düşürüldükten sonra girin, zaten oralar sizindir."* Böyle gafil ve sersemce o planlara, oyunlara gelebilecek kişilikler. Bu plan uygulansa belki Ortadoğu düşer, ama sonrası ne olur?

böyle bir kararlılıkları var. Birinci Dünya Savaşı öncesi durumu boşuna örnek göstermedim. Benim burada ilerici insanlığa çağrı diye bir şeyden bahsetmeme gerek yok. Bunlar işleri önceden ayarlamışlar. Amerika'nın başı Clinton iki dizinden vurulmuş bir adamdır. Alacağı herhangi bir karar yok. Ellerindedir, tutsaktır. Dünyada hiçbir başkan bu hale getirilir mi? Fransa basını birdenbire Clinton'ın bu duruma düşürülmesine yönelik *"yeter bu cinayet"* dedi.

Bunlar önemli. Ses çıkaran var mı Türkiye'de? Cinayetler sonrası ortalık çetelerle, mafyayla dolmuş, siyasetçilerle nasıl iç içe geçmişler! Bankaları nasıl ele geçiriyorlar? Korkunç ve vahşi bir biçimde insanları nasıl vurmuşlar! İşte rejim bunların elinde. Her şeyi yapabilirler. Diğeri de öyle; Rabin gibi etkili bir adamı tasfiye edenler, Clinton'ı bu duruma düşürenler neyi vuramazlar ki! *"Sudan'ı bombaladık, dolayısıyla terörist Ladin oradaydı"* Şimdi de, *"Apo vurulacak, her şey de haktır. On dört yıldır bize bilmem ne kadar adam kaybettirdi"* deniliyor.

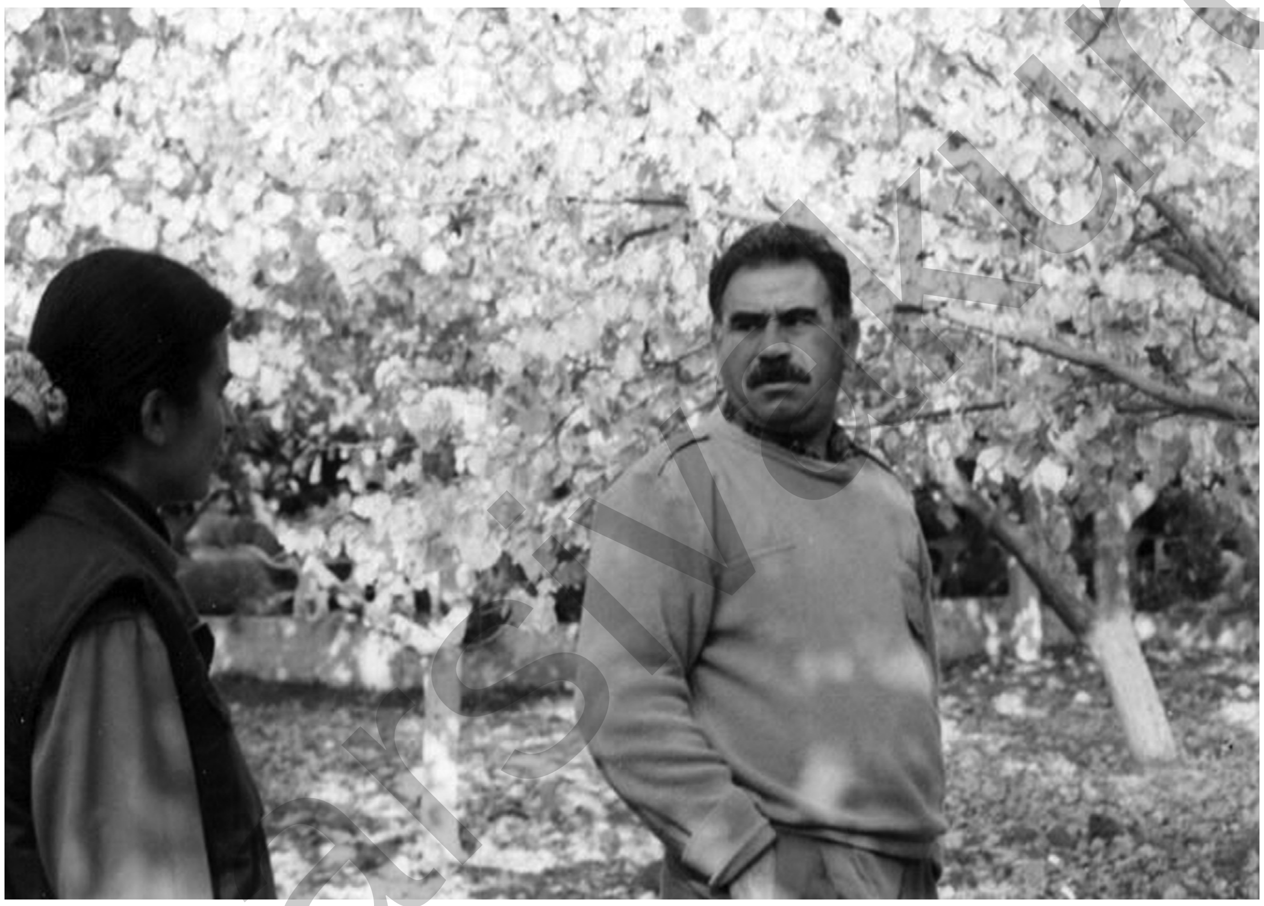
Şimdi bu demagojiyi değerlendirmek gerekir. Maalesef Kürt halkının gerçekten çok iyi bilmesi gerekir ki, amansız bir direnmeyle bu halkın adının tatılar. Bu tam başarıya ulaşmadı. Dediğim gibi NATO'yu etkisizleştirip Kosova ile uğraştırıyorlar. Harıl harıl bölgeyi nasıl ele geçirecekler! Bunları ben söylemiyorum, gidin yönetiminden sorun. Size ne oldu deyin, hepsi tuhaf. Mübarek, *"Ortadoğu'da çok büyük şeyler olacak. Ben bunu önlemeye çalışıyorum"* diyor. Arafat daha işin içyüzünü bilmiyor. İnşallah bu konuşmamı kendilerine çevirirler de biraz olayları anlar. Şimdi Arafat'ın ağzı birbirine değiyor, gidip Filistinlilere orada hak mı alacak?

Ben umutsuz değilim, direnirim. Ama halkımızın bundan sonra neler olabileceğini bilmesi gerekir? Bunlar güçlü; NATO'yu etkisizleştirmişler, gladiosunu, bankasını ele geçirip üzerimize geliyorlar. Hala Akdeniz'de, İskenderun'un kıyısında füzeler tümüyle hududa serpiştirilmiş, benim yerimi güya tespit edecekler. Dünyada bundan daha büyük terör olur mu? Benim aklıma Hz. İsa'yı çarmıha germe hareketi geldi. Çarmıha germe hareketi de bu kadar şiddetli değildi. Bu kadar füze, bu kadar uçak, bu kadar hem karadan, hem havadan yönelim. Acayip bir şey. Benim bundan korktuğum, tasalandığım yok, ama işin gerçeğini söylemek zorundayım.

Halkımız, aydınlar, gazeteciler bu haberin kaynağını araştırsınlar. Mübalağa ediyorsam, söylediklerimin hepsi belgeli değilse o zaman beni suçlayabilirsiniz. Ama bir gerçek. Gazeteciler, aydınlar kendi halkını aldatmamalılar. Gerçekleri olduğu gibi ortaya koymalılar. Bu Hitler'in çılgınlığından daha dehşet bir çılgınlık değil mi? Adamlar bu kadar çılgın olmasa, bu kadar mafyayla, bu kadar çetelerle iç içe olurlar mı? *"Abi Başbakan da seni destekliyor"* diyor. Bir caniyi bu kadar destekleyen bir Başbakan'dan her şey gelir. Yine suç ortaklarına bakın; Netanyahu, dediğim gibi cinayetler iktidara geliyor. Her şeyi yapabilirler.

Başarabilirler mi? Şimdilik tam başaramadılar. Tam başaramamaları için direneceğiz. Buradan halkımıza sesleniyorum; ben direniyorum, siz de direnin! Ben bilinçliyim, uyanığım, siz de bilinçli olun, uyanık olun! Siz MED-TV'yi kapatamazlar diyorsunuz, ben de inanıyorum. Hatta biz de yaşarız ve kapatma fırsatını ellerine vermeyiz! Ama açıkça söyleyeyim, o gün o olay şu veya bu şekilde sonuçlansaydı, ortada MED-TV diye bir şey kalmazdı. Geçen yıl MED-TV basıldığında Belçika hükümeti, *"Hükümet üstü bir baskı var"* dedi. Biliyorsunuz jandarma yapıyor. Jandarma ise işte bu gladionun parçası. Buna benzer birçok şeyi Belçikalı yetkililer söylüyor. O zaman da sanırım buna benzer bazı durumlar vardı. Kritik anlarda basın-yayın organlarını kapatma bir tedbirdir.

Düşmanı, faşizmi abartalım demiyorum, ama çok ciddi, en az Birinci ve İkinci Dünya Savaşları öncesi faşist gelişmeler kadar ciddi bir faşist gelişme var Ortadoğu'da. Zaten Mesut Yılmaz, *"Dünyayı başlarına yıkarız. Dünyayı karşımıza aldık. Hiç kimse bizi durduramaz"* diyor. Gerçekten de dünyayı karşılarına almışlar ve güçlüler de. Gizli kuvvetleri var, mekanizma ellerinde. Gizli NATO mekanizması deyip geçmeyin, 1980'lerden beri Türkiye'yi yöneten mekanizmadır. İskenderun'a gelip dayandı. İskenderun deyip geçmeyelim, orada Ortadoğu'yu bu operasyonla adım adım kontrol altına alacaktı. Bu bir dünya savaşı değil de nedir? Şimdi belki abartma denilebilir, ama değil. Gerçekler söylensin. İşte dediğim gibi noktam belli değil, ben ne yapayım?

önemli, yani sizler gazetecisiniz ama olayları çok dar ele alıyorsunuz- direnecek, karşı çıkacak bu savaşa. Dolayısıyla bu muhalefet organının susturulması gerekiyor. Bu bile kendi başına bir belge, bir veri. Neden hiçbir gün değil de, 9 Ekim cuma akşamı?

Her şey ayan beyan ortada. Rezilce, çirkefçe, alçakça, namussuzca kendilerini ele verdiler. Mesut Yılmaz'ın 6 Mayıs komplosundaki duruşunu hatırlattım. *"Çankaya'da Genelkurmay, Demirel ve Mesut ayakta bir zirve yaptılar"* O zaman gazeteler böyle yazmıştı. Mesut, *"6 Mayıs gününü bekleyin, çok önemli açıklamalar yapacağım"* diyor. Açıklamaları yapacağı o akşam haberler, *"Apo gitti"* diye verdi. Sonra olmadı, başarılamadı deyip basın toplantısını yarıda kesti. Gazeteciler, *"Neden hiçbir şey konuşmadın?"* diye sormuşlardı. Çünkü komplo gerçekleşmemişti. Şimdi de öyle. Türkiye söndü, yumuşadı sözde ve avını elinden kaçırdı. Ama bu çok çılgınca bir gelişme. Bir kişi için bütün bir ülkeyi yerle bir edecek, hem de yirmi dört saat içinde. Ne Başkanlık Sarayı kalacak, ne ekonomik hedefler, ne havaalanları. Neymiş de, işte bir *"terörist"*i öldürmüşler. Tıpkı Sudan'da olduğu gibi. Ya olur, ya olmaz. Ama bu çok zalimce, çok

Ortadoğu düşürülecekti

Ortadoğu gerçekten düşürülecekti, o güçleri de var. Tekrar vurgulayayım, Afganistan'da Talibanlar boşuna çıkarılmadı. Geride direnecek fazla Arap ülkesi yok. Nereye kadar giderlerdi? Stratejik ittifakı bir kez daha göz önüne getirelim; ekonomik, askeri, siyasi ve Netanyahu'nun birkaç gün öncesinde söylediği Ortadoğu çapındaki bir ittifak ve Körfez Savaşı'ndan daha ağır bir savaş dayatması. Saddam'a yönelik geliştirilen savaştan, yine 1982'deki Güney Lübnan savaşından daha büyük bir savaş. Bunlar sıradan olaylar değil. Bize uygulayacakları hepsini aşan, adım adım Lübnan'ın, Irak'ın çökertilişidir. Suriye ile birlikte bütün Ortadoğu'nun düşürülmesi hedefleniyor. İşte Hitler'in çılgınlığı... Düşürdü şurayı burayı, dünyayı kana buladı. Nereye kadar? Bu da öyle olacak. İşler böyle. Ben biraz roman havasıyla verdim, ama gerçekler böyle.

Yarım kalmış bir operasyon. Baltaları çıkarmışlar, bir türlü gömmek istemezler. İşte bu nedenle başta Ortadoğu halkları ve tüm ilerici insanlığa olmak üzere geçmiş olsun diyorum. Benim yerim bulunamadı ve füzeler yöneltilemedi. Şimdi yeniden deneyecekler,

rihten silinmemesi için büyük çaba harcadık. Şimdi bu halk biraz kendini tanımaya başladı ve sen bu halkın sonunu getireceksin. Bu terör değil de nedir; hem de korkunç bir terör! Dikkat edin, Güney'de kendi uşakları eliyle bir otonomiyi bile kabul etmiyorlar. Bu çok önemli. "Tek bir Kürt otonomisi bile olmayacak" diyor. Peki bu rejim Kürtleri bitirmeyecek mi? Bizden sonra kaç Kürt kalacak? Biraz dikkatli olalım. Bırak barışı, Kürt kalmıyor, Kürt tarihten silinecek! Birkaç uşağın kalmasını siz Kürt olarak addetmeyin!

Bin tanesi küçük bir grup kızın üzerine gidip paramparça ediyor. Bunlardan Kürtçülük mü beklenir? Durum bu kadar vahim. Yani Kürtlere bir şey kalmayacak. Beni düşünün, beni sevin veya beni yerin demiyorum, ama biraz gerçekçi olmanız gerekir. Bu söylediğim noktaları başta Kürt aydınları, siz gazeteciler neden incelemiyorsunuz?

İşte, Şemdin birdenbire barışçı kesildi. Barış savaşçısı olacak. Şemdin Kürt barışı yapacak. Ben de barış yapacağımızı sandım. Elimi uzattım, ama elim havada kaldı. İşte barışın karşılığı 'ikinci hafta' meselesi. Barış elimizi bir el gelip tutacak diye düşünürken, korkunç bir savaş planı çıktı karşımıza. Tarihte de hep böyle yap-

Mesele ruhumuz, mesele bilincimiz

Her şeyden önce bu tehdit benim şahsıma değildir. Özellikle biraz ulusallık, biraz siyasallık kokan aydınlarımızın veya halkımızın bunu iyi anlaması gerekiyor. Ben kendimi koruyayım, korumayayım, mesele sizsiniz. Biz *'barış'* dedik, işte karşılık bu. Sınırlı haklar diyoruz, kelime düzeyinde bile kabul yok. Herhalde bunun önlenebilmesi için tümümüzün Kürtlükten vazgeçmesi gerekiyor. Sadece benim vazgeçmem de yetmez. Çünkü benim cezam ağır. Bunlara göre kırk bin kişinin sorumlusuyum. Şimdi siz de Kürt olduğunuz için sorumlusunuz. Dolayısıyla ya vazgeçeceksiniz, ya da dört dörtlük işbirlikçilik yapın desem belki affederler. Bu tartışılmalıdır. Durum bu kadar vahim. Kendileri her gün bunu söylüyorlar.

Nasıl ki Ermeniler, cumhuriyetin 75. yılında Grekler, Asuriler-Süryaniler ve diğer azınlıklar bitirildi, Kürtler de bitirilecek. Şimdi cumhuriyetin 75. yıl hatırasını buna denk getiriyorlar. Korkunç, çılgınca bir girişim. Biz barış, cumhuriyetin demokrasi birlikteliğini sağlayalım dedik. Nerede bunlar şimdi? Hiç yok ortada. Sınırlı Kürt haklarının kabulü dedik, kelime kabul etmiyorlar; yalnız Kuzey'de değil, Güney'de de kabul etmiyorlar.

Halkımız ne yapabilir? Önce düşünmesi gerekiyor. Kendini savunmayı bilmesi gerekiyor. Benim için değil, benim özel savunmaya ihtiyacım yok. İsteseniz de beni savunmanız zor. Kaldı ki, benim böyle bir şeye fazla ihtiyacım da yok. Ama sizlerin kendinizi savunmaya ihtiyacı var. Eğer gerçekten ulusal onurunuza sahip çıkmak istiyorsanız, gerçekten özgürlük diye bir iddianız varsa kendinize sahip çıkmanız gerekiyor. MED-TV'yi susturamazlar diyorsunuz; mesele MED-TV değil, mesele ruhumuz, mesele bilincimiz. Sadece susturulmak değil, köküne kibrit yakılıyor!

Füzelerin niteliğini göz önüne getiriyor musunuz? O korkunç faili meçhul cinayetleri göz önüne getirelim, şu anda Kürdistan'daki operasyonları göz önüne getirelim. Ben buradan bizim gerillalara da söylüyorum; yapmayın diyorum, şimdiye kadar sizin yaptığınız savaş değil. Ya tanıyarak, kurallarıyla savaşın, ya da savaşmayın.

Halkımıza da söylüyorum; Kürtlüğünüze sahip çıkacaksanız ya tam sahip çıkın ya sahip çıkmayın, çünkü sizi imha ederler. Ulusal onurdan vazgeçilmez. Nasıl dinden, imandan vazgeçilmezse, ulusal kimlikten de vazgeçilmez; ama karşınızdakini bilerek kimliğinize sahip çıkın, kimliğinizin gereklerini yerine getirin.

Unutmayın ki, doğru bir yorum bile yapamıyorsunuz, karşınızdakini tanıyamıyorsunuz, kendinizi nasıl savunacaksınız? "Başkan'ı koruyalım, övelim" İyi de, kendinizi nasıl koruyacaksınız? Biraz gerçekçi olalım. Bunları söylerken hiçbirinizi küçümsemiyorum, ama tehlike herkes için büyük. Burada parti farkı kalır mı artık?

Dikkat edin ortada Kürtlüğe yönelik bir saldırı var, hiçbir şeyi kabul etmeyen bir saldırı. Tehlike yalnız Kürtler için değil, bölge halkları, hatta ilerici insanlık için var. Mümkünse anlayışlı olan ülkelerin, yönetimlerin daha iyi dayanışma içerisinde olması gerekiyor. Ben bu vesileyle Kürdistan'a, özellikle bir türlü kendilerinden beklenen destek ve dayanışmayı gösteremeyen başta Ortadoğu halklarının, Ortadoğu'nun ilericisiyim diyen güçlerin, hatta yönetimlerinin bu konuda bir kez daha politika ve yaklaşımlarını gözden geçirmelerini, bahsettiğim ve biraz da rapor olarak sunduğum bu değerlendirmeler üzerinde düşünmelerini istiyorum...

Komşu halklara sesleniyorum! İran'dan tutalım bütün Arap ülkelerine kadar, tehlike size dayanmadı diye sessiz durmayın. Eğer Suriye düşseydi ortada Arap dünyası diye bir şey kalır mıydı? Onun için namuslu, onurlu Arap halkının da olup biteni doğru kavraması ve Kürt politikalarını iyi gözden geçirmeleri gerekir. Öyle terör deyip işin içinden sıyrılmak yerine, en büyük terörün ne olduğunu bilerek doğru tavır almaları gerektiğini vurguluyorum. İran için de bunu söylüyorum. Bu durumu yaşıyoruz diye, şimdiye kadar durduğu gibi durmaması, özellikle de Türkiye yanlısı bir konum içine girmemesi konusunda uyarıyoruz. Operasyon başlasaydı herhalde İran'ın da fazla ayakta kalır yanı olmayacaktı. Biraz gerçekleri görerek İran'ın daha derli toplu, özellikle Kürtlere ve Ortadoğu'ya yönelik doğru bir tutum içinde olması gerektiğini vurguluyorum. Gizli saklı politikalara sonuç alınamaz, ne müslümanlığa, ne insanlığa herhangi bir yararı olamaz.

Türkiye halkına da seslenmek istiyorum. Bu kadar çılgın faşist bir girişimle Ortadoğu halklarının üzerine gelmeleriyle Türk halkı ne kazanacak? Çok şey kaybedilmeyecek mi? Bu faşist tırmandırılışa karşı daha ne zamana kadar susarak, alet olacaksınız? Ne zaman çetelerin üzerine giderek hesap soracaksınız? Kaybeden sizler oluyorsunuz. Türkiye halkının ne duruma geldiği çok açık değil mi? Türk aydınlarına sesleniyorum, neden gerçekleri doğru anlamıyorsunuz? Neden bu savaş çılgınlığına alet oluyorsunuz? Bir gün antifaşistler, devrimciler kazandığı zaman ne diyeceksiniz?

Bu arada Türkiye'nin bazı yöneticilerine de sesleniyorum! Haydi, ben teröristim peki bu Kürtlere neden en ufak bir hak tanınmıyor? Neden Kürtleri cumhuriyet aşkına yok etmek istiyorsunuz? Kimi sosyal demokratlık adına; özellikle Deniz Baykal, *"Başı ezilmeli"* diyor. Ecevit, *"En ustası benim, en iyisini ben ederim"* diyor. Bu nasıl bir çılgınlıktır? Yani sırf cumhuriyet hatırası için yetmedi mi Kürtleri kullanmanız, kırmanız, yok etmeniz? Bu uğursuz, faşizmi bile aşan yok etme eylemleriniz durmayacak mı?

İşte diğer partiler; "ben nasıl daha iyi savaşırım" diye çılgınlık yapanlar; Fazilet Partisi, müslümanlık adına ne oldu, nasıl oluyor da kayıtsız şartsız destekleyeceğiz diyorsunuz? Netanyahu ve Mesut ittifakının bütün müslümanlara karşı olduğunu bilmiyor musunuz? Bunu çok iyi biliyorsunuz, ama neden bu kayıtsız şartsız destek? Bölücü bir şovenist olduğunuz, kaskatı Türk milliyetçisi olduğunuz ortaya çıkmıyor mu? İslamlık nerede kaldı? Bugün maskeniz düşmedi mi? Bir müslüman ülkeyi yok etmek ne kadar müslümanlık adınadır? Buna hakkınız var mı?

"Umarım Türkiye'de de yakında bir değişme olur, barış yanlıları çoğalır ve bir an önce barış yanlıları ile birlikte büyük bir barış kampanyasıyla başarıya doğru gideriz. Ama halkımız bunu kendi direnmesiyle bağlantılı olarak gerçekleştireceğini bilmelidir. Korkmadan, her zamankinden daha fazla başarıya yakın olduğunu bilmelidir"

Şimdi bu gerçekler ortaya çıktı. Çarpıcıydı ve umarım herkes uyandı. Bu bile bu gidişata dur deme imkanını sağlayabilir. Gerçekler bu kadar acı. Benim için, "susmuyor konuşuyor, durmuyor yapıyor" diyorlar. Elbette bende biraz insanlık onuru varsa, nasıl tek başıma başladıysam ve bugüne kadar geldiysem, bundan sonra da yapmaya devam edeceğim. Gelin barış yöntemiyle bu meseleyi çözelim diyenler sizler değil misiniz? Nerede o barışçılar? Hani o söz verenler? Uyanık olduğunuzu, bazı ittifaklarla durumu kurtardığınızı sandınız.

Bu Türk zihniyetini biliyoruz. Müslümanlık adına iki yüzyıl-üç yüzyıl halklara kan kusturdular. Yüz elli yıldır sözüm ona Batı değerleri adına bu sefer Ortadoğu halklarına kan kusturuyorlar. Şimdi de İsrail, daha doğrusu bir sağcı hükümet adına sırf başbakanlığı kurtarmak için aynı zihniyeti estiriyor. Faşist Türk zihniyetini estirerek, tarihe sözde büyük işler başaran kahraman olarak geçecek. Beni tasfiye ederek Türkiye'yi büyük bir tehlikeden kurtarmış olacak. Kafasına koyduğu bu. Yemiyor, içmiyor, yatmıyor, bu hedefi gerçekleştirecek. İşte, İsrail hükümetinin emrine girdiniz. Şimdilik buna bir not düşelim, biz de ilerde hesap sormasını bileceğiz.

Şimdi sen kendini çok akıllı, çok iyi politika yaptığını sanıyorsun, bizi ise bir hiç yerine koyuyorsun. Dünyanın neresinde olsa füzelerini hazır tutuyorsun. Savaştığın kişi bir halkın insani, ulusal kimlik derdi peşinde olan bir kişi. Halka demokrasi, biraz barış diyoruz. Biraz kimlik, biraz şeref, onur diyoruz. Niye buna saldırıyorsun? Biz sana Kürtlerin bazı temel haklarını tanı dedik, bir halkı ve öncü gücü PKK'yi ortadan kaldırmayı değil. Bunlar yapılsın, ben bir daha konuşmayacağım, yeter ki Kürt halkına bazı haklar tanınsın.

Buradan dünyaya ve Avrupa'ya sesleniyorum!

İkide bir "PKK terörü", "PKK savaşı" deyip kendinizi kandırmayın. Mesele ben isem, ağzımı kapatırım, PKK'yi de kaparım, ama o zaman sizler de Kürtlere birtakım haklar vereceksiniz. Çünkü bu müttefikiniz Amerika'ya ikide bir "PKK terörist", "Suriye'deki terörizm" diyor. Hayır, Suriye'deki terörizm kalmadı. Peki, sizin o korkunç füzeleriniz "terörist füzeler" değil mi? O korkunç gemilerinizdeki silahlar bir kişiye karşı korkunç değil mi? Haydi ben halloldum, Kürtlere ne vereceksiniz? Haydi, bütün kudret sizin elinizde, peki Kürtlere barış hakkı, demokrasi hakkı tanıyacak mısınız? Süreci başlatın, ben konuşmayacağım. Ama yok vermeyeceksiniz; "hallettik", "bitirdik" diyeceksiniz, hayır, tek başıma da olsam ben bu mücadeleyi daha da tırmandıracağım. Bunun başka çaresi var mı? Sizin insanlıkla, demokrasiyle, barışla en ufak bir alakanız var mı? Bu çılgınca planlara bakın; bir kişi için bu kadar silah devreye sokulur mu? Bu kadar silah, bu kadar dev gibi bir ordu bir kişi için harekete geçirilir mi? Hayır, mesele bir kişi değil, mesele tüm halklar, mesele ilerici insanlık. Susturmak istiyorlar. Elbette kendi üzerime düşeni yapacağım. Gerçekler bu kadar açık. Herkesi bu temelde önce gerçekleri derinliğine kavramaya, mümkünse gücü oranında bu haksızlıklara karşı, zulme karşı durmaya, gereklerini yerine getirmeye çağıracağım.

Barış elimiz hala havada

Şimdi bir barış olayı var. Bunu biraz açıkladım, daha da açıklayayım ki yerinizi, konumunuzu çok iyi tanıyın. Şemdin dün, "bir barış çağrısı yaptım" diyor. Bu kimin çağrısıdır. Kim nasıl barış istediğini bilmeli. Barışı Rabin de yapmak istedi, ama öldürüldü. Barışı Özal da yapmak istedi, ama öldürüldü. Bunu hala görmeyecek misiniz? Hangi barış? Barışı kim katlediyor? Hem de en yakınlarını, devletlerinin en değerli insanlarını kim katlediyor? Bunlar barış yapabildi mi? Bana barışı soracağınıza, barışa şans veren bir kişi görebiliyor musunuz?

Kürtler biraz dikkatli olmalı; hele o ittifak yaptık diyenler. Sözüm ona Şemdin'in ağzından çıkarılan "barış" bize büyük hakarettir. Bu barış değil, dikkatli olun! Ellerimiz hala havada. Tutsak edilmiş bir halk konuşamaz. MED-TV susturuluyor. En basit bir düşünce imkanı yok ediliyor. Kendinizi aldatmayın! Ortada yok etme var. Ortada faşist canavarlar var. Müthiş çalışacağız. En temel görevim bu. Ben gerçekten burada kendimi düşünmüyorum. Havadayken şunu düşündüm; keşke bu halkın biraz gücü olsaydı da, hatta bir aydın olsaydı da bu oyunları görebilse, konuşabilseydi, kendini koruyabilseydi. Benim derdim bu.

Bu haksızlık nasıl sineye sığdırılacak? Bilinç nasıl bunu kabul edecek ve bu durumda insan nasıl yiyecek, içecek, yatacak? Bu kadar büyük haksızlıklar karşısında bu mümkün mü? İşte, bunu durdurmak gerekiyor.

Ne yapabiliriz?

Elimizde bazı imkanlar var. İşlerimi daha iyi yapmaya çalışacağım. Daha derin düşünmeye çalışıyorum, daha iyi planlar geliştirmek istiyorum. Yaşamımız değerliyse halkımız gerçekten kendini güçlendirmeli. Kendini daha iyi örgütleyerek, giderek her şeyi bundan sonra bir kampanya havasında düzenlemeli. Hiç olmazsa bu hayati tehlikeyi bertaraf etmeleri gerekiyor. Ben de çalıştım, ama benim için gördüğünüz tehlikeler çok somut. Elimden geleni yine yapacağım, ama esas itibariyle halkın kendi kendini savunma gücünü, direnme gücünü iyi ortaya koyması gerekiyor.

Bizim partizanlara, gerillalara da söyleyeceklerimiz olacak. Şimdiye kadar yaptıklarını ben savaş olarak değerlendirmiyorum. İşte, daha dün "Gevaş'ta 52 gerilla imha ettik. Gare dağında 20'ye yakın genç kızı vurduk" diye kahramanlıklarından bahsediyorlar. Şimdi bu durumda kendilerini savunmaları gerekiyor. Gerilla eğer savaşacaksa çok ciddi savaşmalı. Artık eskisi gibi de savaşçılık olmaz. Böyle savaşacaklarına bıraksınlar diyorum. Savaşı iyi bilmeleri gerekiyor. Doğru dürüst bir mevzilenmeyi bile dağda yapamayanlar, bu kadar açık mevzi savaşına girişenler gerillacı olamaz.

Halkımızın cephesi için de söylüyorum; Avrupa'da kampanya düzenliyorsunuz, yardım kampanyanızı güçlendirin. İkiye üçe katlayabilirsiniz. Biz bu kampanyayı, dayatılan katliama direnme imkanı olarak değerlendireceğiz. İnşallah bu imkanımız daha da gelişir. Sadece maddi bir kampanya değil, bir örgütlenme kampanyası olacak. Nerede, ne kadar güç ve ilişkimiz varsa hepsini bir araya getirme kampanyası gibi değerlendirin.

Basın-yayın organlarımız bu büyük tehlikeyi sürekli kampanya havasında karşılayarak işlemeli. Mehmetçik basını nasıl ayakta ise, Türk-Kürt aydınları, Kürt gazetecileri, çevik siyasetçileri de öyle olmalıdır; partisi ne olursa olsun bu tehlike herkesi ilgilendiriyor. Mesele yalnız benim meselem değil, onların da genel bir kampanya içerisinde birlik anlayışına gelmeleri gerekiyor. Birliğe, dayanışmaya daha hızlı adımlarla girmeleri gerekiyor...

Unutmayalım ki, bunların çılgınlığı başarıya gitse, Avrupa'nın da çıkarlarına büyük darbe olacaktır. Gerçekten birçok halkın büyük darbeler alacağı açıktır. Herkesin bu temelde sağduyulu düşünmesi gerektiğini vurguluyorum. Umarım ilerici insanlık her zaman faşizmi alt ettiği gibi, bu seferki faşist çılgınlığı da alt edecektir.

Umarım önümüzdeki günlerde aydınlarımız, yazarlarımız, gazetecilerimiz ve bizzat yoldaşlarımız bu konunun derinliğini bilince çıkarırlar ve tartışmaya açarlar. Özellikle halkımızın şiddetle aydınlanmaya ve olup biteni değerlendirip ona göre tavır almaya ihtiyacı vardır.

Ortadoğu halkları ve ilerici insanlık için de böyledir. Olay yarım kalmıştır, savaş baltaları hala ellerinde. Kendimizi iyi savunmamız gerektiğini söyleyeceğim. Bundan sonra gerillamızdan tutalım yetmiş yaşındaki ak saçlı anamıza, dedemize kadar; dualarıyla, dilekleriyle, dayanışmalarıyla bir olmalarının önemini vurgulayacağım. Maddi ve manevi, ellerinden ne geliyorsa seferber etmeye çağıracağım. Özellikle bundan sonra daha etkili faaliyetler içinde olacağımızı belirtmek istiyorum. Çok güvendikleri tekniğe karşı da umarım daha başarılı bir adım atarız. Mücadeleyi yenilmeyecek bir noktada geliştirmeye devam edeceğim.

İsterdik ki bu süreç barışla neticelensin. Ama hiç hayale kapılmayalım. Dediğim gibi kendi başkanlarını, kendi başbakanlarını imha etmekten çekinmeyen bu kişiler barışa şans vermezler.

Umarım Türkiye'de de yakında bir değişme olur, barış yanlıları çoğalır ve bir an önce barış yanlıları ile birlikte büyük bir barış kampanyasıyla başarıya doğru gideriz. Ama halkımız bunu kendi direnmesiyle bağlantılı olarak gerçekleştireceğini bilmelidir. Korkmadan, her zamankinden daha fazla başarıya yakın olduğunu bilmelidir...

Hepinizi bu temelde selamlıyorum, saygılarımı sunuyorum.

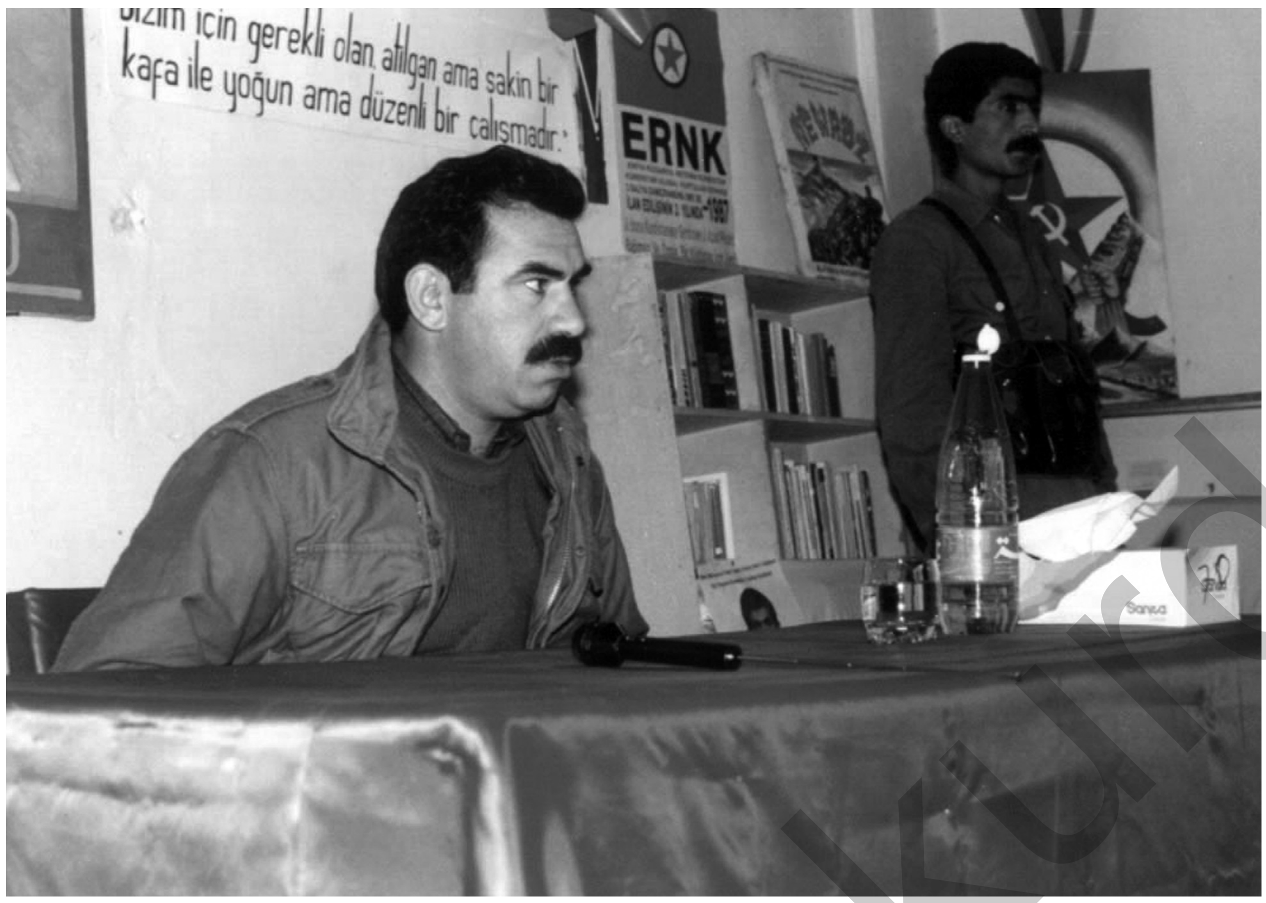
15 Ekim 1998

"Halkımızın cephesi için de söylüyorum; Avrupa'da kampanya düzenliyorsunuz, yardım kampanyanızı güçlendirin. İkiye üçe katlayabilirsiniz. Biz bu kampanyayı, dayatılan katliama direnme imkanı olarak değerlendireceğiz. İnşallah bu imkanımız daha da gelişir. Sadece maddi bir kampanya değil, bir örgütlenme kampanyası olacak"

ÖNDERLİĞİ SAHİPLENMEK ÖZGÜRLÜĞÜ SAHİPLENMEKTİR

Halk Savunma Merkezi

Baş tarafı 32'de

Sonuç olarak, askeri bakımdan ele alıp sonuçlara baktığımızda İran ve müttefiklerinin başarısız kaldığı, gerilla direnişinin kesin bir askeri başarı kazandığı tartışmasızdır. Elbette bu askeri başarı PJAK ve Doğu Kürdistan halkı açısından olduğu kadar Kürt özgürlük hareketi ve tüm Kürdistan halkı açısından da büyük ve ciddi siyasi kazanımlar sağlamıştır. Bu temelde biz bu büyük başarılarından dolayı tüm HRK komuta ve savaşçı gücünü kutluyor, kahramanlık çizgisinde yürüttükleri büyük direnişi selamlıyor, başarılarının her zaman devam etmesini diliyoruz. Bu büyük başarının her şeyden önce Doğu Kürdistan'daki özgürlük mücadelemiz açısından büyük bir siyasi ve askeri hamle haline geldiğini ve bu sonuçların Doğu Kürdistan halkımızın özgürlük mücadelesine önemli bir ivme kazandıracağı açıktır. Bu temelde tüm Doğu Kürdistan halkını, gençlerini ve kadınlarını bu büyük kahramanlık direnişine sahip çıkmaya, PJAK ve HRK saflarında daha güçlü bir biçimde örgütlenerek Doğu Kürdistan'ın özgürlüğü için mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

Her türlü saldırıya karşı tüm gerilla güçleri hazırlıklıdır

5 Eylül'den bu yana PJAK tarafından tek yanlı olarak yeni bir ateşkes durumu ilan edilmiş bulunuyor. Bu ateşkes konumu şu ana kadar çok fazla bir aksaklığa uğramadan devam ediyor görünüyor. Tüm Özgürlük hareketi ve gerilla güçleri olarak biz de hem bu ateşkes durumuna destek veriyor, hem de yaşanan gelişmeleri yakından takip ediyoruz. Elbette bu ateşkes durumu tek yanlı olsa da, kendi başına durup dururken ortaya çıkmış ve ilan edilmiş bir olay değildir. Dikkat edilirse, PJAK-HRK güçlerinin herhangi bir askeri başarısızlığı sonucunda ortaya çıkan bir durum kesinlikle değildir. Tersine İran güçlerinin tüm saldırılarının kırılması temelinde gerillanın elde ettiği güçlü bir direnme başarısı sonucunda PJAK böyle tek yanlı bir ateşkes ilan etme durumunu gerçekleştirmiştir. Başarısızlık değil askeri başarının ortaya çıkardığı tek yanlı bir ateşkes durumudur. Dolayısıyla her ne kadar tek yanlı görünse de, elbette yalnız başına PJAK'ın ilan ettiği bir ateşkes durumu değildir. Birçok dost gücün istemi, arabuluculuğu, ilgili tarafların bu yönlü eğilim göstermesi sonucunda içine girilen yeni bir siyasi çözüm arayışı sürecidir. Mevcut durumu böyle anlamak ve değerlendirmek gereklidir. Bir başarı ardından tek yanlı olarak PJAK ateşkes ilan etmiş ve tüm özgürlük güçleri tarafından destekleniyor olsa da, bu sürecin içerisinde birçok siyasi güç ve ilgili taraflar bulunmaktadır. Ateşkese eğilim gösterme temelinde siyaseten önemli yeri olan bazı güçlerin arabuluculuğu ile böyle bir süreç içerisine girilmiş durumdadır. Bu bakımdan da ciddiye alınması ve siyasi sonuç vermesi doğrultusunda çaba harcanması gerekmektedir.

Dikkat edilirse ortada somut ve açık bir durum yoktur. Her ne kadar arabulucuların konumu, İran yaklaşımları çatışmanın sürdürülmemesinden yanaymış gibi görünse de, kesinleşmiş bir durum henüz sözkonusu değildir. İran'ın ve arkasındaki güçlerin her an farklı bir tutum içine girmeleri de beklenmelidir. Zaten ilk saldırı da hiç beklenmediği bir durumda kalleşçe yapılmıştı. Bu bakımdan da başta HRK güçleri olmak üzere tüm gerillanın her türlü saldırı karşısında hazır konumunu sürekli kılması, her türlü saldırı olasılığına karşı hazır ve tetikte bulunması, gelişmeleri bu temelde yakından takip edip ona göre tutum alması, hiçbir zaman gaflet içine düşmemesi gereklidir.

Bölgedeki gelişmeler, Libya'da Kaddafi yönetiminin düşüşü, Suriye'de gelişen çatışmalı durum, AKP yönetiminin ABD ve NATO'nun bir jandarması ve bölgeye dönük saldırıların karargahı olarak hareket etmesi, füze kalkanı projesini kabul ederek bunları Türkiye sınırları içerisine yerleştirmek istemesi, ABD'nin bölgeye dönük saldırılarını sürdürmesi İran rejimini ciddi bir biçimde zorlayan ve bu anlamda da Kürtlerle çatışmadan geri çekilen bir duruma götürmektedir. Bu politik gelişmeler teorik olarak ele alındığında İran rejiminin özgürlük hareketimizle, PJAK güçleriyle, Kürt halkıyla herhangi bir çatışma içerisine girmesi çok fazla mantıklı görünmemektedir. Fakat bu sadece bugün için geçerli değildir. Dün de bu gerçeklik önemli ölçüde vardı, fakat ona rağmen ABD onayı altında AKP hükümeti ile ittifak yaparak İran rejimi gerilla güçlerimize dönük imha ve tasfiye amaçlı saldırı yapmaktan geri durmadı. Zaten birçok güç geçmişte de aralarındaki sorunlara rağmen Kürtler karşısında birlik olmuştur. Bu gerçek de dikkate alınırsa, her zaman askeri bakımdan hazırlıklı olmak, ama ateşkes konumuna da tamamen uygun davranmak gereklidir. Eğer ateşkesi etkili uygular, her türlü saldırı olasılığına karşı yirmi dört saatin her anında tetikte durursak ve siyasi güçler de çözümleyici rol oynarlarsa, 16 Temmuz'dan bu yana yaşanan askeri çatışmaların ortaya çıkardığı askeri sonuçlar hem Doğu Kürdistan'da önemli yeni siyasi kazanımlar sağlar, hem de genel Kürt sorununun çözümü yönünde yeni siyasi adımların önünü açar. Bu olasılıkların tümü de gündemdedir. Dolayısıyla biz hareket olarak hem her türlü saldırı karşısında askeri bakımdan mevzide hazırlıklı olmayı, hem de her türlü demokratik siyasi çözüm imkanlarını sonuna kadar değerlendirmeyi öngörüyoruz. Eğer karşıt güçler ve arabuluculuk yapanlar çözümleyici yaklaşırlarsa, en son 2 ve 4 Eylül tarihleri arasında yaşanan çatışmaların askeri sonuçları üzerinden halklarımız açısından yararlı siyasal sonuçlar sağlanabilir. Böyle yaklaşılmaz da, zaman kazanmak için çalışılırsa, oyalama, engelleme taktiğine başvurulur, yeni fırsatlar kollanıp da yeni imha saldırıları içerisine girilmek istenilirse, elbette bu biçimde gelişebilecek her türlü saldırıya her an başta HRK güçleri olmak üzere tüm gerilla güçlerimiz cevap verecektir. Gerilla güçlerimiz her türlü saldırıyı her zaman kırabilecek konumdadır ve bunun hazırlıklarını ve iradeli duruşunu da her zaman yetkin bir biçimde gösterecektir.

Türk askerinin ve polisinin savaşma gücü düşmüştür

İran üzerinden Kandil ve Xinêre alanlarına yöneltilen saldırının Kürdistan genelinde yaşanan büyük mücadelenin bir parçası olduğunu açıkça ifade ettik. Özellikle de bu durumun Kuzey Kürdistan'da AKP faşist sömürgeciliğine karşı yürüttüğümüz mücadeleye bağlı olarak geliştiği tartışmasızdır. Nitekim Kürt halkı ve onun Demokratik Toplum Kongresi 14 Temmuz'da Demokratik Özerklik ilanında bulundu. Kürt halkının özgür ve demokratik bir yaşamı kendi örgütlülüğü içerisinde gerçekleştireceğini ilan etti. Hemen bunun ardından İran üzerinden Kandil ve Xinêre'ye dönük bir askeri saldırı durumu ortaya çıktı. Gerilla güçlerimiz Zagros'tan Amanos'a, Botan'dan Dersîm'e kadar bütün kuzey Kürdistan alanlarında saldırılar karşısında devrimci direnişi geliştirdiler, geliştirecekler. Gerilla çok sınırlı bir eylemlilik içerisinde olmasına rağmen, bu eylemliliğe karşı dahi AKP hükümeti ve Türk genelkurmayı hemen uçaklarını Medya Savunma Alanları'na gönderiyor, ordusunu Güney Kürdistan'a yöneltti̇ğini ilan ediyor. Gerilla ve halkla gerici güçler arasındaki çatışma Dersîm'de, Serhat'ta, Amed'de, Mardin'de, Botan ve Zagros'ta yaşanıyor. AKP hükümeti Kuzey Kürdistan'daki saldırılarını Amediye'ye, Duhok'a, Şeladize'ye, Diyana'ya taşıracağını söylüyor. Böyle bir saldırı tehdidinde bulunuyor.

Dikkat edilirse, her ne kadar Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan Kasımpaşa kabadayısı gibi davranmak istese de, AKP hükümeti ve Türk ordusu gerillaya karşı savaşma kararlılık ve gücünden yoksun bulunuyor. Bunun için de bir yandan savaş naraları atarken, diğer yandan gerillaya karşı savaşı İran'a yüklemeye çalışıyor, Güney Kürdistan yönetiminin üzerine yıkmak istiyor, Irak yönetimini işin içine katmaya çalışıyor, ABD'ye ihale etmek istiyor. Yani bütün bunlar gerilla ve Kürt halkı karşısında AKP hükümetinin ve soykırım rejiminin savaşma, saldırılarını yürütme gücünden yoksun olduğunu açıkça gösteriyor. Aslında Türk askerinin ve polisinin savaşma gücü düşmüştür. Otuz yıldır süren savaşta sonuç almamaları onların kazanma umudunu kırmıştır. Zaten savaşı teknik üzerine yıkmışlardır. Eski Genelkurmay Başkanı'nın internet sitelerine düşen konuşması bunu göstermektedir. Savaşta umutlarını İsrail'den, ABD'den aldıkları tekniğe bağlamaları, birçok gücü üzerimize sürmek için diplomasiye ağırlık vermeleri de bu zayıflıklarından kaynaklanmaktadır.

Nitekim halkımızın Demokratik Özerklik ilanına İran saldırısıyla ya da, İran devletine verdikleri birçok taviz karşılığında gerillaya saldırtarak cevap vermeye çalıştılar. Yine gerillanın Kuzey Kürdistan'daki kısmi hareketliliğine karşı da bir yandan Önder Apo üzerindeki tecridi alçakça derinleştirip, tehdit ve şantaj politikası izleyerek, diğer yandan ise Medya Savunma Alanları'na dönük hava saldırıları düzenleyip, Güney Kürdistan halkını askeri olarak tehdit ederek saldırılarını sürdürüyorlar. Bu saldırılarla Kürt halkını ve kamuoyunu korkutmaya, etkilemeye, geri adım attırmaya çalışıyorlar. Her ne kadar AKP Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünü reddetse, yeni bir imha ve tasfiye planı hazırlayıp uygulamaya çalışsa da, bu konuda başarılı olacağına dair inancı ve güveni yoktur. Halkımıza karşı, Özgürlük hareketimize, gerillaya karşı savaşma ve kazanma gücünden kesinlikle yoksundur. Bu gerçeği iyi görmemiz lazım. Böyle olduğu için de psikolojik savaşa ağırlık vererek, teknik gücü kullanarak, sağısolu tehdit ederek aslında bu zayıflığını gidermeye, Kürt halkının özgürlük için ayağa kalkışını engellemeye, zayıflatmaya, demokratik güçleri Kürt sorununun çözümü açısından daha etkin ve aktif çalışır olmaktan uzaklaştırmaya çaba harcıyor.

AKP her ne kadar 12 Haziran seçiminde yüzde elliye yakın oy almış olsa da, mecliste istediği çoğunluğu elde edemedi, dolayısıyla seçimde öngördüğü başarıya ulaşamadı. Seçimde başarılı olamadığı için de siyasi irade kırma saldırısını geliştirerek tutuklu milletvekillerini bıraktırmayarak, başta BDP olmak üzere Kürt demokratik hareketine ve genelde muhalefete yüklenerek siyasi zayıflığını örtbas etmek istedi. Buna karşı Kürt halkı ve Özgürlük hareketimiz direnç gösterince, AKP'nin

> **"Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan Kasımpaşa kabadayısı gibi davranmak istese de, AKP hükümeti ve Türk ordusu gerillaya karşı savaşma kararlılık ve gücünden yoksun bulunuyor. Bunun için de bir yandan savaş naraları atarken, diğer yandan gerillaya karşı savaşı İran'a yüklemeye çalışıyor, Güney Kürdistan yönetiminin üzerine yıkmak istiyor, Irak yönetimini işin içine katmaya çalışıyor, ABD'ye ihale etmek istiyor"**

bu siyasi irade kırma saldırısını, aslında büyük ölçüde blöf içeren bu kabadayıca tutumunu direnişle karşılamayı öngören bir tutum ve tavır içine girince, işte o zaman AKP hükümeti ciddi bir çıkmazla karşı karşıya geldi. Bu çıkmazı giderebilmek için de sağa-sola yalvarıyor, birçok güçten medet ummaya, destek almaya çalışıyor. Özgürlük hareketimize karşı geliştirmek istediği imha ve tasfiye planını uygulamayı İran'a yüklemek istiyor. ABD'ye yüklemeye çalışıyor. Güney Kürdistan yönetimini hareketimize karşı çıkarmaya çalışıyor. Nitekim Güney Kürdistan'ı sınır ötesi operasyonla tehdit ederek halkımızı ve hareketimizi bu güçlü ve yeni özgürlük hamlesinden alıkoymaya çalışıyor.

AKP gerçekten de zor durumdadır. Siyaseten içte ve dışta güçlü değil, zayıf konumda bulunmaktadır. Ordu zaten savaşma durumundan tümden düşmüştür. Her ne kadar son düzenlemelerle orduyu, genelkurmayı önemli ölçüde ele geçirmiş olsa da, ordunun savaş yürütecek ve kazanacak iradesi kesinlikle yoktur. Muhalefetle çelişki ve çatışmaları sürmektedir. İktidar hegemonyası kurma yönünde bazı adımlar atmış olsa da, tümden sonuç almış olmaktan uzaktır. Çünkü PKK imha ve tasfiye edilememiştir, Kürt halkının iradesi kırılamamıştır. Tam tersine Kürt demokratik siyaseti 12 Haziran seçimlerinde başarılı çıktığı gibi, ondan sonra da AKP saldırılarına iradeli ve onurlu bir duruşla karşı koymuş, buna gerillanın direnişinin de eklenmesiyle yeni bir özgürlük hamlemiz ortaya çıkmıştır. Bu gerçeği iyi görmemiz gerekiyor. Dikkat edelim, Türk devleti neredeyse herkesle savaş halinde. Güçlü bir saldırı yürütecek konumdan kesinlikle uzaktır. En çok geçen süreçte desteğini aldığı, teknik askeri desteğini alarak Kürt halkına karşı savaştığı İsrail'le neredeyse savaş noktasına geldi. Arap aleminin islam kardeşliğine sığınarak öncülüğünü yapmak isterken, Libya kriziyle başlayan süreçte Arap alemine karşı NATO'nun yürüttüğü savaşın karargahı durumuna düştü. En son İran'la ittifakı da NATO'nun füze kalkanı projesini kabul ederek sürdüremez hale geldi. Dikkat edilirse birkaç yıldır Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu "komşularla sıfır sorun diplomasisi yürütüyoruz" diyorlardı. Şimdi bütün komşularla savaşan bir Türkiye gerçeği ortaya çıktı. Kısacası, AKP hükümeti içte son derece çelişkili ve çatışmalı bir durumu yaşayıp zayıf konumda bulunduğu gibi, dışta da bölgesel ilişkilerinde son derece çelişkili, çatışmalı ve zayıf bir konumu yaşıyor. Bu bakımdan da öyle çok güçlü, her istediğini yapar bir konuma kesinlikle sahip değil. Bu zayıflığını gidermek için ABD'ye sarıldıkça sarılıyor. ABD ve NATO'nun jandarmasından da öte, her türlü hizmetini yapan bir işbirlikçi haline gelmiş bulunuyor. Şu anda AKP hükümeti Türkiye'yi ABD çıkarları doğrultusunda bütün Türkiye toplumuna, halklara, Ortadoğu'ya düşman hale getirdi. Ortadoğu tarihinde hiçbir hükümet ve devlet AKP hükümeti zamanındaki kadar dış güçlerin ajanı konumuna düşmemiştir.

Böyle zayıf ve zor durumda olan bir güç başarılı bir savaş yürütebilir mi? Hayır, yürütemez. AKP hükümeti nasıl ki içine girdiği işbirlikçilik nedeniyle Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun barışçıl siyasi çözümü yönünde ciddi bir irade gösteremediyse, savaşma konusunda da ciddi bir irade ve güç kesinlikle gösteremez. Ancak kabadayılıkla, boş tehditle, hileyle kendisini kurtarmaya çalışır. Nitekim yaptığı da budur. Dikkat edilirse, her alanda askeri operasyonlar yapıyor görünerek aslında gerillayı tümüyle kırsal alanda askerle çatışma içinde tutmaya, bu biçimde Demokratik Özerklik karşısındaki faşist sömürgeci yönetim ağını korumaya, şehirlerdeki gerici yönetim ve baskıcı güçlerini Kürt halkının özgürlük mücadelesine hedef olmaktan çıkarmaya çalışıyor. Diğer yandan Medya Savunma Alanları'na, Güney Kürdistan'a saldıracağım diyerek hareketimizin ve halkımızın dikkatini tümüyle bu alanda toplayıp Kuzey Kürdistan'da gerilla ve halkın mücadelesini zayıflatmak istiyor. Bu oyunları ve taktikleri iyi görelim, bunlara kesinlikle dikkat edelim, aldanmayalım. Düşmanın amaçlarını, hedeflerini, yönelimlerini iyi değerlendirelim. Sadece bizi kırsal alanla sınırlandırma yaklaşımını aşalım, oyuna gelmeyelim. Yürüttüğümüz mücadelenin bütün hedeflerine yeterince ulaşmayı kesinlikle bilelim.

Medya Savunma Alanları'na yönelik saldırı yapabilir mi? Evet, yapabilir. Fakat bu da Kuzey'de her an yaptığı operasyonlardan ancak birisi olabilir. Ondan çok öteye bir anlam ifade edemez. O bakımdan da acaba ne olacak diye hep Güney Kürdistan'a olabilecek olası saldırıya kendimizi kilitlememeyelim. Bununla ilgili güçlerimiz gerekli tedbirleri almakla birlikte, özellikle Kuzey alanlarında bulunan güçler kendi görev ve sorumluluklarının bilincinde olsunlar, onunla uğraşsınlar. Bizi kıra hapsedip şehirlerdeki gericiliği hedef olmaktan kurtarmasına fırsat vermeyelim. Dikkatimizi Güney Kürdistan'a yöneltip Kuzey'deki savaşı zayıflatma oyununu görelim ve bunu kesinlikle boşa çıkaralım.

Aslı trajedi olanın taklidi komedi olurmuş

AKP'nin büyük ve stratejik saldırılar yapma gücü yoktur. Her ne kadar Türkiye içinde hakim olduğunu ve dışarıda etkisi bulunduğunu iddia etse de, büyük ve stratejik saldırılar yapamaz. Ancak taktik saldırılar yapabilir. Bizi oyalatıcı, zayıflatıcı, mücadelemizi engelleyici saldırılarda bulunabilir. Nitekim yapmaya çalıştığı da budur. Dikkat edilirse büyük saldırı yapma gücü kesinlikle kırılmıştır. Bir defa bu büyük imha saldırısını İran'la birlikte Kandil üzerinde gerçekleştirmek istiyordu. Bu plan yürütülen direnişle çok büyük ölçüde bozuldu, boşa çıkartıldı. Yine ABD desteğiyle bütün Ortadoğu'da etkinlik kurup birçok gücün desteğini alarak PKK'ye karşı saldırı yapmayı planlıyordu. Şimdi bu konuda da içine düşebileceği en zor durumlardan birini yaşıyor. İsrail'le çatışma halinde, Suriye'yle çatışma halinde, bütün Arap alemiyle çatışır durumda. Öyle söylenildiği gibi Ortadoğu halkları AKP hükümetine kurtarıcı gözüyle bakmıyor. Tamamen ABD çıkarlarına bağlanmış bulunuyor ki, İsrail ve içine girdiği ilişkiler o bağlarını da zayıf kılıyor. ABD'den istediği desteği her zaman alamayacağı gözüküyor. Bu bakımdan da AKP'nin Özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye planı çok büyük ölçüde daha şimdiden boşa düşürülmüş, başarısız kılınmış bulunuyor. Deyim yerindeyse böyle bir saldırı planı daha harekete geçirilmeden ölü doğan bir konuma düşürüldü.

Böyle bir durumda AKP hükümeti ne yapabilir? Terörü daha fazla tırmandırabilir, faşizme daha fazla yönelebilir. Faşist terör uygulamalarını halk üzerinde, gençler ve kadınlar üzerinde daha çok geliştirebilir. Hizbikontrayı harekete geçirip, katliamlar yaparak halkın serhildanının gelişmesini engellemeye çalışabilir. AKP kurduğu faşizmi daha çok oturtmaya, örgütlü kılmaya yönelebilir. Nitekim yöneldiği de budur. 12 Eylül faşist askeri darbesinin 32. yılına girerken de yaptığı ölüyü diriltmeye çalışmak oluyor. 12 Eylül faşizmini AKP faşizmine dönüştürerek faşist rejimi kendi öncülüğünde yeniden yapılandırıyor. Aslı ne sonuç verdi ki taklidi sonuç versin! 12 Eylül faşist askeri rejimi o kadar baskı, zulüm ve katliama rağmen hangi sonuçları alabildi ki, onun otuz yıl sonraki taklidi konumunda olan AKP faşizmi baskı ve zulüm uygulamalarıyla sonuç alabilsin! O ünlü deyimle, aslı trajedi olanın taklidi komedi olurmuş.

Aslına karşı, 12 Eylül faşizmine karşı kahramanca savaşmış olan Kürt gerillası ve Kürt halkı karşısında onun taklidi durumunda olan AKP faşizminin dayanma gücü var mıdır? Eğer doğru yöntemlerle hareket edilir, görev ve sorumluluklara sahip çıkılır, doğru bir tarz ve taktik geliştirilirse AKP faşizminin halkımız ve hareketimizin bu yeni hamlesi karşısında dayanma gücünün olamayacağı kesindir. Onun için de AKP halk üzerinde faşizmi tırmandırıyor, terör estiriyor, baskı uyguluyor. Dolayısıyla Güney Kürdistan'a saldırıyor diyerek zaman kaybetmemiz ve mücadele hamlemizi zayıflatmamız kesinlikle doğru değildir. Bu noktada tüm yoldaşlar, HPG'nin tüm komuta ve savaşçı gücü doğruları görmek, gerçekçi bir pratikleşme içinde olmak durumundadır. AKP'nin bu yönlü saldırıları kesinlikle basit ve sonuç alıcı olmaktan uzaktır. Aslında şimdi hamle yapan, saldırı konumunda olan kesinlikle AKP değildir. AKP dışta ve içte politik alanda boşa çıkmış, başarısız kılınmış, hızla baş aşağıya gidişi yaşayan bir hükümet konumundadır. Bu gerçekler dikkate alındığında, AKP saldırıyor biz savunmada olalım biçimindeki bir duruş kesinlikle doğru bir duruş değildir. Bu anlayış, psikolojik ruh hali, tutum ve taktik yaklaşım mevcut sürece denk düşmemektedir. Tersine hamle yapan güç, mücadeleyi geliştiren güç, Demokratik Özerklik temelinde siyasi hamleyi, Devrimci Halk Savaşı temelinde askeri hamleyi yapan güç Özgürlük hareketimizdir, Kürt halkıdır. İçinde bulunduğumuz süreç, AKP hükümetinin iç ve dış siyasi durumu bizim her türlü askeri ve siyasi mücadeleyi etkin bir biçimde geliştirerek, Kürt sorununun demokratik çözümü yolunda sonuç alma imkanlarına, fırsatına sahip olduğumuzu gösteriyor. O halde her alanda her türlü mücadele görevlerine yeterince sahip çıkarak ve doğru bir uygulama geliştirerek bu çözümü yaratmak durumundayız.

Bu bakımdan da hamle halinde olması gereken güç biziz. Zaten şu anda bir devrimci hamle içinde olan güç de biziz. Kuzey Kürdistan'da Devrimci Halk Savaşı hamlesini, Demokratik Özerklik hamlesini tüm boyutlarıyla geliştirmemiz gereklidir. Bunu yapmayıp savunmada kalan, saldırıyı düşmandan bekleyen ve kendini savunma psikolojisi içinde tutanlar taktik dışıdırlar, yanlış konumdadırlar. Bu ruh halini, bu anlayışı, bu duruşu kesinlikle aşmak ve yıkmak gerekir. Kim ki öyle bir konumdaysa, bilsin ki içinde bulunduğumuz sürecin taktiğine terstir. Yanlış bir taktik duruş içindedir. Dolayısıyla fırsat ve imkanları öyleleri değerlendiremezler, görev ve sorumluluklarının ne olduğunu tam göremezler, doğru taktik ve tarz geliştiremezler. Düşmana darbe üstüne darbe vurarak Devrimci Halk Savaşı hamlemizi başarılı bir biçimde yürütemezler. Sonuç alıcı başarılı hamleler yapabilmek için hamleci ruh haline sahip olmak gerekiyor. Sınırlı başarılarla yetinmek bile taktik dışılıktır. Tamamen sonuç alıcı ve Kürt sorununun demokratik çözümünü sağlatıcı başarılara kilitlenmek gerekir. Bizim böyle bir hamle halinde olduğumuzu görmek gerekiyor. İçinde bulunduğumuz ortamı doğru anlamak doğru değerlendirmek ancak böyle bir yaklaşımla anlam bulur. Bu anlamda da 2011 yılı zafer hamlesini bu güz döneminde bütün sahalarda, eyaletlerde kesinlikle başarıyla geliştirebilmek gerekiyor. Kim böyle yaparsa doğru bir anlayış ve taktik duruş içindedir demektir. Böyle yapanlar kesinlikle sonuç alıcı olurlar. Görev ve sorumlulukları, fırsat ve imkanları doğru görürler. Taktik ve tarzı her zaman her yerde doğru tuttururlar. Ne yapmaları gerektiğini, nasıl yapmaları gerektiğini anı anına, günü gününe her gündüz ve gecesinde bilirler ve onun gereğini başarıyla yerine getirmek üzere de kendilerini örgütleyip pratikleştirirler. Bu da başarı demektir, zafer demektir. Düşmana darbe üzerine darbe vurup, AKP hükümetini yenilgi içine sokarak demokratik özerk yönetimi Kürdistan'da inşa etmek demektir.

Önderliğe yaklaşım halka yaklaşımdır

Çok açık bir biçimde görülüyor ki, Demokratik Özerklik ve Devrimci Halk Savaşımımız karşısında AKP yönetiminin geliştirdiği en alçakça bir saldırı da Önder Apo'yla görüşmelerin engellenmesi, İmralı işkence ve tecrit sisteminin daha da ağırlaştırılması oluyor. İki ayı aşkın süredir avukatları Önder Apo'yla görüşemiyor. Sudan bahanelerle, tamamen siyasi irade kırma amaçlı saldırı temelinde avukatların ve ailelerin Önder Apo'yla görüşmesi engelleniyor. İki aydır hareket ve halk olarak önder Abdullah Öcalan'ın durumu hakkında bilgi alamıyoruz. Sağlık durumunun, yaşam durumunun, güvenlik durumunun ne olduğunu bilemiyoruz. Ne tür baskı ve saldırı altındadır, bilgimiz yok. Fakat mevcut ağırlaştırılmış tecridin kendisinin bile hukuk dışı, alçakça bir psikolojik baskı ve saldırı olduğu, işkence anlamına geldiği tartışma götürmez bir gerçektir. Peki, bu niye böyle oluyor? AKP hükümeti bununla ne yapmak istiyor? Açıkça Önder Apo'ya "savaşı durdurursan İmralı'da yaşamana ve haftada bir saat avukatlarla görüşmene izin vereceğiz. Eğer savaşı durdurmazsan görüşme de yapamazsın, yaşayamazsın da. Bu dünyada sana yaşam imkanı yoktur" denilmektedir. Mevcut uygulamalarla Önder Apo'ya söylenen kesinlikle budur. Bu elbette hepimize söylenendir. Bütün Kürt halkı için öngörülen tutum oluyor. Önderliğe yaklaşım halka yaklaşımdır. Önderlik üzerinde uygulanan politikalar halka dönük politikalardır. Önderliğin durumu hepimizin durumudur, halkın durumudur. Dolayısıyla AKP hükümetinin Kürt sorununun çözümü adı altında hepimize biçtiği yaşam bu oluyor. "Gelin teslim olun, hapis yatın, uslu durursanız haftada bir saat avukatlarınızla görüşebilirsiniz" deniliyor. İşte yaşam dediği, özgürlük dediği, Kürt sorununun çözümü dediği budur. Bu durumu anlamak o kadar zor değildir.

Peki, özgürlük için bu kadar bedel ödemiş bir özgürlük hareketi olarak, Kürt halkı olarak biz bunu kabul edebilir miyiz, bu mümkün mü? Bunu düşünenlerin ne kadar faşist, sömürgeci, soykırımcı bir zihniyete ve tutuma sahip oldukları açık değil mi? PKK, böyle bir saldırganlığa karşı direnmek üzere, bu soykırımı yıkmak üzere ortaya çıkmadı mı? Hakiler, Hayriler, Kemaller, Mazlumlar, Ferhatlar, Agîtler, Zilanlar, Beritanlar böyle bir zulme karşı dağda ve zindanda direnmediler mi? PKK, tamamen böyle bir dayatmaya karşı, onu kırma hareketi olarak ortaya çıkmadı mı? O halde PKK dün neydiyse, bugün de odur. Dün nasıl sömürgeciliğe, faşizme, soykırıma karşı özgür bir duruş, yaşam ve irade hareketiydiyse bugün de böyle bir özgür

yaşam iradesi ve direnme kararlılığı oluyor. O bakımdan Önder Apo'ya yöneltilen saldırılara karşı direnmek, Önder Apo üzerindeki tecridi kırmak, görüşlerin engellenmesini ortadan kaldırmak, esas olarak Önder Apo'yu özgürleştirmek üzere savaşmak bizim boynumuzun borcudur. Nitekim son görüşmesinde Önder Apo güvenlik, sağlık ve özgür hareket edebilme sorununun olduğunu belirtti. Önder Apo'nun güvenlik sorunu hepimizin güvenlik sorunudur. Önder Apo'nun sağlık sorunu hepimizin sağlık sorunudur. Önder Apo'nun özgürlük sorunu hepimizin özgürlük sorunudur. Halkın önderidir, dolayısıyla önder için geçerli olan her şey, halkın kendisi için ve her bireyi için de geçerlidir. O halde Kürt halkının ve Önder Apo'nun sağlığını, güvenliğini ve özgürlüğünü sağlamak için mücadele etmek bizim boynumuzun borcudur.

Önderliğimiz üzerinde bu kadar açık faşist, baskı ve zulmün geliştirildiği, psikolojik ve fiziki baskı altında katledilmek istendiği bir ortamda biz Önderlik fedaileri olarak, Apocu fedai gerilla güçleri olarak boş durabilir miyiz, zamanı yetersiz değerlendirebilir miyiz, eylemsiz kalabilir miyiz? Bu faşist gericiliğe, düşmana gece gündüz demeden darbe üstüne darbe vurmaktan uzak durabilir miyiz? Asla böyle duramayız. O nedenle de gün mücadele günüdür, gün Önder Apo'yu savunma ve sahiplenme günüdür, gün İmralı işkence sistemini kırmak ve Önder Apo'yu özgürleştirmek için devrimci savaşı bütün boyutlarıyla her alanda geliştirme günüdür. Gerillanın, HPG'nin bütün komuta ve savaşçı güçlerinin varlık nedeni budur, andı bu temelde içilmiştir. Görevi kendisine bu temelde verilmiştir. O halde bu görevin gereğini yerine getirmek, andına bağlı yaşamak, varlık gerekçesini hakim kılmak üzere AKP hükümetinin İmralı tecridini artırmasına, baskı ve zulmüne karşı her alanda yiğitçe direnilecektir.

Elbette bu direnişe gerilla öncülük edecektir. Gençler, kadınlar, halk Kürdistan'ın dört parçasında ve yurt dışında zaten direniyor. Halkın da direnme görevi var, bu biliniyor. Ama halkın direnişine ön açacak, direnişi geliştirecek olan öncü güç kesinlikle gerilladır. Gerilla başkasından öncülük bekleyemez, başkası direnmişin ben de biraz mücadele ederim, diyemez. Herkesten çok kendisi sorumluluk duymak zorundadır. Herkesten önce kendisi davranmak durumundadır. O nedenle de böyle bir tarihi mücadele süreciyle yüz yüzeyiz. Eğer iki ayı aşkın süredir AKP hükümeti Önder Apo'yla görüşmeleri engelliyor, İmralı'da baskı ve işkenceyi artırıyorsa, bu kesinlikle bizim için zayıf bir duruş demektir. Bizim zayıflığımıza dayanarak bunu yapıyor. Eğer biz güçlü olsak, aktif mücadele etsek AKP kesinlikle böyle yapamazdı. Bu kadar açık, alçakça baskı ve zulüm, Önderliğe yöneltilen saldırılara karşı başka hiçbir şeye bakmadan büyük direnmek ve savaşmak sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Her zaman söylemedik mi, Önderliğe yaklaşım savaş ve barış gerekçemizdir diye. Bu kararımız çerçevesinde bakıldığında AKP hükümetinin Önder Apo'ya yaklaşımının ne olduğu ortaya çıkmıştır. O halde bu durumda bizim de şimdiye kadar içtiğimiz andın, verdiğimizin sözün gereğini yerine getirme görev ve sorumluluğumuz vardır. İmralı sistemi ve işkencesinin aldığı boyut ve hedefler karşısında bazıları hala işkence zayıflatılsın, avukatlar görüştürülsün diyorlar. Hayır! Önder Apo somut görevler koydu önümüze. İki temel talepte bulundu, bir; kendisinin sağlık, güvenlik ve özgürlük sorunu olduğunu belitti. Bu Önderlik için olduğu kadar bütün Kürt halkı için de bir sorundur. O halde sağlığımızı, güvenliğimizi ve özgürlüğümüzü sağlamamız gereklidir, bunun için savaşmamız, direnmemiz gereklidir. Önderlik böyle bir direnişte sonuç almanın yöntemi olarak Demokratik Özerklik modelini öne sürdü, Demokratik Özerkliğin inşası için seferberlik düzeyinde bütün halkı çalışmaya çağırdı. O halde ikinci görev Demokratik Özerkliğin inşası görevi oluyor. Şimdi bu halde Önder Apo söyleyeceğini söylemiş, vereceği görevi vermiş oluyor. Bunları yerine getirmek bizim görevimizdir, halkın görevidir. Böyle bir direnişe öncülük etmek kesinlikle HPG'nin, gerillanın görevi konumundadır. Dolayısıyla gelinen aşamada İmralı'da görüşme olsun, Önderlik çözüm bulsun yaklaşımları kesinlikle doğru değildir. Önder Apo söyleyeceğini söyledi. Şimdi söz söylemesi gerekenler biziz. Önderlik konuştu, şimdi konuşması gerekenler biziz. Halkın konuşması gerekiyor, gençlerin, kadınların konuşması lazım. En başta da öncü düzeyinde gerillanın konuşması gerekiyor.

> **"Önderlik üzerinde uygulanan politikalar halka dönük politikalardır. Önderliğin durumu hepimizin durumudur, halkın durumudur. Dolayısıyla AKP hükümetinin Kürt sorununun çözümü adı altında hepimize biçtiği yaşam bu oluyor. 'Gelin teslim olun, hapis yatın, uslu durursanız haftada bir saat avukatlarınızla görüşebilirsiniz' deniliyor. İşte yaşam dediği, özgürlük dediği, Kürt sorununun çözümü dediği budur. Bu durumu anlamak o kadar zor değildir"**

Önderlik çözüm yolunu gösterdi, protokoller hazırladı, önümüze görevler koydu. Sözünü bu çerçevede net söyledi, görevleri açıkça ortaya koydu. Bizim için konuşmak ise önüne konulan görevleri başarmak, savaşmak demektir. O halde kendi görevlerimize sahip çıkmamız gerekiyor. Önder Apo'nun sağlığını, güvenliğini ve özgürlüğünü sağlama görevini yerine getirmek için savaşmamız gerekiyor. Bunları gerçekleştirene kadar Devrimci Halk Savaşı'nda ısrar etmemiz, her alanda Devrimci Halk Savaşı'nı yükseltmemiz gerekiyor. Demokratik Özerkliği inşa edene kadar her alanda mücadele etmemiz, direnmemiz ve savaşmamız gerekiyor. Önder Apo'nun güvenliğini sağlamak bizim görevimizdir. Önder Apo'yla irtibatı sağlıklı kılmak bizim görevimizdir. Önder Apo'yu özgür kılmak bizim görevimizdir. Sanki bütün bu görevleri Önderliğin kendisi yapacakmış gibi ondan bekleme anlayışı kesinlikle yanlıştır. Bazıları böyle bir hava yayıyorlar, kendilerini de halkı da eylemsizlik içinde tutuyorlar. Bundan kesinlikle uzak durmamız lazım. Görev ve sorumluluklarımızı doğru anlamalı, iyi görmeli ve başarıyla uygulayacak biçimde sahiplenmeliyiz. Ondan sonra da doğru bir taktik ve tarzla her alanda başarıyı yakalayacak düzeyde pratikleştirmeliyiz. Bunun kesinlikle başka bir yolu yoktur.

Bu durumda Önderlik gerillası, Önder Apo'yu sahiplenme ve savunmayı temel görev bilmiş olan güç HPG ve YJA Star güçleridir. Bu güçler kesinlikle böyle bir dönemde Önder Apo'nun sağlık, güvenlik ve özgürlüğü gerçekleşene kadar yememeli, içmemeli, uyumamalı! Gece gündüz demeden çizgimize ve taktiklerimize uygun biçimde bu faşist zulmü uygulayan güçleri darbeleyip, yıkana kadar eylemden eyleme koşmalı! Eylem üstüne eylem geliştirmeli! Başka bir biçimde Önderlik militanı olunamaz, Önderlik gerillası olunamaz, Önderlik yoldaşı olunamaz, Önderlik sahiplenip, savunulamaz. Ancak bunu yapanlar bunu yaptıkları ve başardıkları oranda Önderliği sahiplenen ve savunan, Önder Apo'nun özgürlüğünün ve Kürdistan'ın özgürlüğünün garantisi olan bir konuma gelirler.

Gerillanın başarısı tüm halkın başarısı oluyor

İçinde bulunduğumuz dönemde Önder Apo'nun sağlık, güvenlik ve özgürlük sorununu çözme görevi yanında onunla iç içe geçen, et ve tırnak gibi birbirine bağlı olan temel bir görev de Demokratik Özerkliğin inşası görevidir. Elbette Demokratik Özerkliğin inşası için uygun zemini yaratacak mücadeleyi yürütme gerillanın görevi durumundadır. Faşist soykırımcı sistemi, rejimi her alanda; köyde, kasabada, mahallede, şehirde parçalayarak halkın demokratik özyönetiminin kurulmasını ve savunulmasını sağlatacak olan güç gerilladır. Gerillanın Devrimci Halk Savaşı temelinde yürüteceği mücadele tam da bunu içermektedir. Dolayısıyla Önderliğin savunulması ve özgürleştirilmesi anlamına da gelen Demokratik Özerkliğin inşası için her şeyden önce bu gerici faşist soykırımcı yönetimin, rejimin her alanda darbelenmesi, parçalanması, çalışamaz hale getirilmesi gerekiyor. Kaçırtılarak, etkisizleştirilerek, tutuklanarak bu yönetimlerin işlemez duruma düşürülmesi, dolayısıyla halkın demokratik özyönetiminin inşa edileceği zeminin ortaya çıkartılması gerekiyor. Bu görev başlı başına gerillanın omuzları üzerindedir.

Demokratik Özerkliğin inşası düşmanla mücadeleyi ifade ediyor, karşıtı etkisizleştirecek bir mücadele yürütmeyi gerektiriyor. Elbette böyle bir mücadeleyi halk da yürütür. Kadın ve gençlik de yürütür, ama onlar siyasi çerçevede yürütürler. Onların mücadelelerinin etkili bir biçimde gelişebilmesi için her şeyden önce gerilla mücadelesinin ön açması, halka öncülük etmesi gerekiyor. Bu bakımdan da içinde bulunduğumuz Demokratik Özerklik hamlesinin başarıyla gelişebilmesi gerillanın görev ve sorumluluklarına başarıyla sahip çıkıp, her alanda etkili bir biçimde uygulamasına bağlı bulunuyor. Gerillanın başarısı tüm halkın başarısı oluyor. Gerillanın başarısı Demokratik Özerkliğin inşasının gerçekleştirilmesini ifade ediyor. Bu bakımdan da gerçekleri herkesten çok gerilla görerek görev ve sorumluluklarına sahip çıkmalıdır. Demokratik Özerklik halkın işidir, diyerek uzak durmak, Demokratik Özerkliğin inşa edilecek zeminini yaratmak için mücadele etmemek, düşmanla kıyasıya bir mücadele halinde olup onları geriletmemek elbette ki gerilla açısından görev ve sorumluklarına sahip çıkmamak ve başarmamak anlamına gelir. Dolayısıyla tüm komuta ve savaşçı gücü görev ve sorumluluğunu iyi bilmelidir. Diğer yandan, demokratik özyönetim inşa edilip halk meclisleri, demokratik yürütmeler, halkın ahlaki politik toplumu ve hukuku geliştiğinde bile sömürgeci soykırım rejiminin saldırılarına uğrayacaktır. Bu saldırı yakın zamanda kesinlikle gerçekleşeceği gibi, gelecekte de saldırıyla karşı karşıya kalacağı bilinmelidir. Böyle bir durumda Demokratik Özerkliğin savunulması görevi vardır ki, o da gerillanın görevidir. Her türlü savunma görevini kırda ve şehirde gerilla sağlamak, gerçekleştirmek durumundadır. Gerilla dışında savunma görevini yerine getirecek başka bir güç olamaz. Dağda örgütlenir, ovada örgütlenir, şehirde örgütlenir, her alanda özsavunma gücü olarak kendisini örgütleyip bu savunma görevini yerine getirir. Dikkat edilirse bu da her şeyden önce gerillanın görevi oluyor. Toplumsal örgütlenmelere dayalı özsavunmalar olsa da, bunlar halkın özsavunmasını bütünüyle karşılayamazlar, halkın özsavunma görevlerini yerine getiremezler.

Gerillanın halkın bilinçlendirilmesi, örgütlendirilmesi, eğitilmesi görevi de vardır. Halkın bilinçlenmesine ve örgütlenmesine de gerillanın öncülük etmesi gerekiyor. Gerilla partilidir, parti kadrosudur, Önder Apo'yu en çok ve en iyi anlayandır. Eylem gücü olduğu kadar eğitim gücüdür, örgütleme gücüdür. Halkın bilinçlendirilmesi, eğitilmesi, örgütlendirilmesi göreviyle de yükümlüdür. Dolayısıyla Demokratik Özerkliğin inşa edilmesinde birinci dereceden sorumlu güç de gerilladır. Geçen dönemdeki pratikleri gördük. Yaşanan seçim sonuçlarına baktık. Bazı alanlarda gördük ki, arkadaşlar bu konuları kendilerine görev bile edinmemişler. Kendilerinin böyle bir görev ve sorumluluğunun bulunduğunun farkında bile değiller. Böyle bir çaba içerisine hiç girmemişler. Hep başkalarını suçluyorlar 'şu niye bunu yapmadı, bu niye iyi çalışmıyor' diye onu, bunu eleştirmekle zamanı geçiriyorlar ve doğruya ulaştıklarını ve görevlerini yaptıklarını sanıyorlar. Bu büyük bir yanılgıdır, kesinlikle böyle düşünmek ve davranmak yanılgı içinde olmaktır ve yanlış yapmaktır. Arkadaşlarımız bu durumdan kendilerini çıkarsınlar, kurtarsınlar. Böyle gerillacılık olmaz, böyle halk öncülüğü olmaz. Gerillayı dağdaki çalışmalarla ve askeri eylemelerle sınırlamak gibi bir anlayışımız yoktur. Gerillamız mücadeleye böyle bir yaklaşımla da başlamamıştır. Kuşkusuz gerilla şehirlere eylem yapmak için girip çıkar. Kısa süreli kalışlar da olabilir. Ama bu şehirlerdeki örgütlenme ve özsavunma çalışmalarına öncülük etmeyeceği ve yönlendirmeyeceği anlamına gelmez. Gerilla öncülük, yönlendirme ve eğitim görevlerini bir tarafa bırakamaz. Gerilla demek halkın öncüsü demek, gerilla demek önder demek, halka önderlik eden güç demektir. Önderlikse ideolojik boyutludur, siyasi boyutludur, pratik boyutludur, bütün alanlarda bütünlüklü bir duruşu ifade eder. Gerilla halk için vardır. Halkı için yaşar ve savaşır. Halk için duyar ve düşünür, çalışır. Halka dönüşmeyen, halk için hizmet etmeyen, halk için olmayan bir yaşam ve duruş kesinlikle bir gerilla duruşu değildir. Çünkü bir önderliksel duruş değildir. Önderliksel duruş, halka hizmet duruşudur, halk için halkı eğitmek, örgütlemek ve eyleme çekme duruşudur. İşte bu da gerillanın duruşu oluyor. Bu bakımdan da halkın her alanda Demokratik Özerkliği inşa çalışmalarına öncülük etme, yön verme görev ve sorumluluğu da gerillanın üzerindedir. Dolayısıyla Demokratik Özerklik hamlemiz gerillaya görev ve sorumluluklar yüklüyor. Her alandaki komuta ve savaşçı gücünü Önder Apo'yu sahiplenme ve savunma görevinin bir parçası olarak, Demokratik Özerklik mücadelesinde halka öncülük etmeyi de bilmesini gerektiriyor.

Gelişme yaratacak süreci belirleyecek güç biziz

İçinde bulunduğumuz dönem böyle büyük bir hamle dönemi, yeni bir mücadele dönemidir. Önder Apo'yu özgürleştirme ve Demokratik Özerkliği inşa etmek üzere atılım dönemidir. Dolayısıyla ilerleyen, aktifleşen güç biziz. Gelişme yaratacak, süreci belirleyecek, değişim ortaya çıkartacak güç biziz. Öncelikle bunu doğru kavramak gerekiyor. Hamle halinde olan, değişim yaratacak güç AKP değildir. AKP'nin ne böyle bir gücü var, ne de böyle bir perspektifi var. AKP adeta her şeyi kaybetmiş, tümüyle ABD gemisine binmiş, onun üzerinde iktidarını biraz daha uzatmaya çalışan, sıfırı tüketmekte olan bir güç konumundadır. Böyle bir güce öncülük bahşetmek, hamle yapıyor olarak bakmak kesinlikle olayları doğru değerlendirememek ve gerçeklerden uzaklaşmak olur. Bu bakımdan her şeyden önce süreci doğru anlamak; bu sürecin bizim üzerimize yüklediği görev ve sorumlulukları doğru görüp, nasıl bir tarzla, tempoyla ve üslupla yerine getireceğimizi bilmek ve bu temelde yirmi dört saat gerillacılık esası üzerinde pratikleşmek demektir.

İçinde bulunduğumuz süreç böyle büyük bir hamle sürecidir. Bu hamlenin hedefi Önder Apo'yu özgürleştirmek ve Demokratik Özerkliği inşa etmektir. Kuzeyde olduğu kadar bunu doğuda da, batıda da, yurtdışında da Kürtlerin bulunduğu her yerde güçlü bir biçimde geliştirmektir. Bunu gerçekleştirmek için fırsat ve imkan her zamankinden fazladır. Sömürgeci soykırım rejimi tarihinin en parçalı ve zayıf durumunu yaşamaktadır. Buna karşı özgürlük mücadelesi başarı kazanmak için her zamandan daha uygun imkan ve fırsatlara sahiptir. Kürtler arası birlik ve dayanışma ruhu bütün parçalarda ve Kürdistan genelinde gelişmiştir. Kürt halkında tam bir duyarlılık oluşmuştur. Kürt gençliği ve Kürt kadınları özgürlük mücadelesine ve ulusal birliğe öncülük edecek, onu inşa edecek bir bilince ve örgütlülüğe ulaşmıştır.

Bütün bunların toplamı büyük bir devrimci hamle demektir. Bu hamlenin adını Devrimci Halk Savaşı hamlesi olarak koyduk. Dolayısıyla Devrimci Halk Savaşı'nın özellikleri, hedefleri, görevleri, yöntemleri, taktiği, tarzı nedir, nasıl bir komutanlık ister, nasıl bir militanlık gerektirir hususlarını birkaç yıldan bu yana değerlendirdik. Ciddi bir kavrayış, yeterli bir planlama geliştirdik. Ondan sonra buna uygun bir görev bölümü, mevzilenme yarattık. Bundan sonrası pratikleşmedir, yürüyüştür.

> **"Gerilla halk için vardır. Halkı için yaşar ve savaşır. Halk için duyar ve düşünür, çalışır. Halka dönüşmeyen, halk için hizmet etmeyen, halk için olmayan bir yaşam ve duruş kesinlikle bir gerilla duruşu değildir. Çünkü bir önderliksel duruş değildir. Önderliksel duruş, halka hizmet duruşudur, halk için halkı eğitmek, örgütlemek ve eyleme çekme duruşudur. İşte bu da gerillanın duruşu oluyor"**

Herkesin bulunduğu yerde bu çizgiyi hayata geçirmek, Devrimci Halk Savaşı hamlesini başarıyla gerçekleştirmek için çalışmasıdır. Yirmi dört saat gerillacılık esasları temelinde üzerine düşen görev ve sorumluluğu başarıyla yerine getirmesidir. Böyle bir dönemde durmak olmaz, böyle bir dönemde beklemek olmaz, başkasına bakmak olmaz. Böyle bir dönemde isteksizlik, ufak-tefek sorunlar, zayıf yaklaşımlar sözkonusu edilemez.

Bu büyük bir yürüyüştür, özgürlük yürüyüşüdür, zafer yürüyüşüdür. Bu bir atılımdır, hamledir. Çığ gibi yürür, sel gibi akar. Bunun militanı, gerillası, komutanı, kadrosu sel gibi akan, çığ gibi yürüyen olmak durumundadır. Böyle olanlar doğru kavramış ve çizgiyi doğru yürütüyor demektir. İşte Sîmko yoldaş böyle olan, böyle yürüyen, bu temelde öncülük eden bir yoldaşımızdır. Dolayısıyla Sîmko Serhıldan yoldaş gerçeğini de bu vesileyle doğru anlamamız, doğru değerlendirmemiz gerekiyor. Eğer yoldaş diyecek ve anısına biraz sahip çıkacaksak, o zaman gerçekliğini doğru anlamamız ve doğru temelde sahip çıkmayı bilmemiz gerekiyor. Demek ki Sîmko yoldaş, aslında böyle büyük bir hamlenin öncü militanlığını ifade ediyor, komuta çizgisini yaratıyor. Devrimci Halk Savaşımızın öncü, örnek komutanı oluyor.

Sîmko yoldaşı tanıyanlar iyi bilirler. O 1999'da uluslararası komplonun Önder Apo'ya saldırdığı dönemde, Önder Apo'yu sahiplenmek ve savunmak için fedai savaşına yürüyen gençlik kuşağının bir neferiydi. Özgürlük mücadelemize Önder Apo'yu sahiplenme ve savunma fedaisi olarak katıldı. Genç yaşına rağmen tarihsel gerçekliği, Önderlik gerçekliğini derinden hissetti, duydu. Böyle bir duygu ve hissi taşıyan ve neolitikten bu yana gelen Kürt toplumsal özüne sahipti. Doğu Kürdistan'ın bozulmamış, yozlaşmamış derin insanlık kültürünü, demokratik toplum bilincini, Kürtlük gerçeğini yaşıyor, temsil ediyordu. Böyle güzel duygularla ve derin bir kavrayışla özgürlük saflarına katıldı. Birçoklarının "artık PKK bitiyor, yok oluyor, işte Apo yakalandı, PKK'nin sonu geldi" dediği, bu yönlü propaganda ettiği, umutsuzluğu yaydığı, hele hele bazılarının "artık deniz bitti" diyerek hareket saflarından kaçıp ihanete koştuğu bir ortamda Sîmko yoldaş bunları elinin tersiyle iterek özgürlük ve demokrasi değerlerine daha fazla sahiplenen bir duruş ortaya koydu. Bilinçsizliğine ve genç olmasına aldırmadan, bilinç ve olgun bir kişinin göstereceği tutumu göstererek, Önderliği sahiplenmek ve savunmak gibi tarihi ve ağır bir sorumluluk yüklendi. Önderliği sahiplenmek demek, insanlığı savunmak demektir. Önderliği sahiplenmek demek, özgürlüğü sahiplenmek demektir. Önderlik fedaisi olmak demek, özgür ve demokratik yaşamın fedaisi olmak demektir. İşte Sîmko yoldaş böyle bir yolu seçti. Bütün arkadaşlar bu gerçeği çok iyi biliyorlar.

Gerillacılığı sadece Doğu Kürdistan'la sınırlı görmedi

Sîmko yoldaş Önder Apo'nun nasıl savunulacağını, uluslararası komployakarşı mücadelenin doğru ve başarıyla nasıl yürütüleceğini kısa sürede gördüğü eğitimlerle herkesten daha iyi öğrendi. Büyük bir atılım ruhuyla, mücadele aşkı ve coşkusuyla doluydu. Dolayısıyla 2003'ten itibaren içte ihanetin, dışta AKP oyunlarının hareketimizi tasfiye etme gerçeğini gördükçe, hareketimizin yeni bir pratikle aktif mücadeleye yönelimi ortamında herkesten önce sert mücadele ortamlarına yürüdü. Ben Rojhilatlıyım, başka yere gidemem, oraları tanımıyorum, demedi. Bilincim az, yaşım genç, yeterince eğitim görmedim, diye herhangi bir sorun yaşamadı. Tersine, nerede zor görev var, nerede işler ağır, nerede devrimcilik daha büyük cesaret ve fedakarlık istiyor, işte Sîmko yoldaş oraya koştu. 2003'ten itibaren hiç tanımadığı, PKK'ye katılmadan önce hiç adını duymadığı alanlara yürüdü, Dersîm'e gitti. Dersîm'le de yetinmedi, Karadeniz'e ulaştı. Dersîm'de gerillanın uluslararası komplo ardından yeniden yapılandırması mücadelesine öncü düzeyinde aktif olarak katıldı. Kuzey Kürdistanlı bir militan olmamasına aldırmadan, gerillanın Türkiye'ye taşırılmasına öncülük düzeyinde katıldı. Gerillacılığı sadece Doğu Kürdistan'la sınırlı görmedi. Kürdistan'ın diğer parçalarına taşırmakla da yetinmedi. Gerilla halkların özgürlük gücüdür, bir Ortadoğu gücüdür, Ortadoğu'nun devrim ve demokrasi gücüdür, diyerek Kürdistan dışına Türkiye'ye taşırılması mücadelesine tereddütsüz katıldı.

Sîmko yoldaş uzun süre gerillacığı Dersîm'de geliştirdi. Pratik şekillenmeyi Dersîm'de aldı. İlk gerilla denemelerini yaşamdan eyleme kadar Dersîm'de yaptı. Denebilir ki gerillacılık kişiliği Dersîm'de şekillendi. Bir Dersîm gerillası, Karadeniz gerillası oldu çıktı. Olduğu her yerde de cesareti, çalışkanlığı, girişkenliği, düşmana karşı mücadele azmi, öfkesi, kini, kavrayış ve beceri düzeyiyle hep örnek oldu, hep öncülük etti. Dolayısıyla da genç ve yeni katılmış olmasına rağmen, pratik mücadele içerisinde bilinç ve becerisiyle akranları arasında öne çıktı. Herkesten önce komutanlaştı. Dersîm gerillacığına kısa sürede komuta düzeyinde katılım gösterdi. Komuta çizgisinde gerçekleştirdiği başarılı pratik O'nu genel komutanlık düzeyinde yer almaya kadar götürdü. Nitekim 4. HPG Konferansı'nda, HPG'nin Askeri Konsey Üyeliği'ne seçildi. Gerillanın genel konseyi içerisinde, genel komutanlığı içerisinde yer alacak kadar bir gelişmeyi yaşadı. Uzun Dersîm pratiği ardından Mahsum Korkmaz Akademisi'nde ve PKK Ocağı'nda eğitimler görerek ideolojik ve askeri bakımdan kendisini daha çok pekiştirdi, gerçek bir PKK militanı ve HPG komutanı haline getirdi. Bunlar ardından da Dersîm pratiğini böyle bir süreç içerisinde yoğunlaştırıp, gerekli dersleri çıkardıktan sonra da PJAK yöntemi ve HRK Karargah Komutanlığı içerisinde görev ve sorumluluk üstlendi. Son üç yıldır da böyle bir öncü görev alanında Doğu Kürdistan'da özgürlük mücadelesinin gelişmesi, gerillanın eğitilip örgütlenerek uygun alanlarda mevzilenmesi çalışmalarına en aktif katılan militanlardan biri oldu.

Gerilla, Doğu Kürdistan'da Sîmko arkadaşın çabalarından da aldığı güçle daha çok yaygınlık kazandı, sistem oluşturdu, mevzilenmesini geliştirdi. İran saldırıları karşısında Kürt halkını savunacak, Doğu Kürdistan halkını koruyup, özgürleştirecek bir güç olduğunu kanıtladı. Çeşitli dönemlerde gelişen saldırı ve idam uygulamalarına karşı HRK'nin geliştirdiği misilleme sürecinde Sîmko yoldaş önemli bir rol oynadı. Görev ve sorumluluk yürüttü. 16 Haziran'dan itibaren ikinci komplo çerçevesinde İran üzerinden Kandil'e ve HRK'ye yöneltilen imha saldırılarına karşı geliştirilen bu kahramanlık direnişine de HRK Karargah Komutanlığı üyelerinden biri olarak öncü düzeyinden aktif bir biçimde katıldı. Elli günlük kahramanca direnişle kazanılan büyük zaferde en büyük paylardan birisine sahip oldu.

Sîmko yoldaş, Devrimci Halk Savaşı'nın öncü militanıdır

Sîmko yoldaş şahsında bu yeni hamleyi geliştiren bir militanı, komutanı, fedaiyi görüyoruz. Sîmko yoldaş tam da yeni dönem hamleciliğinin militanlığını ve komutanlığını temsil ediyor. Onun çok somut ve parlak bir örneğini oluşturuyor. Sîmko yoldaşın Dersîm pratiğini gerilla tecrübesi dönemi olarak, Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi ve PKK Ocağı dönemini de kadrolaşma, militanlaşma dönemi olarak değerlendirirsek, HRK Karargah Komutanlığı içerisinde yürüttüğü görev dönemini de gerçek bir komutanlık düzeyinde kendi yeteneklerini ve tecrübesini Kürt halkının özgürlük mücadelesinde en üst düzeyde harekete geçirme ve pratikleştirme dönemi olarak değerlendirebiliriz. Dikkat edilirse, bu dönem de Doğu Kürdistan direnişinin geliştiği, Kürt sorunun genelde çözümünde Doğu Kürdistan'ın daha çok rol oynar hale geldiği bir dönemi ifade ediyor. Onun esas aktifleşme süreciyse 16 Haziran'dan itibaren İran saldırılarına karşı PJAK-HRK güçlerinin gösterdiği direnişte ortaya çıkıyor. İşte bu direniş Devrimci Halk Savaşı hamlemizin en güçlü bölümlerinden birini oluşturuyor. Devrimci Halk Savaşı hamlemizin de başlangıcını ifade ediyor. Pratikleşme sürecinin başladığını gösteriyor. Dolayısıyla bir hamle gücü, hamle süreci, atılım sürecidir. Bu nedenle de Sîmko yoldaş, Devrimci Halk Savaşı'nın öncü militanıdır. Devrimci Halk Savaşı'nın atılım ruhunu temsil eden militandır. Devrimci Halk Savaşı'na öncülük edecek, onu başarıyla yürütecek komuta ve savaşçının bütün ölçü ve özelliklerini kendisinde taşıyan bir militandır. Bu sürecin komutan ölçüleri, militan ölçüleri nedir, nasıldır, görev ve sorumluluklara nasıl sahip çıkılır, diyen herkes Sîmko yoldaş gerçeğini incelemelidir. Nasıl Apocu fedai militan haline gelinir, nasıl Agitlerin izinde yürüyen bir gerilla komutanı olunur, bu Sîmko yoldaş gerçeğinde görülmelidir.

Sîmko yoldaş büyük kararlılık, mütevazı tutum, düşmana dönük kin ve intikam ruhu, büyük mücadele azmi, yoldaşlarıyla her zaman örgütlü ve birlikte kaynaşarak hareket etmeyi bilen, kesinlikle kişisel bir sorun yaşamayan, her zaman Agît mütevaziliği, mücadeleciliği, duyarlılığı, yoldaşlığıyla bulunduğu yerde en zor görevleri, sorumlulukları üstelenerek öncülük eden bir çizginin, kişiliğin temsili oluyor. Bu büyük gerilla özelliklerini, komutan ölçü ve özelliklerini kişiliğinde en iyi somutlaştırmış bir militanlığı temsil ediyor. Bu bakımdan da Sîmko yoldaş 2011 Devrimci Halk Savaşı hamlemizin öncü örnek komutanlığını temsil ediyor. Daha şimdiden elli günlük savaş içerisinde gösterdiği kahramanca direnişle Devrimci Halk Savaşı hamlemizin öncü komutanı olma konumunu gerçekleştirmiş, önderlik katına ulaşmış bulunuyor.

İnanıyoruz ki, O'nu tanıyan, tanımayan tüm HPG ve HRK komuta ve savaşçı gücü Sîmko yoldaşın çizgisinde yürüyecektir. Onun atılımcılığını, hamleciliğini esas alacaktır. Onun ölçü ve özelliklerini inceleyecek ve o ölçü ve özelliklerle kendilerini şekillendireceklerdir. Sîmko yoldaşın anısını Devrimci Halk Savaşı hamlesini geliştirerek yaşatacaklardır. Özellikle PJAK-HRK gerillacılığı kesinlikle Sîmko yoldaş komutanlığında büyüyüp, zafere yürüyecektir. Nasıl ki Kürdistan gerillacılığı komutan Agit öncülüğünde, önderliğinde, onun şahsında komutanlaştı, gerillalaştı, her alana yayıldı ve yenilemez bir zafer gerillası haline geldiyse, Doğu Kürdistan gerillacığı da Sîmko yoldaşın öncülüğünde, onun özellikleriyle şekillenerek gelişecek ve zafer kazanan gerilla olma rolünü oynayacaktır. Doğu Kürdistan halkı bu büyük evladına bu temelde sahip çıkacaktır. Binlerce Sîmko Serhildan doğacak ve özgürlük saflarına katılıp gerillalaşacaktır. Herkesten çok Doğu Kürdistan gençliği bu büyük önderine, komutanına Sîmkolaşarak sahip çıkıp, bu büyük insanın anısını ve özlemini mücadelesinde yaşatacaktır. Doğu Kürdistan gençliği Komutan Sîmko'nun izinde gerilla saflarına her zamankinden daha fazla akacak, katılacaktır. Komutan Sîmko'nun silahını omuzlayarak HRK'yi yenilmez bir gerilla ordusu, zafer kazanan bir özgürlük gücü haline getirecektir. Gençliği, kadını ve halkı büyük devrimci Sîmko'ya bağlılıkla PJAK'ı Doğu Kürdistan halkının öncü demokratik partisi yaparak zaferi garantileyecektir. HRK güçleri her zaman bu büyük komutanlarının izinden yürüyerek Sîmko yoldaşın başarıyla taşıdığı özgürlük bayrağına sıkı sıkıya sarılıp yükseltecektir. HRK komutanları ve savaşçıları Komutan Sîmko'nun komutanlığında Doğu Kürdistan halkının özgür ve demokratik bir yaşama ulaşması için sonuna kadar kahramanca mücadele edecektir.

Sîmko yoldaş uzun süre Dersîm'de yaşadı ve mücadele etti. Kürdistan'ın bu gümüş kapısının özgürleşmesi için yıllarca savaştı. Her yerde izi, her gelişmede emeği vardır. Dersîm gerillacılığı bir parça da Sîmkolaşmaktır. Dolayısıyla tıpkı Doğu Kürdistan gençliği gibi, nerede olursa olsun tüm Dersîm gençliği de bu büyük öncü insana sahip çıkarak daha çok gerilla saflarına akacak ve Sîmko Serhildan komutasında özgürlük için kahramanca savaşacaktır. Her yerden daha çok Dersîm gerillası Sîmko yoldaşın anısına sahip çıkarak Devrimci Halk Savaşı hamlemizi her alanda başarıyla yükseltecektir.

Bu temelde büyük Apocu militan Sîmko Serhildan yoldaşı saygıyla anıyor ve anısının Devrimci Halk Savaşı hamlemizin başarısında yaşayacağını belirtiyoruz. Başta HRK ve Dersîm güçleri olmak üzere tüm HPG güçlerini Devrimci Halk Savaşı hamlemizi yükselterek Sîmko yoldaşın anısını yaşatmaya çağırıyoruz. Yine başta Doğu Kürdistan ve devrimci gençliği olmak üzere tüm Kürdistan gençliğini, Sîmko yoldaşın anısına gerillaya katılmaya ve Sîmko yoldaş komutansında gerillalaşma hamlesinde yer almaya çağırıyoruz!

– Komutan Sîmko Yoldaşın Anısı Ölümsüzdür!

– Yaşasın Devrimci Halk Savaşı Hamlemiz!

– Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!

– Bijî Rêber Apo!

"Sîmko yoldaş, Önderliği sahiplenmek ve savunmak gibi tarihi ve ağır bir sorumluluk yüklendi. Önderliği sahiplenmek demek, insanlığı savunmak demektir. Önderliği sahiplenmek demek, özgürlüğü sahiplenmek demektir. Önderlik fedaisi olmak demek, özgür ve demokratik yaşamın fedaisi olmak demektir. İşte Sîmko yoldaş böyle bir yolu seçti. Bütün arkadaşlar bu gerçeği çok iyi biliyorlar"

FEMİNİZM NEDİR NE DEĞİLDİR

Femin kavramından türetilen feminizm düşüncesi, kadın merkezli düşünce, kadını esas alan düşünce, kadın bakış açılı düşünce olarak ifade edilebilir. Kadıncılık olarak da değerlendiriliyor. Ancak hem felsefe hem de hareket olarak kendini ifade etme tarzı, daha çok kadın sorununun toplumsal sorunların temeli olduğu ve kadın bakış açısı ile toplumsal sorunların çözülebileceğine ilişkin düşünce biçimi olarak tanımlanması daha doğru olacaktır. Feminizm düşüncesi kadının mücadele tarihinin en son aşaması olarak da ele alınabilir. Bu açıdan feminizmin ve feminist hareketin tarihi ele alınırken, onu genel kadın tarihinden kopuk ele almamak çok önemlidir. Ancak, feminist felsefe ve hareketin tarihini daha çok kapitalist çağdaki kadın hareketi olarak ele alacağımızdan yakın tarihte bir yerden başlatmak daha kavratıcı olacaktır.

Aslında feminizm; tarihi yok edilen kadının kendi tarihine dönme çabası, yine toplum içerisinde kimliği tamamıyla bitirilmek istenen kadın gerçeğinin kendi kimliğini yeniden sahiplenmesinin son çabası olarak da adlandırılabilir. Eğer feminist hareket bir yerden başlatılacaksa, aslında kapitalizmin burjuvazi şahsında siyasal iktidar haline geldiği, süreçten başlatmak daha doğru olacaktır. Burjuvazinin iktidarı da genelde Fransız Devrimi ile özdeşleştirilir. Fransız Devrimi her ne kadar kendisinden önce ve sonra gelişen devrimler olsa da, yarattığı etkiler ve gelişim biçimi itibariyle burjuvazinin bütün karakteristik özelliklerini barındırdığından, bir yerde burjuva iktidar ve egemenlik döneminin başlangıcı olarak kabul edilir. Kapitalist çağdaki kadın hareketi de, önemli oranda Fransız Devrimi'nde geliştirilen mücadeleler içerisinde köklerini bulmaktadır.

Fransız devriminin özgürlük sembolü bir kadındır

Fransız devrimi, genelde Jean Jacques Rousseou'nun 'Toplumsal Sözleşmesi'ne dayanan, yine Amerika'nın Yurttaş Bildirgesi'nin uyarlaması olan İnsan Hakları Bildirgesi'yle izah edilir. Toplumsal alanda, toplum-birey, toplum-devlet, devlet-birey ilişkilerinin, yine toplumlararası ve bireylerarası ilişkilerin nasıl düzenleneceğini burjuva tarzda yasalara kavuşturan İnsan Hakları Bildirgesi, burjuva iktidarının sözleşmesi olarak da ifade edilebilir. Aynı dönemde burjuvazinin geliştirdiği sloganlar var. İnsan Hakları Bildirgesi bu sloganlar üzerine oturtulmaya çalışılır.

"Özgürlük, eşitlik, kardeşlik" sloganları temelinde gelişen Fransız Devrimi'nde kadın genel olarak dışlanmıştır. Devrim sonrası oluşan sistemde kadın yoktur bile. Kaldı ki daha önceki süreçte de kadınla ilgili yürütülen tartışmalar, daha çok kadının insan olup olmadığı noktasındaki çok geri tartışmalardır. Feodal dönemi aşmaya çalışan hareketlerin kadına yaklaşımı ağırlıkta 'kadın insan mıdır, değil midir, toplumsallık içerisinde yer almalı mıdır, almamalı mıdır' sorularını cevaplamaya çalışma biçiminde sürmüştür.

Hıristiyanlık felsefesinin özellikle skolastik tarzı, kadını tamamıyla toplumsal yaşamdan dışlayan bir felsefedir. İlk kadın filozofların, kadın düşünürlerin, toplumsal sorunlarının bir parçası olarak kadın sorunlarını inceleyen filozofların temel sorun olarak ele aldıkları konu kadının toplum içerisindeki yeri olmuştur. Bu da belirttiğimiz gibi kadın bu dönemde insan bile sayılmayan, aslında erkeğin tarlası, çocuk doğuran, büyüten, onun dışında toplumsal bir değeri olmayan bir varlık olarak ele alınmaktadır. Fransız Devrimi'nde özellikle devrime aktif katılan burjuva kadınların kendi kimliklerini sahiplenmesinin bir ifadesi olarak geliştirdikleri çalışmalar ve yürüttükleri mücadeleler var. Bu mücadelelerinde eşitlik, özgürlük, kardeşlik sloganlarında geçen kardeşlik kavramı üzerinde dururlar. Kardeşlik Fransızca, İngilizce ve Latin dillerinde brother kavramı ile ifade ediliyor ve burada aslında bahsedilen kardeşlik, erkeklerin kardeşliğidir.

İlk karşı çıkış, toplum içerisindeki bu kardeşlik kelimesinin erkek karakterinin kadını dışlayan yönüne bir tepki olarak ortaya çıkmıştır. Slogan düzeyinde, toplumda eşitlik ve özgürlüğün kardeşlik eksenine oturtulmasında kadına yer verilmemesine 'peki kız kardeşler ne olacak?' sorusuyla geliştirilen bir tepki var. Bu tepki de kendisini örgütleyip bir toplumsal harekete dönüştürdükten sonra insan hakları bildirgesinin hemen ardından Kadın Hakları Bildirgesi'nin yayınlanmasıyla yoğun bir biçimde gündeme girmiştir.

Kadın Hakları Bildirgesi'nin hem yazarı hem de o dönemki kadın hareketinin öncüsü olan Olympe de Gouges (1748-93) toplumsal yasaları, toplumsal ahlakı, toplumsal gelenekleri hiçe saydığı ve toplumu bozduğu yönünde ithamlarla yargılanmış ve giyotinle başının kesilmesi cezasına çarptırılmış sembol bir isimdir. Kadın Hakları Beyannamesini sonuna kadar sahiplenmiş, bu konuda bir toplumsal hareket de geliştirmiştir. İktidarı zorladığı noktada da, iktidar karşısında keskin bir irade sergileyebilmiştir. Bütünüyle kadının haklarını sahiplenen ve sonuna kadar savunan karakterinden dolayı eğer kadın hareketi kapitalist çağda bir yerden başlatılacaksa, ***Olympe de Gouges***'dan başlatmak en doğrusu olacaktır.

Belki çok fazla gelişkin bir felsefe, bir tarih ve toplum bilinci yoktur, ama kadının yeniden şekillenen toplumsal sahada bir kimlik ve hak sahibi olması ve toplumsallığa daha aktif katılabilmesinin önünü açma yönündeki mücadelesi, kadının daha sonraki bütün mücadelelerinin temeli olarak da ele alınabilir. Olympe de Gouges giyotin sehpasına çıktığında kendi duruşunu bir sloganla ifade etmektedir. Aslında o, kadının toplumsal mücadeledeki duruşunu da ifade eden ve bayraklaştırılması gereken bir slogandır: "İdam sehpasına çıkan kadının siyaset kürsüsüne de çıkma hakkı da olmalıdır!"

Tabii bu duruş, Rönesans döneminden başlayıp, aydınlanmanın zirvesi olan siyasal devrim sürecine kadar, kadının devrime katılım biçimi ve aktivitesi ile bağlantılıdır. Özellikle Rönesans ve aydınlanma döneminde burjuva kadınların gelişen aydınlanma hareketini çok yoğunca sahiplenme biçiminde bir gerçeklikleri var. Özellikle Avrupa'nın kültür ve aydınlanma merkezi olarak kabul edilen Paris'te bütün aydınların, ressamların, yazarların toplandıkları salonlar var ve bu salonlar genelde bazı burjuva kadınlarının himayesindedir. Yine Rönesans döneminde geliştirilen toplumsal mücadele içerisinde aktif rol oynayan kadınlar, siyasal devrim sürecinde ayaklanmalara da çok yoğun katılmış, çoğu zaman da öncülük etmişlerdir.

Özellikle yoksul kesimden gelen kadınların bu aktif katılımı onların kendi haklarını sahiplenen bir iradeye kavuşmalarını da beraberinde getirmiştir. Kaldı ki Fransız devriminin özgürlük sembolü de bir kadındır. Özgürlük, barikatlarda devrim bayrağını dalgalandıran kadınla ifade edilmektedir. Kadının bu kadar yoğun ve aktif katıldığı bir devrim sürecinde, kendi haklarını sahiplenmesi, kimlik edinmesi ve bu kimliğini güçlü bir iradeyle toplumsal alana ya da geleneksel topluma dayatması işin doğası gereğidir.

Sınıf mücadelesi cins mücadelesi

Daha sonraki süreçlerdeki bütün toplumsal hareketlerde de, en çok ezilen ve sömürülen kesim olması itibariyle kadın, bütün toplumsal mücadelelerde aktif bir biçimde yerini almaya devam etmiştir. Özellikle Fransız Devrimi'nin ardından, Avrupa'da gelişen kendiliğinden işçi hareketleri içerisinde çok etkili bir yere sahip olan sosyalist hareket içerisinde güçlü kadın önderler ortaya çıkmıştır. Bunların en güçlülerinden birisi ***Emma Goldman***'dır.

Daha sonraki süreçte de sosyalist geleneğin içerisinden birçok kadın önder ve militan ortaya çıkmış ve kadın toplumsal hareket içerisinde güçlü bir yer edinmeye başlamıştır. Ama kadının toplumsal hareket içerisinde en güçlü kendisini ifade ettiği süreç işçi sınıfı karakterli gelişen toplumsal mücadelelerde, özellikle marksist damar içerisinden gelişen mücadelelerde öne çıkan kadınlardır. Kendilerini toplumsal mücadelenin dışında değil, tam merkezinde görmek isteyen, bu anlamda sadece kadın sorunuyla da değil, bütün toplumsal sorunlarla birebir ilgilenen, bu sorunların çözümünde öncülük etme iddiasıyla hareket eden bu kadın kişilikleri daha sonraki bütün kadın hareketinin de hem önünü açmış hem de karakterini belirlemişlerdir. Bunların özellikle en önde gelenleri, ***Clara Zetkin, Rosa Luxemburg, Alexandra Kolontay, Nadja Krupskaya*** gibi marksist gelenek ve hareket içerisinde önemli rolleri olan kadınlardır. Bu önder kadın kişilikleri, 1800'lerden 1900'lerin başına kadarki süreçte mücadelede çok aktif yer almalarıyla, kendi kimlik ve renklerini toplumsal harekete veren kadının, giderek kendi rengini belirginleştirmesinin sembolleri olarak da kabul edilebilirler. İşçi hareketinin bir devrim tarzında kendini iktidarlaştırdığı süreç olan I. Dünya Savaşı ve sonrası, özellikle Ekim Devrimi sürecinde bu kadın kişilikler iyice ön plana çıkmışlardır.

Ekim Devrimi'nin sembolleri genelde Lenin, Troçki ve Stalin gibi isimlerle anılır, ama o dönemin bu önemli kişiliklerinin hemen yanı başında, kadın kimliğini de hiçbir zaman göz ardı etmeyen, kadın kimliğiyle kendisini mücadele içerisinde kabul ettirebilen bu kadın önderler, aslında kadın kimliğinin toplumsal sahada kabul edilmesinde önemli bir yere sahiptirler. Bu açıdan da, kadın özgürlük hareketi tarihinde bu süreç önemli bir durak olarak adlandırılabilir. Bu sürecin önder kişilikleri de, bütün eksiklik ve yetersizliklerine rağmen, kadın hareketinin esas alınması gereken bazı temel önderleri olarak kabul edilebilir.

Bunların en temel özelliği, sosyalist hareket içerisinde kadın sorununa yaklaşım noktasında temel felsefeden bağımsız olmamalarıdır. İçinde çok özgürlükçü yönler barındırsa da, toplumsal mücadeleyi sınıf çatışması eksenine dayandıran marksist yaklaşımdan kaynaklı olarak, kadın sorununu yeterince güçlü bir biçimde ifade edememişlerdir. Toplumsal kurtuluş içerisinde kadının bazı haklar elde etmesinin kadın için yeterli olabileceği, kadın sorunun esasında sosyalist devrim sonrasında çözüleceği biçiminde bir yaklaşıma sahiptirler.

Dolayısıyla mücadele içerisindeki kadına önemli bir yer vermekle birlikte, aslında kadın sorunu ikinci planda tutulmakta, sınıf mücadelesi ve sınıf sorunu temel sorun olarak kabul edilmektedir. Bu, o dönemdeki sosyalist marksist hareketin toplum ve tarih bilinci ile ilgili bir gerçekliktir. Düşünce ufukları, toplumsal mücadelenin sınıf karakterli bakış açısını aşabilecek bir düzeyde değildir. Sınıf mücadelesine kadın rengini de vermeye çalışan, hem teorik yaklaşımları hem de pratik içerisindeki duruşları ile kadının bu anlamda kimlik edinmesinin önünü açmada önemli bir rol oynamıştır.

Özellikle Rosa Luxemburg bu noktada mutlaka incelenmesi gereken bir kişiliktir. Rosa Luxemburg'un marksist hareket içerisinde özellikle Lenin'e ve Ekim Devrimi'yle birlikte ortaya çıkan proletarya diktatörlüğüne karşı geliştirmiş olduğu bazı eleştiriler var. Hem kadın rengini savunma anlamında hem de aslında leninizmin aşamadığı temel sorunlardan birisi olan devlete ve ulusal soruna yaklaşım noktasında, özellikle diktatörlük kavramına yaklaşım noktasında ciddi eleştirileri vardır. Aslında bu eleştiriler her ne kadar marksist teoriye dayandırılarak geliştirilse de, kadın sezgisinin güçlü öngörüleri olarak ele alınmak durumundadır.

Bu anlamda Rosa Luxemburg şahsında marksist hareket içerisinde kadın bakış açısının kendisini güçlü ifade ettiğinde birçok sapmanın önünü alabilecek, birçok yanlış yaklaşımı aşabilecek bir sezgiselliği barındırdığını görmek gerekiyor. Örneğin Rosa Luxemburg ulus sorununun bir devlet sorunu olarak ele alınmaması ve çok fazla ön plana çıkarılmaması gerektiğine dikkat çekiyor. Proletaryanın iktidar tarzını, proletarya diktatörlüğü tarzında ifade etmenin yanlış olduğunu, proletarya demokrasisinin, diktatörlükten daha fazla ön plana çıkarmak gerektiği yönünde teorik yaklaşımları var.

Özellikle Karl Johann Kautsky'e karşı geliştirmiş olduğu sistem içileşen, burjuvazi ile bütünleşen yaklaşımları da mahkum eden; bu anlamda sistem ile fazla bütünleşmeyen, sürekli karşısına alan bir yaklaşımın da sahibidir. Bu noktada Lenin ile içerisine girmiş olduğu polemikler var ve bu polemikler içerisinde Rosa Luxemburg'un geliştirmiş olduğu teorik yaklaşımların daha doğru olduğu tarih tarafından ispatlanmıştır. Özellikle devlet ve demokrasi ilişkisi noktasında, diktatörlüğe karşı geliştirdiği eleştiriler, doğrulanmış eleştirilerdir.

Alexandra Kollantay kişiliği var. Devrim sürecinde güçlü bir irade ortaya koymuş, hatta devrim kararının alınması sürecinde Lenin'i merkez komite içerisinde destekleyen tek insandır. Bu anlamda toplumsal mücadelelerde kadın iradesinin keskinliğinin ifadesi olarak ele alınabilir.

Clara Zetkin enternasyonal içerisinde kendisini kabul ettirmiş güçlü bir teorisyen ve örgütçü, pratikçi bir kişilik olarak öne çıkmakta; o dönemin diğer kadın önderlerinden farklı olarak kadın sorununu, kadın rengini daha fazla sahiplenen bir özelliğe sahiptir. Nitekim 8 Mart'ın uluslararası Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edilmesinde çok önemli öncü bir rolü olmuştur.

Nadja Konstantinova Krupskaya Lenin'in eşidir. Aynı zamanda o dönemdeki

kadın hareketi içerisinde de ağırlığı olan bir kadındır. Toplumsal mücadele içerisinde aslında Lenin'in yanı başında kadın rengini temsil etmeye çalışma çabası vardır. Devrimde irade olma, devrim içerisinde kadının rengini temsil etme noktasında bir duruş olarak değerlendirilebilir. Fakat özellikle Clara Zetkin ve Roza Luxemburg ile çok fazla kıyaslanmaması gereken bir duruştur bu. Ama bir kadın rengi olarak onun da mutlaka burada anılması gerekmektedir.

Bu kadın önderlerinin hem toplumsal mücadeleye yaklaşımı, hem kadın sorununa yaklaşımları Marks'ı fazla aşan bir durumda değildir. Aslında Marks'ın kadın rengine yaklaşan birer yorumcuları olarak da ifade edilebilirler. Bu açıdan da, her ne kadar toplumsal mücadele içerisinde doğru tespitleri ve yaklaşımları, iradi duruşları olsa da ve kadın kimliğini sahiplenseler de, Marks'ın kadın sorununa yaklaşımını fazla aşamamışlardır. Engels'in, *"bir toplumun özgürlük düzeyi oradaki kadının özgürlük düzeyiyle ölçülür"* yaklaşımını esas almaları, bu dönem kadın önderlerinin mücadelesinde bir potansiyel düşünce olarak önemli bir özelliğini ifade etmektedir. Toplumsal özgürleşme ile cins özgürleşmesini iç içe ele almışlarıdır. Bu olumlu bir yaklaşımdır. Ama kadın sorunun başat ve temel bir sorun değil de, sınıf mücadelesinin içerisinde çözülmesi gereken, daha çok da kadının ekonomik ve siyasal alana güçlü katılmasının, sorunun çözümünü getirebileceği biçimindeki yaklaşımları yetersiz yaklaşımlardır.

Yine tarihsel bilinçleri itibariyle, kadın sorununu toplumsal kırılmanın temeline koymak yerine, toplumsal kırılma ya da toplumsal egemenliği erkek egemenlikli karakter ile ifade etme yerine, sınıf karakteriyle ifade etme gibi yaklaşımları vardır. O dönemin bazı tespitleri sürekli göz önünde bulundurulmak durumundadır. Mesela o dönemde de mevcut egemenlikli sistem tanımlanırken, patriarkal, yani erkek egemenlikli sistem olarak tanımlanıyor. Yine marksizmde uygarlık tarihi erkek egemenlikli uygarlık tarihi olarak adlandırılıyor. Neolitik dönem, ilkel komünal dönem adıyla, ana soylu bir dönem olarak tanımlanıp ana merkezli, ana soylu toplumun eşitlikçi ve özgürlükçü yönüne dikkat çekilmiştir. Kadının düşürülmesinin egemenlik altına alınmasının daha sonraki egemenliklerin temel kaynağı olduğuna vurgu yapılmış, ancak orada bırakılmış ve toplumsal mücadelenin kurtuluşun bu noktadan ele almak yerine, sınıf mücadelesi üzerine oturtulmuştur.

Bu anlamda, içinde hem toplumsal kurtuluş, hem de özellikle kadın kurtuluşu yönünde doğru ama eksik yaklaşımları vardır. Tabii bu doğruların egemen hale getirilememesi, daha sonraki süreçte devrimin sapmasında da önemli bir yere sahiptir. Bu dönem kadın hareketinin bu önderlerinin çabaları, kadın özgürlük hareketi içerisinde temel bir durak olarak adlandırılabilir.

Kadın hareketinin en yoğun bir biçimde toplumun gündemine girdiği süreç ise, II. Dünya Savaşı sonrası, özellikle 1968 toplumsal hareketi sürecidir. 1968 Gençlik Hareketi olarak adlandırılır, ama aynı dönemde feminist hareket kendisini çok güçlü bir biçimde toplumsal mücadelenin bütün sahalarında bir ifade ve örgütlülüğe kavuşturmuş ve giderek bir hareket olarak gerek toplumsal, gerek siyasal alanda ağırlık kazanmaya başlamıştır. 2000'lerdeki kadın, hareketi bu üç aşamanın bir sonucu olarak ortaya çıkan bir düzeydir.

Feminizmin temel karekteristlik özellikleri

Feminizmin tarihini ana başlıklarıyla bu biçimde özetleyebiliriz. Bütün bu süreç içerisinde gelişen kadın hareketi, mücadele içerisinde giderek kendi felsefesini oluşturmaya ve örgütlerini yaratmaya başlamış ve bunları giderek topluma hakim kılma yönünde bir etkinlik de kurabilmiştir. Bu açıdan da kadın tarihinin bu aşamalarını tek tek felsefeleriyle hareket ve örgütlülük düzeyleri ile ele almak yerine, bu sürecin sonucunda ortaya çıkan feminist felsefe nedir? Feminizmin hareket olarak temel karakteristik özellikleri nelerdir? Sorularını özet biçiminde ele almak daha sağlıklı olacaktır.

Tek tek kadın hareketlerini, özellikle kadın hareketi içerisindeki çeşitli eğilimleri açıklamak çok kapsamlı bir çalışma konusudur. Burada bizim için önemli olan feminist hareketin ve feminizm felsefesinin olumlu özellikleri, miras olarak kabul edilebilecek ve devralınabilecek özellikleri, eksik ve yetersizlikleri nelerdir? Aşılması gereken yönleri nedir, noktalarını açığa çıkarmaktır.

Önderliğin feminist hareketi geç tanımış olmasının özeleştirisini vermesi noktasındaki yaklaşımını da bu biçimde ele almak gerekiyor. Feminist hareketi bütünüyle sahiplenme olduğu gibi kabullenme biçiminde değil de, onun gerçekliğini doğru görme, miras olarak kabul edilmesi gereken yönlerini alma, eleştirilmesi ve aşılması gereken yönlerini aşma yaklaşımıyla konuyu ele almak gerekiyor. Bu açıdan da tek tek hareketleri kendimize ne kadar yakın veya uzak bulduğumuzdan ziyade, bir felsefe ve toplumsal hareket olarak feminizmin kendisini ele almak daha doğru olacaktır. Öncelikle feminizmin felsefesi konusunda geliştirilmiş çeşitli düşünce akımları var. Bunların bir özetini yapmak gerekiyor.

Feminist felsefe

Feminist felsefe sözlüklerde, ansiklopedilerde ya da çeşitli araştırma kaynaklarında farklı biçimlerde tanımlansa da, ortak tanımlama çerçevesi olarak belirtebileceğimiz bir çerçeve çıkarılabilir. Bu felsefe; "esas olarak insan tarihinin yani deneyimlerinin tecrübelerinin erkek yaratımı olduğunu reddeden, yine bu anlamda insanlık tarihinin erkek gözüyle yazılıp okunması, bunun üzerine oturtulmasının artık sona ermesi gerektiğini savunan bir düşünceler bütün olarak" tanımlanabilir.

Geleneksel felsefenin, kadının ilgilerini, kimliklerini ve sorunlarını ciddi bir biçimde ele almadığını, kadınların var olma ve düşünme tarzlarının erkekler kadar değerli olduğunu kabul etmediğini ileri sürerek erkek egemenlikli felsefeyi yoğunca eleştirirler. İdealist felsefeyi, özellikle metafizik yöntemi ben ve öteki kavramları üzerine oturtarak, yine zihni ve bedeni birbirinden ayıran bir yaklaşımını, özellikle "Hegel'de ten ve tin yaklaşımlarının ayrıştırılması ve burada tam da bunlara böyle bir yaklaşımın yanlış olduğuna dikkat çekerler. Yine ontolojik olarak düalizmi, ikiciliği reddederler." Buradan hareketle insan zihni ve bedeni arasındaki ilişkinin doğru kurulmasının felsefesinin oluşturulması gerektiğine dikkat çekerler.

İçinden çıktıkları felsefe olan Batı felsefesine dönük geliştirmiş oldukları eleştiriler var. Özellikle akılcılığı erkekle bütünleştiren, erkeği akıl, kadını ise duygu karakteri taşıdığı iddialarından dolayı Batı felsefesini yoğun eleştirirler. Özellikle, Descartes felsefesinin akla dayanan ve akıl da insanı temsil ettiğinden dolayı erkeği daha insan, kadını daha az insan olarak tanımlayan felsefesini reddederler. Feminist felsefeciler Batı düşünce tarzını en çok bu noktada eleştirirler. Bu yönüyle, Batı felsefesinin eleştirisini temelden ele alan bir yaklaşıma sahiptirler. Bu felsefenin erkek karakterli, eril yönünü eleştirmeleri doğru ve yerinde bir eleştiridir.

Batı bilim felsefesinin ileri sürmüş olduğu savların, tezlerin o kadar da bilimsel ve objektif olmadığını dile getirerek, geleneksel bilim felsefecilerinin bilimsel başarıyı bilimcinin yönetme yeteneğine bağlamalarını eleştirirler. Feminist felsefe yönelimli bilim felsefecileri erkeğin karakterinden ziyade, erkeğin bilimi egemenliğini kurmasının bir aracı olarak ele aldığını vurgularlar. Onlara göre "bilim somut bir olgunun test edilmesinde bile soyut bir kuramla güdümlü olacağından doğanın ne dediğini dinleyen bir bilim anlayışı büyük bir olasılıkla dinlemeyenden daha nesnel olacaktır." Buradan da doğayı gözlemleme, doğayı akılla algılama yerine doğayı sezgiyle, duyguyla algılamanın daha sağlıklı olabileceği biçiminde bir sonuç çıkarırlar.

Feminist felsefeciler özellikle geleneksel toplumun ahlak ve siyaset felsefelerini de ciddi bir biçimde eleştirirler. Geleneksel ahlak görüşünü, erkek egemenlikli karakterlerinden dolayı erkek egemenliğini sürekli besleyip güçlendiren bir yaklaşım olması itibariyle ciddi bir eleştiriye tabii tutarlar. Feminist toplum ve siyaset felsefesinin temel amacı, "ezme ve baskı altına alma biçimlerini açıklamak ve kadınları erkeklerin sahip oldukları adaletin, özgürlüğün, eşitliğin aynısına kavuşmanın ahlaken üslenebilir ve siyasal bakımdan uygulanabilir olan yollarını göstermektir."

Bu konuda feminist felsefinin çeşitli yaklaşımları ayrıntıda ayrılsalar da, bazı ortak özellikler taşırlar. Örneğin liberal feministler kadınlarla erkeklerde aynı haklara sahip olduklarından, toplumu kadınlarla erkeklerle aynı eğitim ve meslek edinme fırsatını tanıması gerektiğine dikkat çekerler. Aslında bu yaklaşım, burjuva liberalizminin ekonomik bakış açısının, bütün sorunların çözümünü, toplumsal hukuksal haklarda çözüme kavuşturma yaklaşımının bir devamıdır.

Marksist feminist felsefeciler ise sorunları,"kadınların iş gücüne kitlesel olarak katılana ve ev işleri ile çocuk bakımı toplumsallaştırılana dek kadınlar ve erkekler eşit haklara sahip olamaz" biçiminde ele alırlar. Aslında burada da, burjuva liberalizminin benzer bir yaklaşımı var. Marksizmin aşırı ekonomist bakış açısı marksist feministlerde de yansımasını bulmaktadır.

En ilgi ve dikkat çekici olan yaklaşım ise, daha sonra da göreceğimiz gibi, bütün feminist felsefeyi temsil eden ve ona damgasını vuran yaklaşım Radikal Feministler ve onların geliştirmiş olduğu felsefenin yaklaşımıdır. Bu felsefe "kadının baskı altında tutulmasının başlıca nedeninin cinsellikte yattığına" dayanır. Radikal feministlere göre, "erkeklerin tahakkümüne kadınlara yeniden üretim sürecinde ve cinsellikte biçilen roller yol açmaktadır. Bu nedenle kadınlar kendi yeniden üretim araçlarını yaratmadıkça ve kendi cinsel gündemlerini ortaya koymadıkları sürece özgür olamayacaklardır. Kadınlara biçilen toplumsal cinsiyet rolleri sil baştan ele alınmadıkça hiçbir sorun çözüme kavuşmayacaktır." Bunun son noktada gittiği yer ise, erkek egemenlikli yaklaşımın tersinden kadın egemenlikli yaklaşım biçiminde kendini ifade etmektedir.

"Erkeksiz bir toplum" sloganıyla hareket eden radikal feminizm, giderek biyolojik anlamda da bir sapmayı beraberinde getirmiştir. Radikal feminizm içerisinde gelişen biyolojik sapmalar bunu çok net göstermektedir. Bu felsefe, eşcinselliğin ve lezbiyenliğin savunulduğu, bu anlamda kadının toplumsallıktan olabildiğince koparıldığı ve marjinalleştirildiği sonuçlara yol açmaktadır.

Feminist felsefenin en güçlü akımlarından biriside varoluşçu feministlerdir. Bunların en başta gelenlerinden birisi ***Simone De Beauviour****'dur.* Varoluşçu feministler, "erkeklerin tahakkümünün sonuç ve nedeninin varlık bilgisel olduğuna" dikkat çekerek, toplumsal sorunların kaynağının "kendi varlığını ele alma tarzıyla bağlantılı olduğunu" dile getirirler. Bunu da "kadınlar öteki, erkekler ise ben olarak tasarlandığından kadınlar kendilerini kendileri bağlamında tanımlayana dek olmadıkları şey bağlamında yani öteki olarak erkek bağlamında tanımlamaya yazgılıdırlar" biçiminde ifade etmektedirler. "Erkek egemenlikli varoluşçu bakış açısı sürekli erkeği merkez, kadını öteki olarak ifade etmektedir. Dolayısıyla 'erkek özne, kadın nesnedir. Erkek öz kadın ise biçimdir' biçiminde bir yaklaşım sergilemektedir. Bu yaklaşım aşılmadıkça kadının herhangi bir varlık kimliğine sahip olmayacağını" öne sürerler.

Anarşist feministler ise belki de feminist felsefenin en eski ve günümüzde en etkili akımlarından birisidir. Bunların temel yaklaşımı, anarşizmin genel felsefesiyle bağlantılı olarak ele alınmak durumundadır. Anarşist feminizmin en tanınmış önderlerinden birisi olan Emma Goldman'ın feminist hareket içerisinde oldukça önemli bir yeri var. Biraz popüler bir kişilik olması itibariyle de akılda kalan bir kişiliktir. Anarşist feminizmin çok etkili olmasının temel nedenlerinden birisi de, kadının bu hareket içerisinde ilk defa kendisini toplumsallığın dışında, kendi kimliği ile ifade etme yönündeki çabalarının burada ileri düzeyde olmasında aranmak durumundadır.

Anarşizmin feminizm yaklaşımı Emma Goldman'ın öncülüğünde gelişmiştir. Feminist anarşizm, "devletin her yönüyle ataerkilliğin tipik bir kurumu, erkek egemen dünyanın belirgin bir dışavurumu olduğunu savunur. Kadınların kendilerine özgü doğalarıyla kadınlık içgüdüleriyle dünyada hüküm süren adaletsizliği sonlandırabileceğini her türden iktidara başkaldırabilecek anarşist gizil gücün kadınlarda doğuştan bulunduğunu öne sürerler." Bu felsefe, kadının gücünü kadının kendine güvenini açığa çıkarması açısından olumlu özellikler taşısa da, özellikle devlet karşısındaki duruşu toplumsal mücadelenin örgütlü geliştirilmesi gerektiği yönünü göz ardı ettiğinden ve bireyciliği çok fazla ön plana çıkardığından dolayı sonuçta en kötüsünden kapitalizmin bir mezhebi olmaktan kendisini kurtaramamıştır.

Sosyalist feministler, kadın hareketi içerisinde aslında en toparlayıcı ve iddialı olan kesimlerdir. Çok farklı ekollerden gelseler de ortak özellikleri "kadınların dünyayı nasıl gördüğünü temsil eden ve kesin biçimde 'dişil' olan tek bir bakış açısı oluşturmaya" çalışmalarıdır. Temel yaklaşımları "sosyalist perspektifler ve siyasetlerle kadınların özgürleşme mücadelelerini" birleştirmektir.

Post modern feministler sosyalistlerin bu çabalarını "gerçekçilik, bilgi, ahlak ve siyaset hakkında yalnızca tek bir hikaye anlatan tipik erkek düşüncesinin bir benzeri olarak değerlendirir. Böyle bir feminist felsefe ne uygulanabilir ne de arzu edilir bir şeydir diyerek bu yaklaşımı reddedilir. Uygulanabilir değildir. Çünkü kadınların deneyimleri sınıf, ırk ve kültür hakları boyunca değişmektedir. Arzu edilir bir şey değildir. Çünkü tek bir gerçeklik ya da doğruluk olduğu inancı geleneksel felsefenin çoğunluğu susturmak için kullandığı felsefi bir söylemdir" tarzında ele alırlar.

Postmodernist feministlere göre, "daha çok ve farklı farklı feminist düşüncelerin ileri sürülmesi gerekir. Bu felsefe tek bir tane değil, birçok olmalıdır. pek çok farklı sesi içinde barındırmalıdır." Postmodernistler kendilerini demokratik feministler olarak da adlandırırlar. Aslında toplumsal hareketin parçalanması, anlamsızlaştırılması, ideolojisizleştirilmesi ve bütünlüğünü kaybetmesi yönündeki, mevcut erkek egemenlikli sistemin temel görüşü olan postmodernizmin kadın cephesinden yansıması olarak ifade edilebilir.

Feminist felsefenin çeşitli akımlar içerisinde bu tarzda geliştirilen felsefi bakış açıları, kadın sorununun izah edilmesi noktasında önemli bir düzeyi göstermektedir. Fransız varoluşçu feminist Simon De Beauvior'ın, 'kadın doğulmaz, kadın olunur' yaklaşımı kadın kimliğinin toplumsal cinsiyetçi yönüne dikkat çek-

Alexendra Kolontay

Clara Zetkin

Emma Goldman

Simone de Beauviour

Nadja Krupskaya

Olympe de Gouyes

Rosa Luxemburg

mektedir. Bu önemli olan bir tespittir. Daha sonra göreceğiz ki, Önderlikte de temel felsefi bakış açılarından birisi bunun üzerine oturtulmaktadır.

Feminist epistemoloji

Feminist felsefecilerin geliştirmiş oldukları felsefe onları kendi epistemolojilerini, yani bilgi kuramlarını da oluşturmalarına götürmektedir. Özellikle Fransız feministlerinin 1970'lerden başlayarak geliştirmiş oldukları feminist epistemoloji, kadın bilincinin geliştirilmesinde önemli bir rol oynamıştır. Bu bilgi kuramı, hüküm süren eril bilgi kuramı anlayışını aşmak ve bilginin kaynaklarının mevcut ortaya konulan biçiminin aşılmasına dönük eleştirel bir bilgi kuramı ve bakış açısıdır.

Bu bilgi kuramına göre, bir kuramın ya da bilgi savının geçerliliği onu kimin öne sürdüğüne kopmazcasına bağlıdır. "Buna göre geleneksel erkek merkezli, yani eril bilgi kuramlarını idealleştirdiği bilimsellik, nesnellik ve akılcılık gibi kavramlarla bu kavramların meşrulaştırdığı bilgi tümüyle erkek tahakkümünün amaçları için kullanıldığından bütünüyle yadsınmalıdır.

Bu anlayış ile hareket eden feminist bilgi kuramı bilmenin farklı yollarının bulunup bulunmadığı üzerine çalışır; örneğin kadınların ve erkeklerin dünyayı anlama çabalarını tanımlayan farklı bir temellendirme ölçütünün, farklı bir mantığın ve imgelemenin bulunup bulunmadığını araştırırlar. Bunu yaparken disiplinler arası bir yaklaşımla sosyal bilimsel –yorumsamacı– yöntemlerden yararlanırlar; deneyciliğin yeni biçimlerinin üzerinde durur; araştırmacının 'duruş noktası'nın önemine ve post yapısalcı çözümlemelerin gerekliliğine işaret ederler. Amacı gündelik "bilgi yapımı" süreçleriyle, bilimsel araştırma süreçlerinin altında yatan cinsiyetçi tutumun, 'ayrımcılık'ın ayrıntılı bir çözümlemesini sunmaktır. Bu yüzden feminist bilgi kuramı çalışmalarında bilişsel yetke ve sorgulanabilirlik de en az bilgi kuramsal dayanaklar kadar önemlidir."

Bu bilgi kuramı sahipleri, aydınlanmacı felsefenin akılcılığı özellikle realizmini yoğunca eleştirirler. "Bunun karşısına da kadınların bilen ile bilinen, ben ile öteki, zihin ile beden, özne ile nesne arasında daha az ayrım yaptıklarını, belirsizlik ile gerçeğin göreli niteliği konusunda daha hoş görülü olduklarını ileri sürerler. Bu da onların bilgi kuramsal alanda toplumsal gerçeği yansıtma konusunda erkeklerden daha iyi bir konumda olduklarını göstermektedir."

Feminist bilgi kuramında, kuramsal alandan görece pratik alana uzanan geniş bir ilgi yelpazesi söz konusudur. Pratik alanda feminist bilgi kuramcıları özellikle bilimde ve öteki akademik uğraşlarda eşit fırsatları engelleyen kurumsal yanlılıklar ve kanunların kendilerini çeşitli disiplinlerin önde gelen katılımcıları olarak görmelerini engelleyen ideolojiler üzerine yoğunlaşır.

Kuramsal alanda ise daha radikal feministler kadınların erkeklerin sahip olduğunu iddia ettiği gücün ve adaletin aynısını istediklerini öne sürerek, güçler ve haklardaki adaletsizlik ortadan kaldırıldığında kadınların nasıl yaşayacakları sorunu ile yüzleşmeyi başaramadıklarını göstermekle ilgilenirler. "Feminist bilgi kuramı mantığın erkek merkezci olduğu ve diğer insanları baskı altına almanın bir aracı olarak kullanıldığı gibi aşırı iddialarda bulunmasına karşın, insanların bilgiye nasıl ulaştıklarını açıklarken, bireysel yetenekler ve alınan eğitimler arasındaki farklılıkların bu süreci nasıl etkilediği konusunda çok fazla açık değildirler." Bu eksik ve zayıf yönleridir. Ama mevcut bilme biçiminin, bilme tarzının iktidar bilme tarzı olduğu, bu iktidar bilme tarzının ise kadını dışlayan karakteri olduğu yönüne dikkat çekmeleri önemli bir düzeyi ifade etmektedir.

Önderlik çözümlemelerinde analitik zeka ile duygusal zeka arasındaki ilişkinin doğru konulması gerektiği yaklaşımına benzer bir epistemolojik yaklaşımları vardır. Analitik zekanın erkek karakterine daha uygun olduğu, duygusal zekanın ise kadın zekasına daha yakın olduğu biçimindeki Önderlik yaklaşımı ile benzer özellikler arz eden bu yaklaşım, uygarlık sürecinde yaratılan bütün bilmeleri bütünüyle reddetme biçimindeki yaklaşımıyla Önderlikten ayrılırlar.

Önderlik analitik zeka ile duygusal zekanın buluşturulması, birleştirilmesi gerektiğini öne sürerken; bu bilgi kuramı sahipleri, neredeyse mantığı ve akılcılığı kökten reddeden bir yaklaşımla, aslında toplumsal bilmeyi geriye çeken bir epistemoloji oluşturmaya çalışırlar. Bu yaklaşım, içerisinde doğru ve olumlu özellikleri olsa da, kadının duygusal zeka yönünü, doğaya daha yakın olan bilme tarzına vurgu yaparken, insan aklının yaratmış olduğu gelişmeleri reddetme anlamında geriye çeken bir yaklaşımdır. Yararlanılacak birçok yönleri olmakla birlikte, doğru kavranılmadığında radikal feminizmin epistemolojik temelini de oluşturan özelliklerinden dolayı, sapmaya açıktır.

Feminist bilgi kuramı bu açıdan mutlak araştırılması incelenmesi gereken bir sahadır. Bununla birlikte felsefesini, epistemolojisini oluşturan feminist hareketin bir gelişim tarihi var. Ve esas olarak bu felsefe ve bilme tarzı üzerine oturan feminizmin buradan hareketle yapılan tanımlamaları var.

Feminizm; "kadınların erkekler tarafından meşru olmayan yollardan tahakküm altına alındığı inancına dayanan, bu tahakkümün kökenlerine inerek kadınların zayıf, duygusal, akılsız, ahlaki erdemlerden yoksun varlıklar olduğunu gösteren geleneksel anlayışı kırmayı kendine amaç edinen felsefi ve etnik yaklaşımlar bütünüdür. Erkeklerin tahakkümüne ve kadınların öznel deneyimlerinin hor görülmesine yol açan ön yargıları düzeltip kadınların haklarını genişleterek, cinsler arasındaki eşitsizliği ortadan kaldırmak adına ortaya çıkan ve 20. yüzyılda iyice gelişen bir toplumsal hareket" olarak da tanımlanmaktadır.

Hareket içerisinde geniş bir yelpazede tanımlanan akımlar olsa da, esas olarak üç temel akım üzerine oturtulabilir. Bunların en eski olanı, uzun soluklu olanı, eşit haklar feminizmi olarak da adlandırılan demokratik liberal feminizmdir. Bu hareketin kökenleri konunun girişinde de belirttiğimiz gibi Fransız Devrimi sürecinde ortaya çıkan kadın hakları bildirgesine kendisini dayandırır. Çıkışında "eğitim ve meslek edinmeye yönelik ayrımcılığı ortadan kaldırmak ve kadın için eşit haklar ve fırsatlar yaratmak" olarak kendisini tanımlayan bir özelliğe sahiptir. Günümüzde ise "kadının siyasal alanda bir güç olarak kendisini katabilmesi" yönünde reformları öne çıkaran bir karaktere sahiptir.

Özellikle Avrupa'da son yıllarda gelişen ve pozitif ayrımcılık tarzında kendini ifade eden, yine kadının özellikle siyaset alanında temsilini ön plana çıkarmaya çalışan bir karaktere sahiptir.

Feminizm içerisinde diğer en önemli akımlardan birisi de, ayrılıkçı feminizmdir. Ayrılıkçı feminizm, kendi deyimleriyle "erkek vahşetinin iyileştirilebileceği konusunda pek umutlu olmayan" düşüncesinden hareketle, eril iktidarı acımasızca eleştirirler. Bu görüşe göre, "erkek egemen sınıf ve ırk ayrımında çok daha önemli olan bir toplumsal ayrımcılığa, cinsiyet ayrımcılığına yol açmaktadır." Dolayısıyla bütün toplumsal mücadele bunun üzerine oturtulmalıdır yaklaşımı esas alınmaktadır. Sistemin temelinin cins ayrımcılığına dayanması yönündeki yaklaşımları doğru olmakla birlikte, radikal feminizmde görülen ve aslında toplumsallığı parçalayan, erkek egemenliğinin ters yüz edilmiş bir biçimi olan bir karakter arz etmektedir.

Sosyalist feminizm ise, sosyalist perspektifle, kadınların özgürleşme mücadelesini birleştirmeye çalışır. Başlarda daha çok kadının toplumsal konumunu iyileştirecek uygulamaya dönük haklar ve özgürlükler üzerinde duran bu akım, özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren kuramsal alana da ağırlık vererek bütünlüklü bir çizgi haline gelmeye başlamıştır.

Sosyalist feministlerin çeşitli ekolleri, çeşitli damarlardan, geleneklerden gelen temsilcileri ve örgütleri var. Bunların hepsinin ortak özelliği, toplumsal mücadeleyle, özellikle sınıf ve cins mücadelesini birleştirerek, toplumsal kurtuluşu sağlama yönündeki bir çabadır. Diğer feminist hareketleri de kendi çatıları altında buluşturma yönünde yoğun bir çabaları var. Özellikle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü çerçevesinde düzenlenen etkinliklerde kadın için bir platform oluşturma yönünde çabaları sürekli gündemdedir. Bir yönüyle sistem karşıtı özellikleri olmakla beraber, özellikle sistemle çok yoğun iç içe olan, sistem tarafından desteklenen hareketlerle de iç içe geçmeleri, kozmopolit bir karakter kazanmalarını beraberinde getirmektedir.

Evrenselci, enternasyonalist yönlerini sürekli ön plana çıkarmaya çalışırken, özellikle ulus ve sınıf sorununu kimi zaman göz ardı eden bazı yaklaşımları da görülebilmektedir. Kadın özgürlük mücadelesi ile toplumsal özgürlük mücadelesi arasında, yine ulusal sorun ile sınıfsal sorun arasında nasıl bir bağ kurulabileceğine ilişkin, çok farklı ve parçalı görüşleri olduğundan dolayı henüz güçlü bir ideolojik yapı oluşturamamışlardır.

Toplumsal mücadele ile cins mücadelesi ayrılamaz

Feminist hareketin bu ekolleri çeşitli platformlarda bir araya gelerek, kadın kurtuluşu yönünde güç olmaya çalışmaktadırlar. Bunların bir kısmı çok radikal, sistem dışı gibi görünse de, feminist hareketin sistem tarafından sahiplenilmesi dikkat çekicidir. Feminizmin en radikal savunucuları olan Fransız feministlerinin neredeyse tamamı devlet destekli vakıflar ve dernekler biçiminde örgütlendirilmiştir. Yine BM bünyesinde oluşturulan kadın çalışmaları, belirttiğimiz bütün bu feminist hareketlere çok yoğun destek vermekte ve bunları bir yerde toplumsal mücadelenin parçalanması noktasında kullanma yaklaşımı göstermektedirler.

Feminist hareketin en tehlikeli yönü, toplumsal mücadele ile cins mücadelesini birbirinden ayırmalarıdır. İçlerinde toplumsal mücadele ile cins mücadelesini birleştirme yönünde çabaları olsa da, bunların da kendi içlerinde örneğin marksist gelenekten gelenlerin sınıf vurgusunun çok fazla olması, çeşitli ulusların kadın hareketlerinin kendi ulusal renklerini, radikal feministlerin cinsiyetçiliği çok fazla ön plana çıkarmaları, parçalanmalara yol açmaktadır. Bunların hepsi de sonuç itibariyle hem örgütlülük, donanım, eylemlilik, hem de ideolojik netlik noktasında sistemi aşabilecek bir ufka sahip olmadıklarından dolayı, sistemin mezhepleri olarak adlandırılabilir. Bu konuya Önderliğin feminizmle ilgili değerlendirmelerine geçtiğimizde daha ayrıntılı değineceğiz. Belirttiğimiz bu hareketlerin yanı sıra özelikle Önderlik ideolojisinde önemli bir yere sahip olduklarından dolayı ekofeministlere de bir dipnot olarak dikkat çekmek gerekmektedir. Zira Önderlik kendi bakış açısını, ekolojik-feminist bir bakış açısı olarak tanımlamakta ve demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlükçü paradigmayı tanımlarken, ekolojik bakış açısı ile kadın bakış açısı arasında doğru bir bağ kurma gerektiği noktasına dikkat çekmektedir. Feminist hareket içerisinde önemli bir güç olmaya başlayan ekolojik feministler olarak ifade edilen akımın tanımlamasını da bu noktada yapmak önemlidir.

Ekofeminizm "insanoğlunun doğayı harap etmesini, doğal dünyaya saygısızca davranmasını Batı kültürünün her yerine yansımış olan ata erkilliğin bir uzantısı olarak gören, erkek merkezciliği hem kadını, hem de doğayı yok sayarak dişil kültürün soyunu tüketme çabasında olduğunu" öne süren bir feminist görüştür. İnsanoğlunun doğaya üstünlük kurma uğraşıyla erkeğin kadına hükmetme çabası arasında derin bir yakınlık olduğuna dikkat çeken ekofeminizm "çevreyi korumak adına verilen mücadelelerin özünde ötekine egemen olma peşindeki erkek buyrukçuluğuna karşı yürütüldüğünü ve bu nedenle de feminist içerikli olduğunu" öne süren tezler ile hareket etmektedir.

Bu tezler görünüşte Önderlik felsefesine çok yakın özellikler arz etmektedir. Ama ekofeminizmin özellikle yeşiller ve çevreciler tarzında kendisini toplumsal hareketten koparan marjinal bir yapılanmaya sahip olması, görüşlerinin toplumsal hareket içerisinde etkin olmalarını etkilemektedir. Örgütlü mücadele yerine, kendiliğindenliği ön plana çıkaran bir karakterleri vardır. Meşruiyetten ziyade yasallığı esas alan mücadele anlayışları onları etkisiz kılmaktadır. Aslında bir yönüyle sistem karşıtı kadın hareketlerinin sistem içileştiren bir yaklaşımları vardır. Çevre sorununu çok fazla ön plana çıkararak temel toplumsal sorunları örtbas etmede sistem açısından bir perde rolü görmektedir.

Kaldı ki bu hareketlerin çoğunlukla burjuva ve küçük burjuva kadınlardan oluşması ve uluslararası alanda devletler ve büyük şirketler tarafından desteklenmesi biçiminde bir gerçekliği de vardır. Bu açıdan ekofeminizm söylemleri kısmen doğru, ama hareket ve pratik olarak saptırmacı bir anlayış olarak ele alınabilir. Çevre sorunu ve kadın sorununu bu kadar bütünlüklü ele alan, erkek egemenliğini bir düzeyde eleştiren bir hareketin, bu kadar bütünüyle erkek egemenlikli olan sistemin içinde olması, sistemle bu kadar paralel hareket etmesi ve ondan himaye görmesi anlamlıdır.

Feminist hareketin kendisini çok güçlü bir tarzda ifadeye son yıllarda özellikle kadın tarihi konusunda, kadın renkli sanat, edebiyat alanında, yine toplumsal sahanın geniş alanlarında kendini bir örgütlülüğe kavuşturması, hareketin gelişme eğilimini, potansiyelini göstermektedir. Ama belirttiğimiz gibi, feminist hareket henüz sistem dışı ve sistem karşıtı bir karakter edinebilmiş değildir. Sistem içi bir muhalefet olarak değerlendirilmesi daha doğru olacaktır. Feminist felsefenin diğer bir özelliği, radikal feministler dışında, sistemin çeşitli mezheplerinin kadın sahasına yansıması olarak tanımlanmak durumundadır. Anarşist, liberal, sosyalist, sosyal demokrat, çevreci vb sistemin mezhebi olarak gelişen çeşitli toplumsal hareketlerin kadın sahasına birer yansımalarıdır. Bunun ötesinde çok ciddi bir anlamlarının olduğu söylenemez. Hatta sistemin mezhepleri olan bu muhalefetlerin, bir yerde tek çıkış noktası olan kadın bakış açısı ile sistemi aşma yönündeki potansiyelleri, içlerine yedirilen ve feminizm adıyla maskelenen bu bakış açısı ile köreltilmeye çalışılmaktadır. Bu hareketler, kadın bakış açısı ile bir çıkış yapmak yerine, sistem içi, burjuva bakışlı feminizm ile sistem içerisinde tutulmaktadır. Bundan dolayı da, sistem tarafından çok güçlü bir himaye ve destek görmektedirler.

Bu noktada yaşanan eksiklik ve yetersizlikleri, Önderliğin değerlendirme ve çözümlemelerinden hareketle ele almak daha doğru olacaktır. İçimizde gelişen feminizme çeşitli yanlış yaklaşımları, hem feminizmin bu karakteri, hem de Önderliğin bakış açısı eksenine oturtmak daha sağlıklı olacaktır. İdeolojik bakış açısı da bunu gerektirmektedir.

SUSKUN SEVİNÇLER

“Yok abey, sizi tanıyoz kimseye söylemeyiz”

15 günlük bir yürüyüşten sonra Samandağı'nın yakın bir çevresine ulaşmıştık. Ama yürüyüş boyunca hem yeni savaşçıların yürüyüşte zorlanmaları, hem de erzağımızın olmaması hepimizi zorlamıştı. Gün boyunca kısa, bodur çalılıklar arasında çobanlardan saklanmış, havanın kararmasını bekliyorduk. Herhangi bir köylünün bizi görmesi, önümüzdeki bir günlük ova yürüyüşünü tehlikeye atabilirdi. Ovada çıkacak olan herhangi bir olumsuzlukta düşman, 13 kişilik grubu rahatlıkla imha edebilirdi. Geri çekilme süreci olduğundan düşman, olası geçiş yerlerini pusulamıştı. Gruba verilen talimata göre, görüntü vermeyecek, bizi gören köylüler olursa, onları diğer köylülerin bulacağı bir biçimde bağlayacaktık. Her ne kadar yerliler Arap olsa da, bu tedbiri almak zorundaydık. Aksi halde ihbar çıkabilirdi. Diğer önemli bir geçiş yerimiz de Asi nehriydi. Geçen arkadaşın söylediğine göre hırçın bir suymuş. Kapılan oldu mu kurtulması imkansızmış.

Aydınlığın içini kemiren tuhaf bir koyuluk havayı karartmıştı. Bu koyuluk aydınlığın içine düşen kocaman bir mürekkep damlası gibi yavaş yavaş kendi rengine boğdu. Yeryüzü bu ağırlığa dayanamayarak tümüyle karanlığa teslim olmaya başladığında hareket ettik.

Suyu çekilmiş, kuru bir dere yatağından aşağıya inmeye başladık. Dere yatağında serin, ferahlatıcı bir meltem esiyordu. Gün boyunca tenimize işleyen ağustosun kuru sıcağından sonra terli yüzümüzü yalayıp geçen serin meltem iyi gelmişti. Bu meltemin akşamın neresinden sıyrılıp dereye düştüğünü bilmiyorduk. Bir vadi meltemiydi sanıyorum. Biraz sonra öncülerimiz bir su birikintisini bulmanın sevinciyle; “Heval burada su var. Ama arkadaşlar fazla içmemeye dikkat etsinler” diye uyardılar.

Öncülerimiz haklıydı. Bir yürüyüş öncesi gereğinden fazla su içildi mi, yürüyeni rahatsız ediyordu. Ama yeni savaşçı adayları bunu pek yaşamamış olduğundan kana kana su içtiler. İlk defa bütün gün sıcak altında bekleyen yeni savaşçılara hak vermemek elde değildi. Çünkü daha önceki günler boyunca doğru dürüst su içmemiştik. Nedeni ise Samandağ'ı arazisinin bol maden yataklarına sahip olmasıydı. Dağın vücudundan süzülen sular sarımsı bir renkteydi. Yani maden rengini almıştı. Acımtırak bir tadı vardı bu suların.

Alt tarafımızda, dağı yarıp, Samandağı'na kıvrılarak uzanan stabilize yola indik. Yol çok kullanılmış olduğundan yüzeyindeki kabuklar kırılmış, toz halini almıştı. Yürürken bir un tortusuna bastığımız hissini uyandırıyordu; yumuşacık ve eriyen bir sünger gibiydi. Bizi izleyenleri sevindirecek bir belirti bırakmamak için öncülerimiz taşlara, ot birikintilerine basarak yürümemizi söylediler. Bütün talimatlar öncülerden bir fısıltı halinde yayılıp, artçıyı buluyordu. Önümde yürüyen ve grupta tek bayan arkadaş olan Tekoşin, nedense kısık sesle konuşmaya alışamamıştı. Belki de bu davranışı onun konuşkan oluşundan kaynaklanıyordu. Hafif sesini yükselterek talimatı iletiyordu.

Akşam karanlığı bütün çabukluğuyla yolumuza birikiyordu. Ardımızda bıraktığımız Türk-Arap halkının ve Amanos dağlarının buruk hüznü içimizde depreşirken, önümüzde kalabalık gerilla birliklerimize ve ülkeye ulaşmanın dayanılmaz heyecanı tırmanıyordu.

Yol belirsiz uzanırken ansızın karşı tarafta iki atlı, öndeki arkadaşlara ulaştı. Her şey bir anda olup bitmişti. Köylüler bizi görmüşlerdi! Yaklaştığımda iki gencin atlarını zapt etmek için dizginlere asılmış olduklarını gördüm. Öncülerden biri gayet doğal bir sesle:

“İyi akşamlar” dedi.

“İyi akşamlar” diye karşılık verdi öndeki genç. Delil arkadaş devamla:

“Nereye gidiyorsunuz böyle?” diye sordu. Aynı genç köylü bozuk Türkçesiyle;

“Garşiki köye gidiyoz” dedi. Delil arkadaş hiç istifini bozmadan;

“Bizi gördüğünüzü kimseye söylemeyin, yoksa iyi olmaz” dedi, yarı şaka, yarı tehdit eder bir sesle. Yine öndeki genç:

“*Yok abey, sizi tanıyoz, kimseye söylemeyiz”* diye cevapladı. Atlarından keskin bir ter kokusu yükseliyor. Hızlı hızlı soluk alıp veriyorlardı. Yolda koşturmuş olmalıydılar. Ama ikisi de bakımlı, toramandı. Arkadaki at hızını kestiğimizden dolayı bize öfkelenmiş gibi toynaklarıyla toprağı eşeliyordu. Delil arkadaşın kısa konuşmasından sonra, her iki köylüyü serbest bırakmasını, yanımızdan geçip karanlıkta kaybolmalarını şaşkınlıkla izledik. Ama mutlaka geçerli bir nedeni vardı. Bunu tartışacak zamanımız yoktu. Bütün arkadaşlarda sezilebilir bir tedirginlik başlamıştı. Küçük Güney sınırını keseceğimiz zamana kadar geçici de olsa sürdürmemiz gereken gizlilik kuralını ihlal etmiştik. Duyulan tedirginlik bundandı. Ovaya inmeden iki köylüyle karşılaşmamız büyük şanssızlıktı. Ya köylüler ihbar ederse ne yapacaktık? Hepimizin düşüncelerinde dolaşan bu soruydu. Daha önce Güney'e çekilmek üzere giden bir grubun pusuya düşmesi üzerine, gruptan kopan bir iki arkadaşın günlerce süren operasyon içinde pamuk tarlasında saklandıklarını, sonradan arkadaşlara ulaştıklarını duymuştum. Ama onlar yıllarca savaşta kalmış ve muazzam savaş tecrübeleri olan arkadaşlardı. Gelgelelim bu bizim grup için geçerli değildi. Çünkü her hangi bir olumsuzlukta gruptan kopacak olan yeni arkadaşların kendini koruyacak tecrübeleri yoktu. Üzerlerinde hala ilk katıldıklarındaki sivil elbiseler vardı.

İkişerli el ele tutuşarak karşı kıyıya geçtik

Yarım saat kadar süren bir yürüyüşten sonra aşağıda bir köyün tedirgin ışıkları göründü. Daha da ötede sanki gökyüzünden düşmüş gibi görünen yıldızların sönmekte olan ışıkları yansıyordu. Bazen bu cılız ışıkları sert bir rüzgar süpürüyor ya da soluğu kesiliyormuşçasına sönüyor, kısa bir süre sonra yine eski haline dönüyordu. Hedefimiz orası olmalıydı. Bayır aşağıya inmeye başladık. Yürüyerek izleyeceğimiz bir patikanın olmayışı yeni arkadaşları zorluyordu. Bir taşa ya da, kurumuş bir ağaç köküne takılıp düştüklerinde mahcup bir halde kalkıp tekrar sıralarına giriyorlardı. Bayır bitimini kesin olarak gösteren bir dereye vardık. Minik kum tepeleri kıyıya vurmuştu; birileri özenle elekten geçirmiş gibi inceydi. Öyle ki bu inceliğin yüzeyinde tek bir çakıl taşı bulmak bile imkansız görünüyordu. Derenin genişliğine uzanan kocaman kayaların akşamın karanlığına yapışık kalan beyazlığı, suda tünemişti ve esrarlı bir görünümleri vardı. Biraz daha yaklaştığımızda bu muhteşem beyazlığa ulaşmanın merakıyla inceledik. Öteki birkaç köy evinin ışıkları bu tarafa vurdukça, cömert davranıp ışığa daha bir güzellik katarak yansıtıyorlardı. Üzeri verniklenmiş gibi parlak görünüyorlardı. İkişerli el ele tutuşarak, karşı kıyıya geçtik. Bundan sonraki kısmını hiç dinlenmeden geçmemiz gerekiyordu. Önümüzde sağa sola dağılmış evler görünüyordu. Öncülerimiz kısa bir süre etrafı incelediler. İlkin asfalt yola vardığında bir arabanın farları yolu aydınlattı. İkisinin zaman kaybetmeden kendilerini yolun kıyısına attıklarını seçebildik. Bir yolcu minibüsüydü. Geçtiğini fırsat bilip iki kişi daha yola inmeye başladı. Birkaç metre kalmadı ki, bu kez kulakları tırmalayan sesiyle bir motosiklet göründü. Işığı sadece önünü aydınlatmaya yetiyordu. Etrafını aydınlatabilecek güçte değildi. İki arkadaş yanımıza dönmekle yerinde kalmak arasında kararsızlık geçirdiler. Kısa bir süre ayakta beklediler biz ise hemen yukarıda motosikletin, onları görebileceği kaygısıyla sabırsızlanıyorduk. “Neden kendilerini saklamıyorlar” diye için için kızıyorduk. Nihayet bahçe çitinin ardına gizlenebildiler. Derin bir nefes çektik. Motosiklet geçer geçmez, hepimiz ses çıkarmamaya çalışarak koşa koşa öncülere doğru indik.

Nefesimizi tutup köprüye doğru koşmaya başladık

Bir portakal bahçesine girmiştik. Portakal ağaçlarının geceye yayılan kokuları olmasa, küçük bir koruluk sanılabilirdi. Hareket ettiğimizin tek belirtisi ara sıra portakal yapraklarının çıkardığı hışırtılı seslerdi. Kimseye görünmeme kaygısını saymazsak olağanüstü bir geceydi. Sanki bir gerilla yürüyüşünde değil de, bu kadar doğa harikaları arasında bir gece gezintisine çıktığımız duygusuna kapılıyorduk. Rüzgar vurdukça serin karanlığın içinde sızıp gelen çekingen ışıklar karşısında oynaşan portakal dallarını hiç bıkmadan saatlerce izleyebilirdim. Adımlarımız onları geri bıraktıkça elimizde olmadan dönüp dönüp bakıyorduk bu görkemli manzaraya.

Asi nehrine vardığımızda saat gece yarısını geçiyordu. Su kenti ikiye bölmüştü. Kentin yarısı bu tarafta, yarısı karşı taraftaydı. Ama iki yüz metre ilerlerimizde köprü vardı. İkiye ayrılmış şehri birleştiriyordu. Vakit geç olduğundan bütün evler uyumuş, ışıklar sönmüştü. Sokak lambaları dışında ışıklar yanmıyordu. Zaman kaybetmeden üç kişi suyu geçmek üzere raxt ve silahlarımızı indirdik. Ve kol kola girerek suyu geçmeye başladık. Önde ben vardım. Ortadaki Küçük Güneyli Erdal arkadaşı Mahsum arkadaş izliyordu. Yaz mevsimine rağmen su soğuktu, birkaç adım ilerlemiştik ki, ayaklarım yerden kesildi. Aynı anda Mahsum ve Erdal arkadaşlara beni çekmelerini söyledim. Sudan geçmek imkansızdı. Uğraşarak üçümüz geçebilirdik belki, ama diğer arkadaşların geçmesi imkansız gibiydi. Gözümüze kestirdiğimiz başka bir yeri denedik, ama o da geçiş vermedi. Hemen raxtlarımızı ve silahlarımızı alıp arkadaşların yanına döndük. Durumu anlattığımızda Delil arkadaş;

“O zaman şehrin içinden geçen köprüyü denememiz gerekiyor, başka da seçeneğimiz yok. Ya onu deneyeceğiz, ya da sabaha kadar buralarda dolanıp kalırız. Bu da imha olmamız anlamına geliyor” dedi.

Vakit kaybetmeden yola çıkarak, köprüye yaklaştık. Planımıza göre üç arkadaş önden gidecekti. Eğer düşman köprüyü tutmuşsa en azından kalan on kişi kurtulabilirdi. Düşünecek zaman bile yoktu. Sabah şehrin yakınında görünmek bile sonumuz olurdu. Şehri geçmemiz gerektiği gibi en az birkaç saat de ondan uzaklaşmamız gerekiyordu. Çünkü önümüzdeki arazi çıplaktı.

Köprüye ulaştığımızda yolun hemen ötesinde bir bakkal dükkanının açık olduğunu gördük. Ama etrafta kimse görünmüyordu. Cadde boyunca ışıkları sönük evler uzanıyordu. Köprünün üzerini aydınlatan sarı ışıklar, köprü altından sessizce süzülen, Asi suyunun yüzeyinde yansıyordu. Asi, her an yutmaya hazır, sessiz bir tehlike gibi akıyordu. Bir kabuk bağlamış da onun içinden geçiyormuş gibi kıpırtısız görünüyordu. Nefesimizi tutup köprüye doğru koşmaya başladık. Köprünün başına ulaşır ulaşmaz bir köpek havlamaya başladı. Bir yandan köprüyü koşar adım geçmeye çalışırken, diğer yandan da köpeğin nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bu köpek, köprüyü tutmuş askerlerin köpeği olabilirdi. Bu düşünce beynime bir ur gibi yerleşti. Belki de bizi köprünün üzerinde, suya atlamaktan başka yolu olmayan bir noktada sıkıştırıp vurmak istiyorlardı. Böyle düşünüp koşarken ardımdan koşar adım gelen ayak seslerini duydum. Silahım hazır, yarım yamalak dönüp baktım; gelen Tekoşin arkadaştı. Sonra ardı sıra karanlık gölgeler gibi tek tek köprüye doğru koşan arkadaşları gördüm.

Nihayet köprüyü geçmiştik. İleride apartmanlar vardı. Sağ taraftaki bahçeye girdik. Kısa bir süre sonra herkes gelmişti. Bahçe, sık hurma ağaçlarıyla gölgelenmiş, dışarıdan gelen ışıklar, yaprakların arasından geçip birer ok

“Köprüye ulaştığımızda yolun hemen ötesinde bir bakkal dükkanının açık olduğunu gördük. Ama etrafta kimse görünmüyordu. Cadde boyunca ışıkları sönük evler uzanıyordu. Köprünün üzerini aydınlatan sarı ışıklar, köprü altından sessizce süzülen, Asi suyunun yüzeyinde yansıyordu. Asi, her an yutmaya hazır, sessiz bir tehlike gibi akıyordu. Bir kabuk bağlamış da onun içinden geçiyormuş gibi kıpırtısız görünüyordu”

gibi toprak zemine saplanıyordu. Yerde ağaçlardan düşmüş hurmalar vardı. Herkes yerdekilerden bir kaçını alıp yedi. Köprüde bir sorunun çıkmaması hepimizi sevindirmişti. O köpeği merak etmiştim. Delil arkadaşa sordum;

"*Heval o havlayan köpek neyin nesiydi öyle?*"

"Bakkalın köpeğiydi sanırım. Bakkalcıyı uyandırmamışsa iyidir" dedi. Sonra birden bire aklına bir şey gelmiş gibi:

"Heval acele edin, yolun altından çıkalım" diyerek öne geçti.

Tiz bir metal sesi geceyi yırttı hepimiz yerimizde donakaldık

Bahçe çitini aşıp, diğer bir bahçeye girdik. Bu bahçede fazla ağaç yoktu. Ağaçları tek tek aralıklıydı. Bir çıkış yolu bulamadığımızdan, bahçe sahibinin olduğu anlaşılan eve doğru yürüdük. Bu evin ışıkları yanıktı. Sessizce eve yaklaştığımızda üzeri çinko saclarla örtülü bir kümesin yan tarafındaki yoldan başka yol olmadığını gördük. Bir süre etrafı dinledikten sonra teker teker geçmeye başladık. Ama olabildiğince sessiz olmaya, ses çıkarmamaya çalışıyorduk. On metre ötedeki evde konuşan iki kişinin konuşmalarını duyabiliyorduk. Tam o sırada, o rahatsız edici sessizliğin içinde yeni bir arkadaş omzundaki silahın namlusunu bir dönüş hareketinde saca çarptı. Tiz bir metal sesi geceyi yırttı. Hepimiz aynı anda yerimizde donakaldık. İçeride konuşanlar susmuştu. Delil arkadaşın ona kızdığını duydum. Yeni savaşçı elinde olmadan, iradesi dışında ses çıkarmıştı. Grubun yarısı öte tarafa geçtiği için bir tarafa da çekilemezdik. Çünkü yolu sadece Delil arkadaş biliyordu. Biz de olduğumuz yerde durarak içerideki seslere kulak kabartmıştık. Bir değişiklik olacak mı diye. Eğer şehrin içinde birilerine görünürsek grup tehlikeye girecek, belki de bu imha ile sonuçlanacaktı. Bu düşünce ile birkaç dakika hareketsiz bekledik. Aynı şekilde öteye geçen arkadaşlar da bekliyorlardı. Evden birileri çıkıp da bizi görürse mecburen esir alacaktık. Başka çare de yoktu. Neyse ki, içeridekiler tekrar eskisi gibi konuşmalarına devam ettiler. Konuşmalarından anlaşıldığı kadarıyla karı-koca idiler. Onlar konuşmalarına devam ederken, grubumuz karşıya geçmişti.

Havanın aydınlanmasına az kalmasına rağmen, kah mahallelerin asfalt caddelerinden koşarak, kah park eden arabaların ardına gizlenerek kentten çıkmaya çalışıyorduk. Şafağın sökmesi bizim için "imha" anlamına geliyordu.

Karanlığın içini hain bir aydınlık kemirmeye başlamıştı bile. Yukarıdan kentin karma karışık ışıkları görünüyordu. Delil arkadaş hepimizin yorgun olduğunu bile bile:

"Heval acele edin, şafak söküyor. Şehrin karşısındayız. Biraz daha gayret edin, noktaya yaklaşıyoruz. Bu kadar emeğimiz boşa gitmesin" diye hızımızı artırmaya çalışıyordu.

Komando şapkalı birisinin saklanmaya çalıştığını gördüm

Bütün gece boyunca yürümüştük. İnce bir yorgunluk tepeden tırnağa her tarafımıza yayılmaktaydı. Yine de hızla yürümeye çalışıyorduk. Hava tam aydınlandığında Delil arkadaşın sözünü ettiği ormanlık araziye ulaşmıştık. Aşağıda tek tük evler görünüyordu. Biraz dikkatli bakınca aşağımızdan geçen toprak yolun hemen üzerinde mevziye benzer yerler gördük. Biraz daha yaklaşınca komando şapkalı birisinin saklanmaya çalıştığını gördüm. Silahımı omzumdan kaydırıp, eğilerek yaklaştım. Bizi görmüş olmalıydı ki, o da biraz daha eğildi. Bütün gizlenme çabalarımız boşa gitmişti. Şafağın söktüğü bir zamanda ona rastlamamız kelimenin tam anlamıyla talihsizlikti. En ufak bir hata hepimizin sonuna neden olabilirdi. Hareket sahamız daraldığı gibi bu orman parçasından öte, arazi çıplaktı. Gündüz geçmemiz imkansızdı. Tüm bunların öfkesiyle adama yaklaştım. Bu öfkemi gizlemeye çalışarak:

"Merhaba dayı" dedim.

Adam oturduğu yerden yavaşça ayağa kalktı. Otuz beş kırk yaşlarında, zayıf bir adamdı. Elinde çift namlulu bir av tüfeği tutuyordu. Tek korkum, elindeki silahını ateşlemesiydi. Her şey alt üst olabilirdi o zaman.

"Silahını ver dayı!" dedim. Bunun üzerine adamın yüzünde ilginç bir ifade belirdi. Korku, çıldırma, şaşkınlık bütün bunları adamın yüzünde görmek mümkündü. Adamın bir delilik yapacağından çekinerek hızla tüfeğini aldım. Namlusuna sürülmüş iki fişeği çıkardım. Adam tek kelime edecek gücü yok gibi öylece dikiliyordu. Öbür arkadaşlar da bize yetişmişti. Adam uzamış sakalımıza, silahlarımıza bakıyor, ama ağzından tek kelime olsun çıkmıyordu. Arkadaşlarla daha önce anlaştığımız gibi adama:

"Sen bizimle geliyorsun dayı" dedim.

Adam yine bir şey demedi. Sadece yürüyen arkadaşların ardına düştü. Bir avcıydı.

Birkaç dakika sonra sık ağaçların arasında gizli bir yer bulduk. Herkes çantasını indirdi. Bazı arkadaşlar çay yapmak için gerilla ateşi yakmaya koyuldular. Ben, Delil ve Erdal arkadaş adamla konuşmaya çalışıyorduk. Antakya bölgesinin çoğunlukla Arap olduğunu düşünerek:

"Dayı Arap mısınız?" diye sordum. Nihayet *"Evet"* diyebildi. Delil araya girerek;

"*Ne arıyorsun burada?"* diye sordu.

"Avcıyım, kırlangıçlar görüp, ürkmesinler diye saklanmıştım" dedi, mahcup mahcup.

"Akşama kadar seni yanımızda tutmak zorundayız" dedi, Delil arkadaş. Adam Delil'e kaygı ile baktı:

"Yerime gitmezsem, beraber geldiğimiz arkadaşlarım beni ararlar, sizi görürlerse de ihbar ederler. Ama beni bırakırsanız ihbar etmem" dedi. Delil arkadaş başını sallayarak, *"Seni bırakamayız, bu imkansız"* dedi. Avcı ısrarlı bir sesle:

"12 Eylül öncesi ben de devrimciydim. Sizin gibiydim, ne olur beni bırakın. Yoksa arkadaşlarım beni aramaya çıkar. Sizin için de, benim için de iyi olmaz" dedi.

1991 yılından beri Amanoslarda gerilla gücü vardı

Kendimizi tanıtmadan bizi tanımıştı. Zaten buradaki Arap halkının bize sempatisi vardı. Söylediği mantıklıydı, ama eğer sözünde durmayıp da kaçarsa, bizim için iyi olmazdı. Onu yanımızda tutmakla bir nevi olabilecek şeyleri şimdiden kontrol altına alıyorduk. Erdal arkadaşla Arapça konuşmaya başladılar. Erdal arkadaş Küçük Güneyli olduğu için Arapça biliyordu. Yarım saate yakın konuştular. Biz bir şey anlamadan öylece dinliyorduk. İçimizden biriyle kendi dilinde konuşması ona az da olsa bir güven vermişti. 1991 yılından bu yana Amanoslarda gerilla gücü olmuştu. Gelgelelim halkla ilişkilerimiz fazla iyi değildi. Bunun nedeni, kırsala çıkma yasağıydı. Bundan dolayı kimse dağa çıkamıyordu. Çobanlar sürülerini dağın ovaya bakan eteklerinde otlatıyordu. Kürdistan'daki gibi yaylaya çıkma engelleniyordu. Öyle ki, iki bine yakın evi bulunan ve adeta minik bir şehri andıran Zorkum yaylası bile bomboştu. Sadece pazar günleri –o da izimizi sürmek için– devletin gönderdiği avcılar geliyordu. Bunun dışında ara sıra tesadüfen de olsa rastlayan köylüler şaşırıyordu. Devletin bu kadar karaladığı ve haksız bir atalete esir bıraktığı, tepelerinde sis eksik olmayan bu gizemli yerlerde insanların yaşayabileceği kimsenin aklına gelmiyordu.

Bu arada çayımız demlenmişti. Son ekmeklerimizi daha önce yaptığımız kavurma ile birlikte adamın önüne koyduk. Ekmeklerimiz çantada perişan bir hal almış, ezilmişlerdi. Önümüzde bir gecelik yol olmasına rağmen son yiyeceğimizdi. Adam bizi kırmadan bir bardak çay ile biraz kavurma ve ekmek yedi. Son ekmeklerimizin olduğunu anlamış olmalı ki, fazla yemedi. Delil arkadaş; *"Yesene dayı, çekinme"* diye dost bir sesle üsteledi.

"Sağ olun gelirken kahvaltı yapmıştım. Fazla iştahım yok" dedi.

Sohbetimiz sırasında eskiden Türk sol hareketinin bir sempatizanı olduğunu, darbeden sonra tutuklandığını, serbest bırakılınca devrimcilikten tümden vazgeçtiğini, ayrıca yolunu gözleyen bir karısı ve kızı olduğunu, marangozluk yaptığını, pazar günleri zevk için ava çıktığını anlattı. Son sözünü bitirmeden etrafımızda silah sesleri duyuldu. Adam birden bire kaygılandı. Belki de yanımızda olduğunu silah sesleriyle hatırladı.

"Benim arkadaşlarım, aldığınız yerde bulamayınca aramaya çıktılar herhalde" dedi.

Çantalarımızı toparlayıp, ateşi toprakla örttük. Delil arkadaş benle Erdal'ı yanına çağırarak;

"Ne yapalım, bıraksak uygun olur mu?" diye sordu.

"Adam iyi birine benziyor. Kimliğini alıp bırakalım. Zaten durduğu yer buradan da gözüküyor. Onu biraz korkutursak ihbar etmez" dedi Erdal. Ben de, Erdal arkadaşın görüşüne katıldığımı söyledim. Avcının yanına döndüğümüzde, Delil:

"Bize kimliğini ver dayı. Akşam hareket ettiğimizde sana getiririz" dedi.

Avcı, yanında kimliğinin olmadığını, bunun yerine av teskeresini verebileceğini söyledi. Delil arkadaş,

"Tamam, yalnız bizim nöbetçiler seni sürekli izleyecekler. Yerinden ayrılmayacaksın. Eğer ayrılırsan olacaklardan biz sorumlu değiliz" dedi.

Adam başıyla onayladı. Sonra çantasından bir poşet dolusu poğaça çıkardı ve delil arkadaşa uzattı. Delil arkadaş;

"Yok dayı biz alamayız. Bizim yiyeceğimiz var, öğlen yersin" dedi.

"Siz almazsanız ben de gitmeyeceğim" dedi. Delil, adamın bu radikal davranışına bir anlam vermese de poşeti aldı. Adam bir şey olmamış gibi silahını omzuna atarak, seyrek ağaçların arasından eski yerine doğru gitti. Avcı gider gitmez, onu daha iyi görebileceğimiz bir yere gittik.

Türk solunun eski bir üyesi olarak içinde taşıdığı gerilla özlemini böyle yansıtıyordu

Gün batımına kadar avcıyı izledik. Bir tarafa ayrılmadan eski yerinden bazen gördüğü bir ava mermi atıyor, bazen sakin sakin oturuyordu. Onunla anlaştığımız gibi altıya çeyrek kala, yanıma sivil giyimli yeni bir arkadaşı da alarak av teskeresini vermeye gittim. Ona yaklaştığımızda yanında 14-15 yaşlarında bir çocuğun olduğunu gördük. Bir süre sonra gidebileceğini düşünerek bekledik. Ama çocuğun gideceği yoktu. Bazen keçilerini kontrol etmek için kısa süre kayboluyorsa da tekrar avcının yanına dönüyordu. Bir iki kez ıslık çaldım, avcı oralı bile olmadı. Hareket saatimiz geçiyordu ve daha fazla bekleyemezdik. Elimdeki teskereyi yeni savaşçı arkadaşa vererek,

"Bunu ona ver. Eğer avcı, çocuk anlamasın diye bir şey söylerse, oduncu olduğunu, teskereyi odun toplarken bulduğunu söylersin. Ve hemen yanıma dönersin, seni burada bekleyeceğim" dedim.

Yeni savaşçı, avcının teskeresini götürüp verdi. Ve kısa bir süre sonra döndü. İlkin yanındaki çobandan dolayı hiç oralı olmadı, sonra birden dönüp baktı. Bu kez yüzündeki ifade korku ve şaşkınlıktan ziyade bir vedalaşma ifadesiydi. Yüzüyle, gözleriyle bizi uğurluyordu sanki. Belki Türk solunun eski bir üyesi olarak, içinde taşıdığı gerilla özlemini böyle yansıtıyordu. Başını önüne eğdiğinde biz de arkadaşlarımıza doğru ilerlemeye başladık.

Narin bir kızıllık tepelerin zirvelerine yansımıştı. Bir günü kazasız, belasız geçirmenin sevinciyle yola koyulduk. Orman parçasının bittiği, yaylalıkların başladığı sınıra geldiğimizde alacakaranlık basmıştı. Öncülerimiz yol güvenliği için çevremizi keşfettiklerinde, hemen beş yüz metre yukarımızda, bir taburdan fazla askerin konumlandığını görmüşlerdi. Çıplak gözle baktığımızda askerlerin çalıştıklarını gördük. Hemen aklıma avcı geldi. Eğer en ufak bir olumsuzluk çıkarmış olsaydı, kim bilir belki bu askerler etrafımızı kuşatmış olacaklardı. Güney Kürdistan'a çekileceğimiz şu sırada böyle bir çatışmaya girmek, düşmanın ekmeğine yağ sürmek olacaktı. Önderliğimizin başlatmış olduğu barış atmosferini solumaya kararlıydık. Önümüze çekilen bütün sınırlara sızacak onu anlamsızlaştıracak, eritecek ve barış meltemlerinin estiği Güney Kürdistan'a, binlerce gerillanın olduğu serin ve karlı iklime geçecektik.

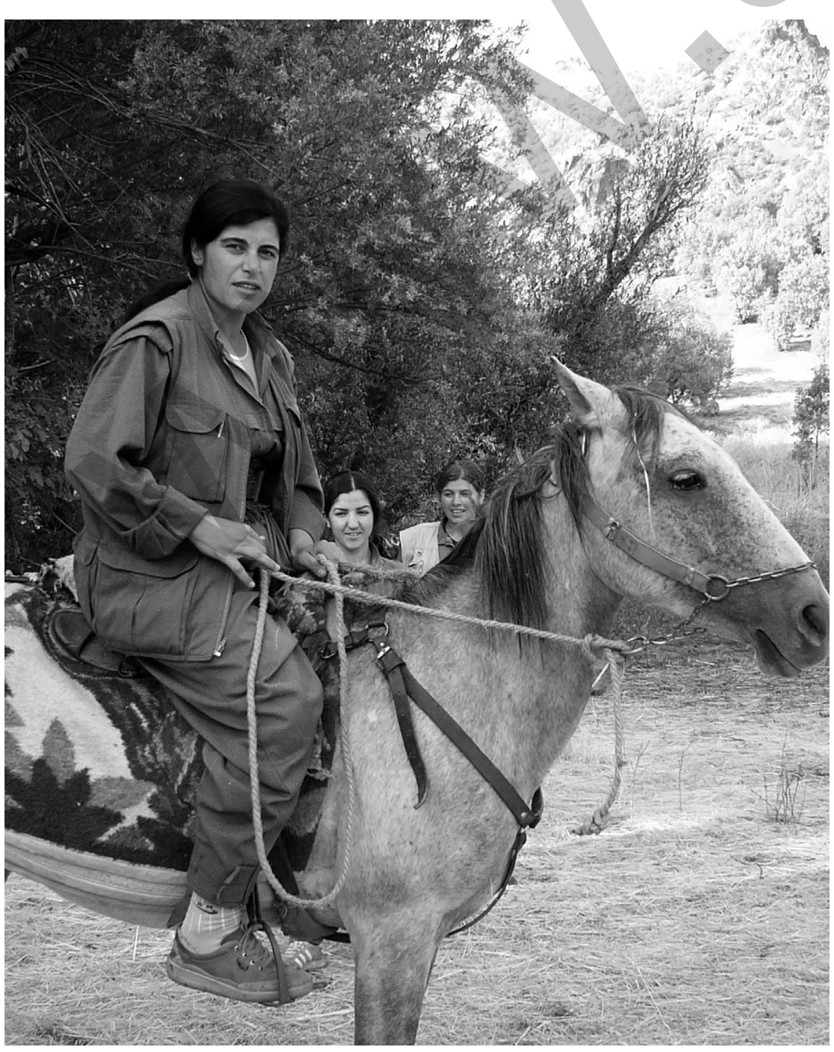
Mardin'in sade ve asil kızı

Her bahar, gerilla için hem coşkunun dört bir yana yayılmanın heyecanını hem de ayrılığın hüznünü yaşadığı bir mevsimdir. Çünkü baharın bizler için anlamı farklıdır. Bizler bu mücadelenin yarattığı süreklilik ve büyüklük içinde geniş bir coğrafyaya yayılmış bir göç içindeyiz ve her bahar herkes kendini bir alana hazırlar. Her bir gerillanın gözlerindeki beklenti, kendisine gelecek haberi beklerken, bakışlarına yansıyan parıltı bambaşkadır. Çünkü her bahar kendisini daha ön cephelere hazırlayan gerilla, daha büyük bir yürek çarpıntısıyla ve umutla bekler düzenleneceği alanı. 2007 yılı baharı daha da farklı bir anlama sahipti. Çünkü o yılın baharında Önderliğimizin zehirlendiğine dair haber alınmış, buna karşı herkeste düşmana karşı kin ve öfke duyguları gelişmiş ve savaşın ön saflarına gitmek için çok sayıda öneri geliştirilmişti. Herkes öfkesini, kendisiyle birlikte bulunduğu yeri yakacak bir volkan gibi taşıyordu. Her bir gerilla için Önderlik söz konusu olunca akan sular durur, yürekler taşar ve sahiplenmenin sınırları anlatılmazdı. Tarih bunu defalarca ispatlamış ve Önderlik gerçeğinde kendini, kimliğini, umutlarının temsilini bulan her gerilla Önderlik savaşçıları olarak harekete geçmişti.

Arkalarında sözlerini seslerini coşkularını bırakıp gittiler

On birlerin bir araya gelişi de böyle bir atmosferde söz konusu oldu. Onların hazırlıklılarına, kararlılıklarına ve iddialarına bu süreç damgasını vurdu ve bu ruhla grubun temeli oluştu. Kuzey'e gidiş için yüzlerce arkadaş bir araya geldi ve tüm gruplar içinde belki de en dikkat çekici, kendini en iyi hazırlayan ve en çok umut bağlanan grup Garzan yolculuğu için kendini hazırlayan gruptu. Onlar yüreğini özgürlüğün akışına bırakan yolculardı.

Kod adı: **Roza MARDİN**
Adı soyadı: **Zarife ADIBELLİ**
Doğum tarihi ve yeri: **1978, Savur Mardin**
Katılım Tarihi: **1993, Garzan**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Ağustos 2007, Uludere Tanine**

Bedenlerini özgürlük akışı içinde zafer abideleri haline getiren güler yüzlü, fedakar, onurlu, direnişçi yoldaşlarımızdı. Her zaman coşkulu ve heyecanlıydılar ve etraflarına sürekli coşku, moral yayan, gittikleri her yerde kendilerinden bahsettiren, arkalarında unutulmaz anlar bırakan militanlardı. Hazır olan, var olan üzerinden hareket etmekten çok kendi emekleri, çabalarıyla yarattıkları şeylerle kendilerinden bahsettirdiler hep. Ve nereye gitseler orada bir iz bıraktılar, bir şeyleri etkilediler ve bir şeyleri değiştirdiler. O nedenle gittikten sonra bile sohbetlerimizin vazgeçilmez konusu oldular. Arkalarında o kadar çok anı bırakmışlardı ki her yerde onlardan bir parça buluyorduk. Onlar gittiler ama arkalarında sözlerini, seslerini, coşkularını bıraktılar. Onlardaki yaşam sorumluluğu, mücadeleye, değerlere ve şehitlere bağlılık çok somut yaşamsallaşıyordu ve onlar savaşa büyük bir devrimci coşkuyla hazırlanıyorlardı. Kazanmaya ve başarıya böyle kilitlenmişlerdi. Gitmeden iki gün önce Roza arkadaşın inisiyatifiyle bir araya gelip kendi başlarına '92 ve '97'de şehit düşen arkadaşların gömülü olduğu bir yere giderek, o arkadaşları genel şehitliğe taşımışlardı. Arkadaşların cenazelerini herkesin görebileceği ve ziyaret edebileceği bir yere taşımayı bir borç gibi görmüşlerdi. Onlardaki sorumluluk, şehitlere bağlılık çok belirgindi. Bu halkın çocuklarının cenazelerinin kaybolmaması için gösterdikleri bu tutum, tarihsel sorumluluklarından kaynaklıydı. Onlar uzun bir yolculuğa çıkmak üzereyken bile bir yolcu, bir misafir gibi yaklaşmadılar ve son ana kadar bulundukları mekanda yapmaları gereken her şeyi, her işi yaptılar. Bir gerilla zaten misafir olamazdı kendi yurdunda, hele ki onu özgürleştirmeye söz vermişse her karışına saygıyla, emekle ve sevgiyle yaklaşır, ne gerekiyorsa o anda görevini yapardı. Görevler ertelenemez, savaş sınırlara bağlanamazdı ki! Bu nedenle arşınladıkları her coğrafyada bir mücadele yürüterek ve arkalarında bir şeyler bırakarak terk ettiler oraları. Uğradıkları her gerilla birliğinde moraller yaptılar ve onlarla bir şeyler paylaşarak oralardan ayrıldılar. O nedenle her arkadaşın hafızasına ve yüreğine kazınmayı başardılar. Onlardaki yoldaşlık ruhu, kolektivizm ve komünal yaşam tarzları çok dikkat çekiciydi. Şehadetlerine de yansıyan buydu. Birbirine bağlılık ve birbirini bırakmama, son ana kadar birbirini savunma bir Kürt destanı daha yaratmıştı Kela Meme'de. PKK'nin yoldaşlık için her şeyi feda etme ve komünal yaşamın özüne göre davranma ruhunu, her davranışlarında yansıtıyorlardı. Çünkü bu ruhu içselleştirmişlerdi. PKK yaşamını çekici kılan ve sistemi korkutan da bu ruhtu. Yaşamı renklendirip çekici kılan, bireyciliği yok eden, birbirine karşı sorumluluk duygusu ve emekle yaratılmış olan bu yaşama bağlılıktı. İşte bu yoldaşlıktı ki PKK ve gerillacılığı bir destan gibi yaşamaya ve kahramanlarını yaratmaya götüren…

Vedalaşmalar geride bırakır yaşanılanları ve uzaklaşmalara vesile olur sanılır. Oysaki o grubu uğurlarken yaşadığım duyguları hala diri tutuyorum ve yıllar da geçse o anki duygularımı koruyacağımı iyi biliyorum. Onlarla vedalaşırken, sesleri ve son sözleri adeta yüreğime ve beynime kazındı. Ayrılırken sanki onlarla bir daha karşılaşmayacağımı biliyordum. Bu son vedalaşmamız olacaktı ve yüreğim bunun farkındaydı. Bu nedenle her arkadaşın sözleri, yüzü, gülüşü ve gözlerindeki o parıltı kaldı içimde. "Gözler resim çeker mi?" diye sorulsa diyebilirim ki gözler unutmak istemediğimiz ve bir türlü kopmak istemediğimiz anları ölümsüzleştirmek için resim çekebilir ve o anları kaydedebilirler. Yıllar da geçmesine rağmen işte o anlar şimdi karşımdaymış ve canlıymış gibi durur.

Acaba onlar biliyorlar mıydı Kürdistan destanlarına konu olan ve ölümsüzleşen aşkları? Onlar da bu ülkenin çocukları olarak bir türlü kavuşamayan sevdalıların yaşadığı acıları ve özgürlüğünü yitiren halkın mahkum olduğu kaderi anlamışlardı. Bu kadim halkın derin hafızasını taşıyorlardı belleklerinde, Kürdistan'da yaşanan bu gerçekliğin farkında olmanın getirdiği bir yürüyüşe çıkmışlardı. Özgürlüğün olmadığı bir yaşamın hiçbir buluşmaya kolay izin vermeyeceğini ve hiçbir sevdanın kolay yaşanmayacağını anlamışlardı. Bu kadere karşı ve bunu değiştirmeye adanmış bir yürüyüştü onlarınki. Onlar bu yollarda yürürken Mem u Zin'in kaderini değiştirmek istediler. Bir aşkı gerçekleştirmek ve bir kaderi değiştirmek için yola çıktılar. Mem û Zîn'in mekanından geçtiler. Botan'ın her yerinden görünerek, sitemlerini Lawkê Xaribe'ye ilettiler ve ona sözler verdiler. Onlar aslında Kuris ile Kember'in yarım kalan hikayesini tamamlamak ve Şehit Mizgin'in sesine yeni bir ses katmak için yola çıkmışlardı.

Ama Kela Meme geçit vermedi. Sanki Kela Meme yıllardır yaşadığı düşman işgali nedeniyle kızgındı. Üzerindeki kirli ve sömürgeci ellere dayanamayan Kela Meme, kendini özgürleştirmek için savaşan kahramanlara yer açmıştı kucağında, o da biliyordu ki bedelsiz olmuyordu hiçbir şey. Ve on birler de büyük destanların ve kahramanlıkların yaşandığı bu coğrafyada yarım bıraksalar da umutlarını ve kavgalarını yine de biliyorlardı ki arkalarında onların yarım bıraktıklarını tamamlayacak yoldaşları vardı. Ve umutlarını, özlemlerini, coşkularını taşıyacaklardı geleceğe… Onların hikayeleri yok olmayacak ve Kürdistan destanlarını yaratan, bir halkın hafızası ve bilinci haline gelen o kahramanlıkların bir devamı olarak yaşayacak ve başka halkaların parçası olacaklardı. Bu coğrafyada bir direniş ve onur savaşı yürütülüyorsa, bu bilinci ve direniş ruhunu yaratan onların bu güçlü tarihiydi. Ve tarihleri, kendilerinin yarım kalmış özgürlük sevdalarını tamamlamaya adamış kahramanlıkların tarihiydi. Belki de tarihte yarım kalma diye bir şey yoktu. Her varlık bu tarihte rolünü oynuyor ve kendisinden sonrakilere bir mirasını devrediyordu. Yaratılan her destan, yürütülen her kavga başka bir şeyin yaratılmasının temeli oluyordu. Hiçbir şey yok olmuyordu, yeniyi yaratmanın zeminini hazırlıyordu. Ve bizler bu zeminler üzerinden yazdık tarihimizi. Onurumuzu, kimliğimizi, bilincimizi onların yüreklerimize kazıdıkları o gerçeklerden aldığımız güçle yaratıyoruz.

Onların her biri bu ülkenin bir yanından gelerek ve geldikleri yerlerin güzelliklerini yaşatarak yaşamı zenginleştirmişler, yeni yaşamın rengi olmuşlardı. Her bir arkadaş PKK geleneğinin ve özgürlük ruhunun bir aşamasında yerlerini almış ve bu geleneği zenginleştiren bir parça olmuşlardı.

Özgürlüğe susamış gerillanın sade yüzü

Roza arkadaş Mardin'inin sade ve asil kızı, özgürlüğe susamış gerillanın sade yüzü… Roza arkadaş, Garzan eyaletinde '91 yılında teslim olmamak için kendinde bomba patlatan Roza arkadaşın adını almıştı. Garzan'da bir efsaneye dönüşen Roza arkadaş düşman eline geçmemek için sonuna kadar direnen bir arkadaştı. Roza arkadaş da yaşadığı sürece bu isme layık olmak için mücadele etti. O, Önderliğin 'sevgili gerilla beynini ve yüreğini sağlam tut' sözünden çok etkilenmiş ve Önderliğin sözüne layık bir militan olmak için çaba sahibi olmuştu. Bulunduğu her ortamda bu sözün kendisini ne kadar etkilediğini belirtiyordu. Önderliğin o sevgi sözcüğüne layık olmak için çaba harcayacağını belirten bir konuşma yaparak çıkmıştı Garzan yolculuğuna. Roza arkadaş çok sessiz ve sakin görünmesine rağmen yüreğinde fırtınalar taşıyan bir arkadaştı. Onda büyük bir derinlik vardı. Tıpkı çok sakin görünen bir suyun akışı gibiydi ve ancak yakınına varınca ondaki o derinliğin farkına varılabilirdi. En belirgin yönlerinden biri de gururlu duruşuydu. Başı dik, onurlu yaşamayı kendine bir kültür olarak benimseyen ve basit şeylere tenezzül etmeyen bir yapısı vardı. Sevgi, saygı kültürü derin, ahlaki yönü güçlüydü. Hem kendini hem etrafındaki insanları örgütlerdi. Kadına dayalı özgür yaşam kültüründen gelen bir örgütleyicilik, mücadelecilik göze çarpardı. Kadına karşı sevgisi ve kendi cinsiyle bütünleşme yönü güçlüydü. Yeni arkadaşlarla çok ilgilenirdi. Kendisinin ilk katıldığı yıllarda yaşadığı zorlanmaları hiçbir yeni arkadaşın yaşamaması için örgüt kültürünü, bilincini vermeye çalışır, yoldaşlarına yardım etmek için elinden geleni yapardı. Bu bir partili kişilik duruşuydu ve Önderliğin yaratmak istediği kadro duruşunun yaşamsallaşmış ifadesiydi. Dışarıdan soğuk görünürdü ama çok candan ve esprili yönleri vardı. Garzan'dan çıkarken bıraktığı yoldaşlarına layık olmak ve Şehit Mizgin arkadaşın anısına, orada aldığı isme layık olmak için yola çıktı. Yola çıkarken söylediği son sözler *"Önderliğin sevgili gerilla sözüne, tüm hücrelerimle cevap olmak amacıyla çalışacağım. Yoldaşlığa bağlılık temelinde ve birçok arkadaşın yarım kalan hayallerini gerçekleştirmek amacıyla gidiyorum. Yükümün farkındayım"* biçiminde olmuştu.

Şehit Roza arkadaş yüreğimde eskimeyen bir anı ve her zaman içimde taze kalacak bir ruhtur. Roza ve birlikte şehadete ulaştığı 11 kahraman yoldaşın anısı yolumuzu aydınlatacaktır.

Mücadele arkadaşı

Tarih yazan direnişin komutanı
Sîmko Serhildan

Maddi değerlere aldırış etmeyen bir topluluktur Kürdistan gerillası... Maneviyatı ve yoldaşlığı en güçlü, pürüzsüz, hilesiz, eşit olan gönüllü bir birlikteliktir aynı zamanda... Onları yenilmez ve farklı kılan da bu özellikler olsa gerek... Kar hırsı ile yatıp kalkan, zevk ve lüksü için başkalarının yaşamını sömürüp, zindan edenlerin tersine bir yaşam felsefeleri var onların... Sırtındaki parkesi ve çantasından gayri ne malına ne mülklerine rastlayamazsınız gerillanın... Fakat bütün dünyanın sahipleriymiş gibi zengin ve duru bir yüreğe sahiptirler... Goethe'nin dizelerindeki tanımlama en çok da onlara yakışıyor gibi: *“Evimi bir hiçliğin üzerine kurdum, bu yüzden bütün dünya benimdir.”*

Öyle ya, bütün vadiler, bütün dağlar, bütün nehirler ve bütün güzelliklerin onlara ev sahipliği yaptığını biliriz. Ve yine *“büyük aşklar yolculuklarla başlar ve serüvenciler düşer bu yollara ancak”* diyen şairin kahramanlarıdır sanki gerilla... Yoksa hiçbir sınırı tanımadan, o dağ senin, bu tepe benim deyip, derviş misali hakikatin peşinde, dünyayı zevklerine ve iktidarlarına göre biçimlendirmek isteyenlere kafa tutan bu çılgın gençleri nasıl tanımlamak gerekir ki?

Mecîd Kawyan, bilinen ismiyle Sîmko Serhildan da böylesi bir topluluğun gizemini ve cesaretini duymuştu. Gel gitler ve karmakarışık duyguları yaşadığı yılda, tüm Kürtleri derinden etkileyen o uğursuz '99'un 15 Şubat'ı gelip çatmıştı. Dünyanın her yerinde Kürdistanlılar Önderliklerinin esareti için serhildandayken, Mecîd de bu yaşananlara anlam vermeye çalışıyordu. İşte bu yılda gel gitli ruh halinden sıyrıldı ve 'gitme vakti' deyip, karar kıldı... "Gitmezsem kaçırırım" diyen bir heyecanla çıkmıştı o gün evden. Sonraları fark edecekti ki o günlerde, Doğu Kürdistan'da böyle düşünüp, dağlı serüvencilerin serüvenine katılan binlerce yol arkadaşına sahipmiş meğerse...

Mecîd ismini değiştirmişti. Artık o gerillada Sîmko olarak bilinecekti. *“Eğitimini almışsın, ama sen henüz gerilla olmaya adaysın. Eğer gerçekten gerillayı görmek, yaşamak ve sırrına varmak istiyorsan bizim gruba kendini öner, gerisini biz ayarlarız”* demişti o esrarengiz gerilla...

Öyle de yaptı...

Doğu Kürdistan'ın Baneh şehrinden Güney Kürdistan'ın Kandil dağlarına gelmişti. O yolculuğu kısa sürmüştü. Bu sefer Güney Kürdistan'ın Kandil'inden Kuzey Kürdistan'ın Dersimi'ne uzanan, uzun bir yolculuğa çıkacaktı... Günlerce düşündüğü yolculuğu aylarca sürecekti. Fakat nelerle karşılaşacağını bilmeden takılmış gidiyordu o esrarengiz gerilla arkadaşlarının peşine...

Gerilla grubu içerisinde en heyecanlısı olsa gerek, çünkü farklı bir Kürdistan yolculuğuna çıkmıştı. O yolculukta genç bir gerilla olarak yola koyulduğunda, nelerle karşılaşacağını bilmiyordu. Kürdistan'ın bağrına farklı sömürgecilerin kurdukları karakolları ve bu karakolların korudukları sınırlardaki birçok tehlike ve badireyi aşıp Dersim dağlarına vardıklarında, adeta büyülenmişti. Uçsuz bucaksız dağlar, tepeler ve ormanlar onu mest eden bir dağlı yaşamın adeta içine buyur ediyordu.

Dolu dolu sekiz yıl geçirmişti Sîmko, Dersim eyaletinde. Eğitimini henüz yeni tamamlamış bir gerilla olarak gittiği Dersim'den Güney Kürdistan'a dönüşü, artık tecrübeli bir gerilla komutanı olarak yapıyordu. Geride unutulmaz güzellikler, yaşanmışlıklar ve yoldaşlar bırakıp, yüreğine onlardan anılar, çantasına birlikte çektikleri bazı fotoğraflar alıp gidiyordu.

Yorgun ve uzun yolculuğundan sonra Güney Kürdistan'da ilk karşılaştığı gerillayı karargah komutanlarından bilip, hemen yolculuk hakkında tekmil verir. Bu arkadaşın olgun görüntüsünün arkasında 19 yaşında bir genç arkadaşın olduğunu Karargah komutanından öğrenince, *“ama ben onun Karargah Komutanı olduğunu düşünerek, yolculuk tekmilimi verdim, peki niye bir şey söylemedi?”* dediğinde herkes kahkahalara boğulmuştu. *“Eee boşuna kuralsız Rojhat demiyoruz ya kendisine”* demişti sorumlu arkadaş. Heval Sîmko biraz mahcup, biraz da genç Rojhat'ın gönlünü almak için *“sorun değil, Rojhat arkadaş da benim komutanımdır, bundan sonra talimatlarımı ondan alır, tekmilimi ona veririm”* dediğinde, Rojhat'ın havasına hava katılmıştı.

Bir derviş misali uzun bir Dersim yolculuğundan gelmişti heval Sîmko ve beraberindeki gerilla grubu. Heybesinde sekiz yıla yakın biriktirdiği hikayeler vardı. Hikayelerinde Karadeniz'den Koçgiri'ye, Dersim'den Erzincan'a ve Bingöl'e uzanan bir gerilla dünyasının yaşanmışlıkları ve kahramanları vardı. Her biri, tıpkı onun gibi hırçın, heyecanlı, olgun ve bir o kadar da muzipti.

Gökyüzüne yarışırcasına uzanıp giden onlarca ceviz ağacının altında, 2009'un yazında Kandil'de o muzip ve heyecanlı bakışları arasında hikayelerini anlatırken Heval Sîmko, dinleyenleri olarak kahkahalara boğuluyorduk.

Karadeniz'de kaldığı bir, bir buçuk yıllık sürede karşılaştığı olaylar, olaylardaki insanlar ve Karadeniz bölgesinin Sîmko'da bıraktığı anılar, bizi Karadeniz bölgesine yolculuğa götürüyordu.

Hani Casusan tepelerinin zirvesinde çekilen ve elindeki telsizle görünen uzun boylu gerilla var ya, işte o Heval Sîmko'dur. Karadeniz bölgesinin pek de gerillaya alışık olmadığı hepimizce bilinmektedir. Karadeniz'de bölge halkına Kürdistan gerillası olmadığını ve dolayısıyla kendisini ele vermemek için girdiği değişik pozisyonları anlatırken, bir komedi filmi izler gibiydik hepimiz... Çünkü Heval Sîmko Laz gibi görünebilmek için fazlasıyla esmer, Türk olarak anlaşılması için Türkçesi Kurdî aksanlıydı.

Bir gün Karadeniz ormanları içinde mantar toplamaya çıkan köylülerle aniden karşılaşınca, karşılıklı şaşkınlık içine girerler. Şaşkınlıkları atlatır ve kendilerinin asker olduklarını anlatıp, köylü çiftini yatıştırırlar. Gerilla olduklarını hissettirmemek için onlarla oturur sohbet ederler. Eşlerden erkek olan *“uşağım, burada terörist merörist ne gezer, olsa da devletumuzdan önce piz onlari afaruz da”* dediklerinde, Sîmko arkadaşın muzip gülüşü köylüyü şüphelendirir. Sohbeti uzatıp, koyulaştırırlar. Köylü, asker kıyafetleri içerisinde olan gerillaları incelerken, gözü birden heval Sîmko'nun elindeki Kalaşnikof'a yapıştırılmış küçücük Abdullah Öcalan fotoğrafına kilitlenir. Tabii panikler. Birden yerinden fırlar ve *“yaktunuz penu... Uyy da punlar karşu tarafun uşakları... Punlar hakiki törörist karucuğum, punlar pizu öldürücekler. Uyy dokunmayın pize uşaklar...”* diye feryat figan eder. Dolayısıyla tehlikeye girmemek için oradan uzaklaşmak zorunda kalırlar.

Sîmko, *“labirent gibidir, eğer yönünü iyi bilmezsen kaybolabilirsin. Karadeniz ormanları, gerilla için çok elverişli alanlardır. Her gerillanın aşık olabileceği bir güzelliğe sahiptir ormanları ve dağları... Ormanlarında, filmlerde gibi hissediyorsun kendini. Ama işte sürekli 'karşu tarafun uşağı' olduğun için oralardaki halka dayalı barınmak da çok zordur”* diyordu.

Gerçi ekmek ve yiyecek almak için indikleri bir köy evinde, köylüye *“bize yiyecek vermeni istiyoruz. Size bir şey yapmayacağız. Bizim davamız sizinle değil”* dedikten sonra, köylü cömertçe yiyecek ve ekmek verir. Giderken, *“siz bizi, biz sizi görmedik. İhbar ederseniz diğer arkadaşlarımız gelir...”* dedikten sonra ayrılırlar. Köylü şaşkın şaşkın ardından bağırır *“uyy yabancılar, hele bi bakun tekrar”* dedikten sonra Sîmko tedirgin tedirgin köylüye yaklaşır. *“Ne oldu?”* diye sorduğunda köylü *“yolunuzu mu şaşurdunuz? Buraya devlet mevlet çelmez, varun çidun burdan... Bi da pende sizi uyarıyorum ha, pen sizu cörmedum siz da penu gerçekten cörmedunuz ha”* diye tembihler.

Hızlı adımlarla uzaklaşarak üslenme noktalarını giderler. Günlerce arkadaşları ile *“penu gerçekten cörmediniz ha...”* diyip uzun uzun gülerler... Dinleyenlerini de, anılarını anlattığında uzun uzun güldürüyordu heval Sîmko...

Var mıydı sırt çantasında ikinci bir çift çorabı veya elbisesi veyahut tıraş malzemesi bilinmez, ama bildiğim heval Sîmko'nun yüreğinde idealler, cesaret, kararlılık, fedakarlık ve insan sevgisinin yanı sıra çantasında Dersim'den getirdiği fotoğraflar ve bir de radyosu vardı. "Dünya malı dünyada kalır" dedikleri işte bu olsa gerek... Ne bir malı, ne bir mülkü kaldı geride... Fakat ilkelerinden taviz vermeyen ve bu ilkeleri için dövüştükleri destansı bir direnişin mirası kaldı geleceğe...

Ve 3 Eylül 2011 tarihinde Casusan tepelerinin Katoman alanındaki destanın özü şudur: Her türlü askeri teknik donanımın yanı sıra tankı, topu, helikopteri ile İran ordusunun komutanlarına karşı gerilla komutanı Sîmko Serhildan'ın tek teknik donanımı telsizi ve radyosuydu. Böyle eşit olmayan büyük bir kavgaya girdiler. Günlerce süren savaştan geriye, kaybeden bir İran ordusu, kazanan Kürdistan gerillası ve ismini Kürdistan direniş tarihine yazdıran 30 yaşındaki HRK komutanlarından Sîmko Serhildan ve arkadaşlarının cesareti, inatçı direnişi kaldı. Gerisi tefferuat ve İran ordusunun gürültüsüdür.

Anıları mücadelemize önder olacaktır.

Mücadele arkadaşları adına
Cudi Arif

Özgürlüğü haykırmak

yıldızların parlaklığıyla
yarım kalmış şarkımızla
haykırırım özgürlüğü
ölümsüzlüğü kucaklayan
yiğitlerle
güzel ülkemin şafaklarında
söyleyeceğiz türkülerimizi
gür sesimizin heybetiyle
haykıracağız özgürlüğü
elbet bir gün hep birlikte
leyla mecnun aşkıyla
eyüp peygamberin sabrıyla
ferhat gibi delip dağları
özgür yaşam diyeceğiz yarınlara

İDEALLERİNİN PEŞİNDE BİR KADIN

... Nerde kalmıştık kara kız... Özlemde, evet özlemde kalmıştık son sohbetimizde. Ve bir de hayallerde... Sen tüm gördüklerine, görüştüklerine, rastladıklarına özlemin güzelliğini anlatmış olmalısın ki herkes senin özlemlerini anlatıyor şimdi... İştahlı gülüşüne ve heyecanına bakanlar anlamakta zorlanmazdı zaten senin katıksız güzel özlemlere ve büyük hayallere sahip olduğunu...

Hatırlıyorum da, yıllar önce ülkeye yönelirken biriktirdiğin özlem seni hiçbir kaba sığdırmıyor heyecandan tir tir titretiyordu. O kadar içten ve o kadar sahiciydi ki özlemin imrenmemek elde değildi. Ve yıllar sonra görüyoruz ki kavuştuğun topraklarda hala özlem biriktirmeye devam etmişsin. Başlangıç olarak tüm çaban yıllarca ayrı kaldığın ülkene kavuşmaktı. Bu kavuşma senin özlemini bitirmedi hiçbir zaman, her gün biraz daha büyüttü. Ve bundandı ki sürekli bir adım daha ötesini zorladın. Adım adım Kürdistan coğrafyasını gezdikten sonra, sıra esas hayale doğru yol almaya gelmişti. Son çabanı da Amed'e gitmek için sarf ettin ve gittin.

Ana kucağı gibi yıllardır seni kucağında barındırdı Amed'in ovaları, vadileri ve dağları. Hiç kimse seni oradan geri döndüremedi. Çünkü sen hayallerinin mevzisindeydin ve mutluydun, hiç kopmak olur muydu. İnsanın ideallerinin olması iyi bir şey biliyorsun, ama en güzeli de o idealleri gerçekleştirme kavgasını vermektir. İşte seni ve yoldaşlarını güzelleştiren de budur...

Dolu dolu yaşadığın ömründe asla özlemlerinin bitmesine izin vermeyenlerdendin kara kız. Çünkü çok iyi bilenlerdendin sen de, biten özlem biten insandı ve biten hayattı. Özlem değil midir sevgiye maya çalan zaten... Son konuşmanda *"umarım herkes özlem duyduğu yere gider, özlemine kavuşur"* diye dilemeyi unutmamışsın. Belli ki senin için özlem en büyük erdemlerden biri.

Evet kara kız, sevdiğini özler insan en çok. Ve bu özleme kavuşmak içindir tüm gayreti. Öyle bir duygu ki özlem dur durak bilmez bir yolculuğa sevk eder seni. Çünkü öyle öğretilmişti bize; sevilen uğruna kavga verecektik ve onu kendimizden daha çok koruyacak, kendimizden daha çok sakınacaktık tehlikelerden. Tıpkı senin anneni sever gibi ülkeni sevdiğin ve koruduğun gibi.

Hayal ve ideallerine tutkuyla, aşkla, sadakatle bağlı olanlardandın kara kız... Çünkü ideallerden yoksunluğun yarattığı değersizliği Batı'nın buz tutmuş gerçeğinde görenlerdendin. Bundandır ki kaçarcasına Batı'nın bu sis perdesini aralayıp hayallerinin peşine düştün ve kendi serüvenini başlattın.

İnsanın kendi kendisini yaratması ne kadar da güzel bir erdem... Evet umut gülüşlü kız, sen de kendini yaratanlardandın. Belletilenin, dikte ettirilenin, alıştırılanın dışında yeni arayışlar, yeni tercihler, yeni yollar, yeni bilgiler, yeni çelişkiler, köklü sevgiler ve özlemler belirlemiştin kendine. Yaratılan tüm yalanları deşifre etmeye ve gerçekleri gün yüzüne çıkartmaya karar veren bir hakikat savaşçısıydın sen de... Öyle güçlü bir kendini yaratımdı ki bu hiçbir güç seni alıkoyamaz ve başkalaştıramazdı artık...

Kürt kadınlarının peri soyundan geldiğini söyler kimi araştırmacılar. Gerçek öyle midir bilmiyorum. Fakat bildiğim ve tanık olduğum bir gerçek var ki, kendini özgür iradeleriyle yaratmayı ve tamamlamayı bilen binlerce Kürt kadınının peri güzelliğine ulaştığıdır. Hani şu çokça sözü edilip görünmeyen ama iyiliğin, merhametin, adaletin ve saflığın timsali olarak gösterilen dişi varlıklar var ya işte onlar gibi... En çok ana sütünü emdiği dönemde saf ve güzeldir insan sanırım ve bir de kendini tamamladığında... Yani kendini tanıdığında, kendini yarattığında... Ne yapması gerektiğini bildiğinde ve yapması gerektiği bildiği şeyi yaptığında anlam sahibi ve güzeldir insan...

Sevgili Berçem, *"Somali suya ben sana susadım, Somali yemeğe ben ise sana acıktım"* diyor anan... Pişmanlığından veya kızgınlığından değil kesinlikle bu sözler. Bilirsin işte tanığıyız yıllardır evladını kaybeden nice anaların acısını...

Evet kara kız, ne mutlu sana ki, seninle ve mücadelenle gurur duyan ve mücadeleni sürdürme sözünü bir kez daha veren bir aile ve bir halk bıraktın ardından... Geçerli tek gerçek budur...

Sevgili Berçem, talihsiz bir kaza sonucu seninle beraber yaşamını yitiren Canda, Sema, Axin, Tekoşin ve sizin yattığınız toprağı öpüyor ve sizi özlemle, sevgiyle anıyoruz...

Gülüşünden öpüyorum seni kara kız, hoşça kal...

Mücadele arkadaşları adına
Zerya Zagros

Halkımıza ve kamuoyuna!

Amed'de şehit düşen gerillalarımıza ilişkin

27 Kasım 2010 tarihinde Amed eyaletimizde bir grup kadın yoldaşımızın kış üslenmesi yaptıkları kampta gece uyku halindeyken, jeneratörden çıkan egzoz gazı nedeniyle zehirlenerek şehit düşmüştür.

Şehit düşen bu yoldaşlarımızın şehadetlerini geç açıklamamızın nedeni ise, hem olayın araştırılıp netleştirilmesi hem de gerillanın içinde bulunduğu kısıtlı koşullardan kaynaklıdır.

Berçem Amed yoldaşımız ise Önderliğimiz şahsında halkımıza ve hareketimize dayatılan uluslararası komplo karşısında Kürt kadınının özgürlük ısrarının ifadesi olarak 1998'de gerilla saflara katılmıştır. Amed Çınar'da başlayan ve Avrupa'da süren yaşamına uluslararası komplo ile nokta koymuş, Kürdistan dağlarında özgür yaşamı yaratma kararıyla kendisini yeniden var etmiştir. Avrupa merkezli kapitalist modernitenin komplocu gerçeğine Kürt kadınının onurlu tavrıyla yaklaşım göstermiş, gerilla saflarına katıldığı ilk günden şehit düştüğü güne kadar moral, coşku ve kararlılığından hiçbir şey yitirmemiş, mücadelemizin öncü militanlarından olmuştur.

Canda Gabar arkadaş kadın ordulaşması sürecinde yer almış, özgürlük mücadelemizin aktif bir kadın gerilla komutanı olarak birçok zorlu alanda yer almış, son olarak da Amed eyaletinde yönetim düzeyinde görev yapmıştır. Mücadeledeki duruşu ve katılımıyla, kadın özgürlük değerlerini temsil etmiş ve yükseltmiştir. Botan başta olmak üzere, mücadelemizin birçok alanında fedakârlık, bağlılık ve iradeli duruşuyla öne çıkmıştır. Şehadeti bizim için büyük bir kayıp olmakla birlikte mücadeleyi yükseltme gerekçemizdir.

Sema Amed yoldaşımız ise özgürlük mücadelesine uluslararası komploya ve tasfiyeciliğe cevaben katılmış, Önderliğe bağlılık yeminiyle fedai çizgisinde yürümeyi esas almıştır. Genç Kürt kadınının özgürlük ruhunu ve ısrarını yaşatmayı bilmiş, duruşuyla dürüstlüğün, fedakarlığın ve özlü katılımın sembolü olmuştur.

Bu beklenmedik olayda gerilla saflarına 2010 yılında katılmış, özgürlük yürüyüşleri yarım kalmış Tekoşin Urfa ve Axin Amed yoldaşlarımız da şehit düşmüştür. Tekoşin Urfa yoldaşımız, Urfa'nın yurtsever aile kültürü ve mücadele özüyle büyütülmüş, özgürlük mücadelesini yakından tanımış ve Önderliğe derin bağlılıkla gerilla saflarına yönelmiştir. Yine Axin Avaşîn yoldaşımız da, Amed'in yurtsever toplum geleneğiyle büyümüş, özgürlük mücadelesine büyük inanç temelinde gerilla olmaya karar veren bir yoldaşımızdı. Bu yoldaşlarımızın erken ve beklenmedik bir biçimde gelen şehadeti bizi derinden etkilemiş ve yarım kalan özgürlük yürüyüşlerini tamamlama sözüyle anılarına sahip çıkacağımızı belirtiyoruz.

Türk devletinin inkâr ve imha siyasetine ve kadını köleleştiren özel savaş politikalarına karşı özgürlük mücadelesinde ısrar eden bu beş yoldaşımızın anısını yaşatacağımızın sözünü birkez daha verirken, bu yoldaşlarımız şahsında tüm şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. YJA Star olarak kadınlar ve halkımız adına devrimsel gelişmeler yaşadığımız ve özgür Önderlik, özgür kimlik ve Demokratik Özerklik kararlılığımızı en üst düzeyde yaşadığımız bu tarihi süreçte, Canda ve Berçem yoldaşlar şahsında tüm kahraman şehitlerimizin izinde zaferi gerçekleştirme iddiamızı belirtiyor, şehitlerimizi bir kez daha saygı ve minnetle anıyoruz.

YJA-Star Anakarargah Komutanlığı

Adı ve soyadı: **Leyla İkincisoy**
Kod adı: **Axin Avaşin**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, ...**
Mücadeleye katılım tarihi: **2010, Silvan**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Kasım 2010 / Amed**

Adı ve soyadı: **Hilal UĞUR**
Kod adı: **Tekoşin ROZA**
Doğum yeri ve tarihi: **1992, Pirsus**
Mücadeleye katılım tarihi: **2010, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Kasım 2010, Amed**

Adı ve soyadı: **Leyla GÜNDOĞDU**
Kod adı: **Sema AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **1984, Amed**
Mücadeleye katılım tarihi: **2004, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Kasım 2010, Amed**

Adı ve soyadı: **Hazine ŞEKER**
Kod adı: **Canda GABAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Mêrdîn, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Xınere**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Kasım 2010, Amed**

Adı ve soyadı: **Miyaser MARANGOZ**
Kod adı: **Berçem AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **1984, Amed**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998, Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Kasım 2010, Amed**

ÖNDERLİĞİ SAHİPLENMEK ÖZGÜRLÜĞÜ SAHİPLENMEKTİR

Halk Savunma Merkezi

Değerli yoldaşlar!

Sömürgeci soykırım rejimine karşı yürüttüğümüz varlık ve özgürlük mücadelesinde en son İran güçleriyle Kandil'in doğusunda Casusan bölgesinde 2-4 Eylül tarihleri arasında yaşanan sert çarpışmalar içerisinde HRK Askeri Konsey Üyesi Sîmko Serhildan yoldaşı şehit verdik. Sîmko yoldaş komuta çizgisinde yürüttüğü kahramanca mücadele ile Agitlerin, Zilanların, Adil ve Nudaların izinde yürüyen büyük bir savaşçı olduğunu açıkça kanıtladı. Sîmko yoldaş şahsında tüm özgürlük mücadelesi şehitlerimizi saygı ve minnetle anarken, anılarını özgür Kürdistan'da yaşatma sözümüzü bir kere daha yineliyoruz. Rojhilat'tan Dersîm'e kadar tüm gerilla güçlerimizi, komutan Sîmko yoldaşın anısını büyük bir özgürlük hamlesine dönüştürmeye ve bu büyük komutanı zafer hamlesinde yaşatmaya çağırıyoruz.

Bilindiği gibi, 16 Temmuz ile 5 Eylül tarihleri arasında elli günü aşan bir süre içerisinde başta doğu Kandil olmak üzere tüm sınır hatlarında, içinde Türk özel kuvvetlerinin de bulunduğu İran ordu güçleri ile çok yoğun bir çarpışma içinde olduk. Bu sürenin yarısı ateşkes görüşmeleri içinde geçse de, geri kalan yarısında çok yoğun ve sert bir çarpışma durumu yaşandı. Her ne kadar gerillaya dönük bu saldırıları İran güçleri ve İran toprakları üzerinden yapıyor olsa da, saldırı güçleri içerisinde Türk ordusunun mensupları ve tekniği kesinlikle vardı. Bu saldırı ABD onayını almış Türk ve İran ortak saldırısı konumundaydı. Yine her ne kadar bu saldırılar PJAK-HRK güçlerini hedefliyor diye ifade edilse de, kesinlikle saldırılar tüm gerillayı, Özgürlük hareketimizi ve onlar şahsında tüm Kürdistan halkını hedeflemekteydi. Böyle kapsamlı ve imha amaçlı saldırılar karşısında PJAK-HRK güçleri gerçekten de otuz yıllık gerilla mücadelemizin komutan Agit'le başlayan kahramanlık çizgisinde büyük bir direniş gösterdi. Bütün parçalardaki halkımız, HPG ve Özgürlük hareketimiz bu kahramanca direnişe sahip çıkarak, destek verdi. Zaman zaman çok sertleşen ve tümü de İran tarafından gerçekleştirilen bu saldırılara karşı gösterilen kahramanca direnişte içlerinde başta komutan Sîmko yoldaş olmak üzere Agit ve Sarya yoldaşların da bulunduğu yirmiye yakın yoldaşı şehit verdik. Bu kahraman şehitlerimizi bir kere daha saygıyla anıyor, kazandıkları büyük zaferi ilerletip özgürlük ve demokrasi mücadelesini başarıyla sonuçlandırma sözünü veriyoruz.

ABD desteğiyle AKP-İran saldırısı

Sözkonusu saldırılar her ne kadar İran sınırları üzerinde ve görünüşte İran güçleri tarafından geliştirilmiş olsa da, biz bu saldırıların Kürdistan'ı bölüp parçalayan ve Kürt halkı üzerinde soykırım uygulayan inkar ve imha sistemi tarafından geliştirildiğini ve son dönemlerde topyekun savaş konsepti temelinde yoğunlaştırılan imha ve tasfiye planının bir parçası olarak gündemleştirildiğini biliyoruz. Nitekim bu saldırı tam da 14 Temmuz günü Demokratik Toplum Kongresi'nin Amed'de Demokratik Özerklik ilan edişinin hemen ardından Kandil ve Xinêre alanlarındaki gerilla üslenmelerini tasfiye etmek amacıyla yapılmıştır. Dolayısıyla da ABD-AKP ittifakının Özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye amaçlı planlı saldırılarının doğrudan bir parçası olarak, hatta bu saldırının askeri boyuttaki başlangıcı olarak ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla Kandil ve Xinêre alanına dönük İran üzerinden gelişen saldırılar doğrudan Özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye amaçlı uluslararası planın bir parçası olmuştur. ABD desteğinde, AKP-İran ittifakı temelinde gerçekleştirilen bir saldırı olarak yaşanmıştır. Nitekim gerçeğin böyle olduğunu ilgili taraflar da hiçbir zaman reddetmemişlerdir. İran adına açıklama yapan birçok sözcü, PKK'ye karşı Kandil'de yürütülen saldırıda ABD ve Türk kuvvetleriyle çok iyi koordine içinde olduklarını açıkça ifade etmişlerdir. Yine AKP hükümeti ve onun medyası, Kandil üzerinden gerilla güçlerimize yöneltilen saldırıyı kendi imha ve tasfiye planlarının bir parçası olarak açıkça tanımlamış ve değerlendirmişlerdir. ABD de bu saldırıya açık bir biçimde karşı çıkmadığı gibi, onay verdiğini birçok bakımdan açıkça göstermiştir.

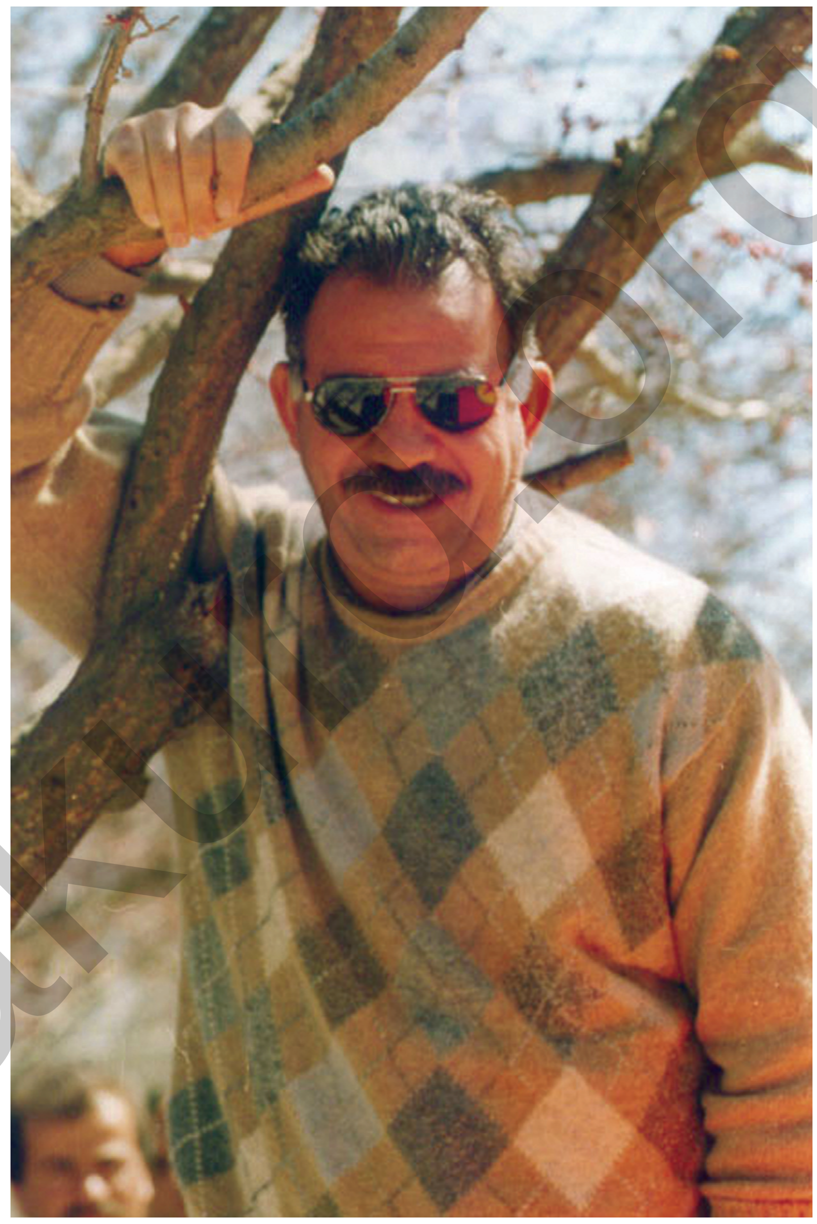
Kuşkusuz Özgürlük hareketimize yönelen bu kolektif saldırıda her güç kendi çıkarı doğrultusunda amaçlar gütmüştür. ABD, bir yandan İran ile PKK'yi çatıştırıp her iki tarafı da zayıf düşürmeyi, diğer yandan bu biçimde TC yönetiminin ve özellikle de AKP hükümetinin, yürüttüğü Ortadoğu savaşında jandarma olarak daha fazla desteğini almayı hedeflerken, AKP hükümeti de, önündeki PKK engelini aşarak yıllardır yürüttüğü ve tam sona gelmekte olduğuna inandığı iktidar hegemonyasını Türkiye üzerinde kurmayı umut etmiştir. ABD ve İran'ın belirli konularda pazarlık yaptığı bilinmektedir. İran devleti ise, Ortadoğu'da yaşanan mücadelenin hızla kendisini de etkileyeceğini ve özellikle ABD hegemonyasının giderek daha çok kendini kuşatır hale geleceğini gördüğü için, kendine göre bu biçimde sınırda biraz daha güvenlik tedbiri geliştirmeyi düşünmektedir. Bunun için de özellikle ABD-AKP ittifakı temelinde Kürt özgürlük hareketine karşı yöneltilen imha ve tasfiye amaçlı saldırı çerçevesinde PKK'nin zorda olduğunu ve zayıf düştüğünü değerlendirerek, böyle bir saldırıyla daha fazla güç kazanmayı, mevzi tutmayı, Doğu Kürdistan'da özgürlük için mücadele eden PJAK güçlerini bu temelde tümden imha ve tasfiye etmeyi hesaplamıştır. Dolayısıyla sözkonusu saldırı dünya ve bölge çapında sözde birbirine çok karşıt olan, hatta birbirlerini imha etmek üzere çatışan güçleri PKK ve bir bütün olarak Kürt özgürlük hareketi karşısında bir araya getirip, ortak bir cephede birleştirmiştir.

Türkiye ve İran sadece Kürt karşıtlığında ittfak halindeler

Kandil üzerinden gerçekleştirilen bu saldırı Özgürlük hareketimize dönük ikinci bir uluslararası komplo saldırısı olarak ortaya çıkmıştır. Hem amaçları bakımından, hem katılan güçler bakımından tam da uluslararası komplonun ikinci bir versiyonunun harekete geçirilmesi biçiminde karşımıza çıkmıştır. Bu nedenle bu saldırılara karşı kahramanca direnen HRK sadece Doğu Kürdistan'da İran saldırganlığına karşı mücadele etmekle kalmamış, başta Önder Apo olmak üzere tüm Özgürlük hareketimize yönelik imha ve tasfiye amaçlı uluslararası komplo düzeyindeki bir büyük saldırıya karşı kahramanca karşı koymuştur.

Yine biz çok iyi biliyoruz ki, bu saldırılar İran'ın geçmişi ve tarihsel gerçeklikle de uygunluk arz etmektedir. Nitekim tarihi geçmişi Med-Pers çelişki ve çatışmasına kadar da uzatılabilir. Yine ortaçağ açısından birbirleriyle çok çatışmalı oldukları dönemde bile Osmanlı ve İran imparatorluklarının Kürt isyanlarını birlikte bastırdıkları bilinmektedir. 20. yüzyılda da Kürdistan daha çok bölünüp, farklı devletlerin egemenliği altına alınmış olsa da, birbiriyle en sert çelişki ve çatışma içinde oldukları dönemde bile bu devletlerin Kürt karşıtlığı temelinde Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmada ortaklaştıkları görülmüştür. İhsan Nuri Paşa öncülüğündeki Ağrı İsyanı'nın bastırılmasında Türkiye ve İran'ın işbirliği yaptığı bilinmektedir. Öyle ki, İran kendi sınırları içindeki Küçük Ağrı'yı Türk devletine bırakmıştır. Türkiye-İran-Irak-Suriye 20. yüzyılın ortalarında birbiriyle neredeyse savaş düzeyindeki bir karşıtlığı yaşadıkları dönemde bile Kürdistan'ı yönetmek üzere Bağdat Paktı gibi, CENTO gibi ortak ittifaklar oluşturmaktan ve Kürt halkının bütün parçalardaki özgürlük direnişini birlikte bastırmaktan geri durmamışlardır.

Uluslararası komploda İran devletinin oynadığı olumsuz rol tüm Kürtlerin belleğinde taptaze yaşamaktadır. Bir yandan Önder Apo'nun kontrol dışına çıkmasını engellemek ve devletçi sistemin egemenliği altında kalmasını sağlamak için bölgede ve uluslararası düzeyde yürütülen çabada İran da yer almıştır. Bu çabaları tamamlayıcı biçimde İran topraklarını uluslararası kuşatmanın bir parçası olarak Önder Apo'ya kapatmıştır. 15 Şubat komplosu ardından Türkiye ve YNK güçleriyle birleşerek Özgürlük hareketimizi tasfiye etmek amaçlı açık saldırıya geçmiştir. 2000 yılının sonunda YNK'nin yaptığı saldırının arkasındaki güç en başta da İran'dı. Son altı yedi yıldan bu yana da Doğu Kürdistan'da örgütlenmekte olan PJAK güçlerine yönelik en sert faşist bastırma yöntemlerini uygulamaktan geri durmamıştır. Bir yandan

yurtsever güçleri katliam uygulamalarına varan sert baskı yöntemleriyle ezerken, diğer yandan çeteleştirme faaliyetlerini baskı ve satın alma yöntemleriyle en ileri düzeyde geliştirme çabası içinde olmuştur. Nitekim bu soykırımcı saldırılar içerisinde başta HPG'nin kahraman savaşçısı Soran yoldaş olmak üzere 10'dan fazla PJAK üye ve taraftarını idam etmiştir.

Bütün bu uzak ve yakın tarihi geçmiş göz önüne getirilirse, 16 Temmuz'dan itibaren Xinêre ve Kandil üzerinden Kürt özgürlük hareketine dönük İran saldırılarının öyle çok anlaşılması zor ve yadırganacak olaylar olmadığı netçe görülebilir. Bu saldırılar İran devletinin ideolojik ve siyasi duruşuyla uygunluk arz etmektedir. Her ne kadar geçmiş süreçte Türkiye'nin uyguladığı gibi kaba inkarcı bir yaklaşım göstermeyip, Kürtlerin varlığından söz etse de, özde Kürt toplumunu kabul etmeyip, onun haklarını tanımayan, tersine her türlü baskıyla bir tür soykırım uygulayan bir konumda olduğu açıktır. Bu yönüyle de son elli gün içerisinde HRK gerillaları tarihsel olarak Kürt karşıtı bir sistemin soykırım düzeyindeki imha ve tasfiye amaçlı saldırılarına karşı kahramanca direniş göstermiştir.

Diğer yandan, çatışmaları PJAK-HRK güçlerinin çıkarmadığı, tam tersine İran üzerinden Türk ve İran ordularının ittifakı temelindeki bir saldırıyla bu çatışmaların başladığı herkes tarafından bilinmektedir. Saldırgan taraf, çatışmaları başlatan taraf tartışmasız bir biçimde İran tarafıdır. Böyle bir çatışma ile İran ve onunla ittifak yapan güçler en başta da Kandil ve Xinêre-Xakurkê hattında PKK'nin, yani gerillanın tasfiye edilmesini, buraların kendi egemenlikleri altına geçmesini hedeflemişlerdir. Doğu Kandil uçlarından İran ordusunun 16 Temmuz'da başlattığı saldırı kesinlikle böyle bir hedefi gerçekleştirmeye dönüktür. Hatta önce Doğu Kandil'de mevzi tutup, kuzey, doğu ve güneyden PKK güçlerini kuşatarak Kandil'i ele geçirmeyi, ardından da yine benzer bir biçimde bu kez Türk ordusuyla açıktan ittifak yaparak kuzey, doğu ve batı hattından saldırı yapıp tüm Xinêre ve Xakurkê alanlarını ele geçirmeyi, bu hatlardaki gerilla mevzilenmesini tasfiye etmeyi hedeflemişlerdir.

Bir aydan fazladır süren bu çatışmadan ortaya çıkan sonuç nedir? Herkes açıkça görüyor ve şimdi sonuçları kabul ediyor ki, İran güçleri ve onunla ortaklık halinde bulunan güçler bu amaçları doğrultusunda yürüttükleri saldırıda kesinlikle başarısız kalmışlardır. Değil Kandil ve Xinêre'yi tasfiye etmek, ilk gecede biraz da gerillanın habersiz olduğu, ihtimal vermediği bir ortamda, kalleşçe diyebileceğimiz bir yöntemle yürütülen saldırıda ele geçirilen iki küçük tepe dışında –ki bunlar İran-Irak sınırı üzerindedir– başka herhangi bir yeri gerilladan almayı başaramamışlardır. Tüm sınır hattında HRK gerillalarının geliştirdiği mevzilenme ve gösterdiği kahramanca direniş peş peşe gelişen İran saldırılarını kırmayı, İran güçlerine yüzlerce kayıp verdirterek geri çekilmek zorunda bırakmayı başarmıştır.

Devamı 20'de